

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLER

SHANNON STACEY

Senin İçin

Sisters Planet

nemesis
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Senin İçin

Tek gecelik bir kaçamak, mutlu son getirir mi?

Kendi barını işleten Kevin Kowalski, eline telefon numarasını yazacak kadar ısrarcı kadınlara alışkındır. Onlardan birkaçıyla her gece tanışmaktadır. Oysa onun bir kadınla yakınlaşması için en başta, o kadına gerçekten ilgi duyması gerekmektedir.

Daha önce evlenip boşanan Kevin için ilişkiler arenası, artık daha seçici ve dikkatli olacağı bir mayın tarlası gibidir.

Tüm bu karmaşanın ve hızlı yaşantının içinde bir gece, Beth Hansen'le tanışır. İşte bu defa işler değişmiştir. Gerçekten ilgisini çeken Beth ile yakınlaşmaya hazırdır. Ancak Beth, birlikte geçirdikleri ilk gecedan sonra sabah erkenden Kevin'ın yanından ayrılmıştır. Beth'le birlikte uyuyup yalnız uyanan Kevin, büyük bir hayal kırıklığı yaşar.

Çünkü Beth, onun kendisi için doğru adam olduğuna inanmayıp gitmiştir.

Yine de birlikte geçirdikleri gece, hayatlarının en büyük sürprizini hazırlamıştır onlara. Hem Kevin hem de Beth için aralarındaki ilişkinin tek gecede kalması imkânsızdır artık.

Shannon Stacey
Senin İçin

Kitabın Özgün Adı: Undenably Yours

Nemesis Kitap - Roman

Yayın No: 241

Yazar: Shannon Stacey

Çeviren: Nihal Akean

Yayına Hazırlayan: Erdal Çakıcıoğlu

Kapak Tasarımı ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9961-73-8

© Shannon Stacey

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akean Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı - Nisan 2015

Baskı ve Cilt:

Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Devutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı - İstanbul

Tel: (212) 482 99 10 (pbx)

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

NEMESIS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10 2 Kağıthane - İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com - www.nemesiskitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

K İ T A P

Senin İçin

SHANNON STACEY

Çeviren: Nihal Akean

Bir

Ekim...

NEW ENGLAND PATRIOTS sayı tablosunda bir üst basamağa çıktıkça, Kevin Kowalski biriyle sevişirdi.

Onların her sayısı, onun için de bir sayı demektir. Pazar geceleri ille de bir kadın arkadaş aramazdı ama yaptığı teklifler hiç de az sayılmazdı. New Hampshire'in merkezinde, artık adının işletmenin sahibi olarak geçtiği en iyi spor barlarından birinin cilalı bar yüzeyinde bir kupa köpüklü Sam Adams'ı ileriye doğru kaydırırken, bir sarışının onu kestiğini fark etti. Büyük ekranda Patriots sayı çizgisinde hizaya giriyordu ama kadının gözleri onun üzerindeydi. Sayı yapma konumundaki tek adamın New England oyun kurucusu olmadığını ima ediyordu.

Fakat bu gece, kimyasal olarak dolgunlaştırılmış dudakları, ameliyatla dolgunlaştırılmış göğüsleri ve ona *sonuna kadar gidebilirsin* bakışı atan alkolle artmış seks dürtülü sarışına yoğunlaşmakta zorlanıyordu.

Barın diğer ucunda oturan esmeri kesmekle meşguldü. Ona bakmasının tek sebebi, omuzlarına dökülen koyu kahve saç yığını ve aynı renk gözleriyle çok güzel olması değildi. Kesinlikle mahsuru olmasa da, kot pantolonu ve balıkçı yaka kazağının vücudunun tüm doğru noktalarını sarması da değildi.

Ondan bir türlü gözünü ayıramıyordu; çünkü kadının randevusu hızla dibe vuruyordu. Eski moda kareli gömlek ve bej pantolon giymiş adam bara gelmeden önce, birkaç kadeh içmişti veya alkol toleransı bir lise birinci sınıf öğrencisinininki kadardı. Çünkü Sarhoş Dallama Sendromu'nun baş göstermesi için bir iki kadeh viski yetmişti.

Artık, çiftin arasında beden diliyle bir şeyler oluyor ve kadının bedeni adamınkinden uzaklaşmak istiyordu. Adamın parmakları yerleşecek yumuşak bir yer arıyor, kadının onun elini itiyordu. Ardından aynı şey tekrarlanıyordu.

Jasper's Bar & Grille'de üç kural vardı: Sigara içmek yasaktı. Bira kupaları atılmazdı, Jets taraftarlarına bile. Ve bir kadın "hayır" diyorsa, bu "hayır" demektir.

Patriots sayı yapıp Jasper's zafer naralarıyla dolduğunda, raflardaki bardaklar sallandı. Sarışın, bar taburesinde hoplayıp duruyordu. Göğüsleri, sutyen askılarının esnekliğini test eder gibiydi. Elleriyle sarkıntılık eden dallama ise boş bardağını kaldırarak Kevin'in olduğu yöne doğru salladı.

Kevin, çiftin olduğu tarafa geçti ama bardağı görmezden geldi. "Size daha fazla içki servisi yapamayacağız ama isterseniz kahve veya gazoz verebilirim, müesseseden."

Asabi adamın yüzü, Budweiser bira etiketi gibi kıpkırmızı oldu ve Kevin iç çekti. O tarz adamlardan biri gibi davranacağı belliydi. Jasper's sıfır toleranslı bir yerdi. O nedenle, adam kışını tabureden kaldırır kaldırmaz, Kevin Paulie'ye işaret etti ve kadının telefona uzanırken gözlemini yuvarlamasını izledi.

"Ben sarhoş değilim ve kahrolası bir viski daha istiyorum!"

Kadın, taburesine geri oturtmak istiyormuş gibi elini adamın koluna koydu: "Derek, hadi..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sen kim oluyorsun da bir viski daha alamayacağımı söylüyorsun?”

Asabi adamın saldırgan davranışı, Kevin’in araya girmesiyle sekteye uğradı: “Sana servis yapmayı reddetme yetkisini elinde bulunduran kişiyim.”

“Beth, bu pisliğe bana bir içki daha vermesini söyle.”

Kevin, başını salladı: “Sizin için servis kapandı.”

Her şey çok hızlı gelişti. Kevin, adamın yumruk atmaya çalıştığından mı, yoksa onu gömleğinden yakalamaya uzandığından mı emin değildi ama adamın dirseği kız arkadaşına çarptı ve kadını arkaya doğru devirdi. Kadının yanında oturan ve kucağında bir esmeri bulmaktan memnuniyetle şaşkın görünen adam sayesinde kadın düşmedi ama bu olay, adamın Kevin’in çenesine cılız, sıyrarak geçen bir yumruk indirmesine yetecek kadar dikkatinin dağılmasına yol açtı.

Kadının “Derek” dediği asabi adam, ne yaptığına yeni farkına varmış gibi derin bir nefes aldı. Kevin, adamın “dövüş veya kaç” güdüsünün canlanmasını izledi ve adam kaçmayı tercih ettiğinde hiç şaşırmadı. Onun için acı bir durumdu, çünkü Kevin bir doksan boyundaydı. İster rozeti olduğunda düzenbazlar olsun, isterse kabadayı yeğenleri olsun, magandaları yola getirmede tecrübeliydi. Barın üzerinden uzandı, adamı ensesinden yakaladı ve geriye doğru çekti.

Derek, oltadaki bir turnabalığı gibi çırpındı. Kevin’in eli, adamın yakasını neredeyse koparırcasına sert bir şekilde asıldı. Derek’in başı öne doğru döndü, burnu barın kenarına çarptı: “Ayy!”

Adam kız gibi bağırdı... Ve kalabalık deliye döndü. Jasper’s tam anlamıyla kaba bir topluluğa hitap etmiyordu ama iyi bir dövüşü herkes severdi.

“İyi dövüş”, göreceli bir kavramdı elbette. Derek, kanamayı durdurmak için ellerini yüzüne götürdü; sürekli müşterilerin birkaçının suratlarını ekşitmelerine yol açan tiz bir çığlık attı.

“Kes sesini, yoksa kışına tekme yi basarım,” diye bağırdı Kevin adama. Bu, elbette bardaki herkesin tezahürat yapmasına sebep oldu: *Yap... Yap... Yap...*

“Aman Tanrım, burnu!” Derek’in flörtü, kendini yandaki adamın kucağından kurtarıp bardan birkaç peçete aldı. Derek’in burnuna ulaşmaya çalıştı ama adam onu itip duruyordu.

Ön kapıdan iki polis memuru girince kalabalık sustu. Onları görünce, Derek’in sızlanması ton değiştirdi. Acı dolu cırlamadan, *ah, kahretsin* türü bir çaresizliğe dönüştü.

“Selam Kowalski,” dedi iki polisten yaşlıca olanı.

“Selam, Jonesy. Senin yaşlı adam biletləri beğendi mi?”

“Şaka mı yapıyorsun? Onuncu sıra, kırk beş metre çizgisi? Cennette gibiydi. Sana teşekkürlerini ve en iyi dileklerini iletmemi söyledi.”

“Benim için zevkti,” dedi hemen, hâlâ Derek’in yakasından tutarak. Bir zamanlar o da Boston merkezde teşkilatta olduğu için değil, her iyi iş adamı bunu yaptığı için yerel polislerle dostane bir ilişki kurmuştu. Özellikle de alkol hizmeti veren iş adamlarının yaptığı gibi. “Burada bir taşkınlık söz konusu.”

“N’oldu ona?”

“Yüzünü bara vurdu. Nasıl olduğunu bilirsin.” Kevin’in onu bırakıp Jonesy’nin bileklerini tutması arasındaki bir saniyede, Derek kapıya doğru kaçmak gibi aptalca bir karar verdi.

Çaylak polis, onu durdurmak için Beth'le aynı anda fırladı. Kadın kazayla -en azından kaza gibi *görünüyor-du*-adama çarptı ve genç polis, suratının üstüne düştü. Jonesy, ortağının üstünden atlayıp Derek'in peşinden bir sürat koşusunun yaklaşan emeklilik versiyonunu sergiledi.

Beth resmen aşırı hızlı soluma sorunu yaşıyordu.

Jonesy avını, tüm kalabalığı tezahürata boğan yarım yamalak bir dalma tekniğiyle yere indirdiğinde, çaylak da güçlükle ayağa kalktı. Çaylak kelepçelerini çıkarmıştı ama görünüşe göre, asabi adam tüm gücüyle tutuklanmaya direnecek gibiydi.

"Bunu ona neden yapıyorsunuz?"

Kevin'in bakışı, neredeyse flörtü kadar kafası bozuk görünen kadına çevrildi. "Ben ona hiçbir şey yapmadım, hanımefendi. *Size* vurduğu kısmı unuttunuz mu?"

"O bana vurmadı. Sana vurmaya çalışırken, bana çarptı."

Evet, bu çok daha iyiydi. "Peki, ya elle tacize ne diyorsunuz? Ona daha kaç kez olmaz diyecektiniz?"

Kadın ona, gerçekten gözlerini yuvarlayarak baktı. "Her şey kontrolüm altındaydı."

"Hayır, şimdi her şey kontrol altında."

"Bak, senin sandığın gibi... Boş ver. Yine de ona yardım etmelisin."

Çaylak ellerini kelepçelemeye çalışırken, Derek'in kafasına dizlerini koymuş doksan kiloluk kıdemli bir polis söz konusuyken, Kevin'in istese bile onun için *yapabileceği* pek bir şey yoktu. Ki istemiyordu da.

"Düşündüğün gibi değil," diye ısrar etti kadın.

"Elindeki her şeyi almak için seni dava edeceğim, pislik," diye bağırdı Derek, omzunun üzerinden. "Ve sen, seni aptal fahişe, kovuldun!"

.Ay!’ Kevin, Beth’e baktı. “Sadece kötü bir flört olduğunu düşünmüştüm.”

Beth bir bar taburesine oturarak alnını pat diye bara koydu: “Demin işime kaybetmeme neden oldun.”

Kevin’i o iş olmadan daha iyi olabileceğini belirtmekten alıkoyan tek şey, barın arkasında geçen yıllarda ağzından çıkacakları filtreleme ayarını iyi öğrenmiş olmasıydı. “Bir bira ister misin?”

Bir bira mı? Rambo barmen, onu soktuğu bu durumu bir biranın düzelterceğini mi sanıyordu? Beth Hansen, barın üzerinden uzanıp onu bir martini gibi sallamamak için ellerini sıkarak yumruk yaptı.

Tamam, Derek sarhoş bir pislikti. Ne olmuştu yani? Onun başa çıkamayacağı bir şey değildi. İşin aslı, bununla haftada en az bir iki kez baş ediyordu ve üç ay olmuştu.

Derek, işten sonra ofisten ayrılır ve bir şeyler içmek için sokağın aşağısına yürüdü. Bara uğraması için düzmece bir mazeretle sekreterini -ki bu, o oluyordu- arardı. İmzalanması gereken bir evrak... Okumayı unuttuğu ama eve gitmeden önce mutlaka okuması gereken bir faks... Beth gelirdi, Derek onu yatağa atmaya çalışırdı. Beth onu bir taksiye bindirirdi ve ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi davranırlardı.

Bazen, aynı bugünkü gibi, onu hafta sonu da dışarı sürüklerdi. Belki ideal çalışma koşulları değildi ama daha beterini de yaşamıştı.

Fakat bu kez Derek’in her zaman gittiği bar, tadilat nedeniyle kapalıydı ve Jasper’s & Grille’ye gelene kadar yürümeye devam etmişti. Artık patronunun kırık bir burnu vardı, o ise işsiz kalmıştı.

Biranın faydası olmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başını kaldırarak çenesini eline dayadı. “Polisi aramak zorunda mıydın?”

“Evet.”

“Görmezden gelebilirdin.”

Kevin, elleriyle barın kenarına tutunup gözlerinin içine baktı. Tanrım, çok uzundu. Ama onu çekici kılan tek şey bu değildi. Boyu, mavi gözleri ve gamzelerinin yanı sıra, eski bir Red Sox tişörtünün dikişlerini patlatacak gibi görünen geniş omuzları ve saçıyla uğraşmak istemeyen bir adamın dağınık stilinde gür kahverengi saçı vardı. Muhtemelen otuzlu yaşların ortalarında idi.

“Hanımefendi, adam yüzüme yumruk attı.”

“Yumruk bile sayılmazdı,” diye mırıldandı Beth. Çünkü bunu inkâr edemezdi. “Neredeyse onu taksiye binmeye ikna ediyordum ama sen meseleyi büyüttün.”

“Hey, Kevin,” diye seslendi genç bir adam. “Bir mîmoza yapabilir miyiz?”

“Burası bir sporcu barı, Paskalya büfesi değil.” Başını sallayarak Beth’e döndü. “Tek söylediğim, onun için servisin kapandığıydı. Buna hakkım olduğu gibi, aynı zamanda bir müşterinin sarhoş olduğu belliyse bunu yapmaya mecburum. Ayrıca yüze yumruk yeme söz konusu olduğunda, öbür yanağını dönen bir tip değilim.”

Kevin haklıydı. Patronunun bir ahmak olması onun hatası değildi. O yüzden onu suçlamak, muhtemelen biraz mantıksızdı. Fakat diğer zamanlarla bu seferkinin tek farkı Kevin’di. “Burnunu kırman gerekmezdi.”

“*Bunu* kasıtlı olarak yapmadım. Adam kaydı. Sayılır.” Beth’e yönelttiği mahcup, gamzeli sırıtışı o kadar karşı konulmazdı ki, Beth öfkesinin tırmanışının azalmaya başladığını hissedebiliyordu.

Kevin yüksekteki bir rafa doğru kollarını uzattığında, Beth ona karşılık vermek üzereydi. Tişörtünün altında kasları belli oluyordu. Bir yığın katlanmış havluya doğru uzandığında, düşük bel kotunun bel kısmıyla tişörtünün ucu arasında teni göründü. Baştan çıkarıcı karın kaslarının anlık görüntüsü, ağzının kurumasına yol açtı. Sorun değildi. çünkü ne söyleyeceğini unutmuştu.

Derek'in kanını temizlemek için barın arkasından çıktığında, Beth suratını ekşiterek başka bir tabureye geçti. Sebebi midesinin bulanması değildi. Yer değiştirmişti, çünkü Kevin yakışıklı olduğu kadar güzel de kokuyordu. Ve Beth'e yaklaştıkça daha da hoş görünüyordu.

Sonra, birdenbire manzarası, fiziki yapısı, kısacık kot sortu kiliseye giderken giyilen kıyafetlere benzeyen koca göğüslü bir sarışın tarafından engellendi. Kadın, üzerine ruj sürülmüş bir Jasper's peçetesine benzeyen şeyi Kevin'e uzattı. Aynı renk, kadının dolgun, büzüşük ağzında da vardı.

"Selam Kevin," dedi sarışın, Marilyn Monroe'nun Başkan Kennedy'ye, doğum gününüz çok ama çok kutlu olsun, derken kullandığı nefes kesici taş bebek sesine oldukça benzer bir ses tonuyla. "Numaram burada. Anlarsın... Belki beni aramak istersin... Veya ne bileyim?"

Kevin, peçeteyi alırken kadına göz kırptı. "Teşekkürler, bebek. Belki ararım."

Beth. Hooters kızları özentisi aptal sarışın sırtarak ön kapıdan çıkana kadar kendini zor tuttu; sonra gözlerini yuvarladı. "Bebek mi? Etkileyici bir söz, Mickey Spillane¹."

"Hey, bayanları mutlu etmek, işimin bir gereğidir."

1 Mickey Spillane: Şiddetin ve cinsel öğelerin egemen olduğu polisiye romanlarıyla tanınan ABD'li yazar

“Doğrudur ve iddiaya girerim. tam da bu işin adamı-sın. Bence arkasından gitmelisin. Tam senin tipin gibi görünüyor.”

Bunun üzerine, Kevin’in yüzündeki yaramaz çocuk ifadesi kayboldu. “Benim tipim hakkında bir şeyler bildiğini düşündüren ne?”

Beth, hiç de umurunda olmadığını açıkça belirtmek için omuz silkti. “Dikkat et de peçeteni kirletme. Ayrıca işten bahsetmişken, şimdi gidip başka bir iş bulmalıyım.”

“Gerçekten benim hatam olmamasına rağmen. o konuda kötü hissediyorum.”

“Üstesinden gelirim.” Tabureden inip kapıya doğru ilerledi. “Sana mutluluklar... *Bebek.*”

Kevin, kamerayı tutan kadın için gülümsedi. Sonra tekrar gülümsedi. Ve tekrar, tekrar, tekrar...

“Tamam,” dedi sürekli emir veren fotoğrafçı. “Şimdi gelinle nedimelerinin birkaç pozunu, ardından da damatla kardeşlerini çekeceğiz.”

Hepsi aynı anda oh çektiler. Kevin’le kardeşleri Joe, Mike ve enişteresi Evan, kadınların gürültüsünden uzaklaştılar. Zaten yirmi dakikadır şu fotoğraf çekme işiyle uğraşıyorlardı ve ekim ayının başı olmasına karşın, smokin çok terletiyordu.

Joe’nin düğünü, düğün resepsiyonlarında uzmanlaşmış olan gösterişli bir otelde olacaktı. Kevin’in anladığı kadarıyla, fotoğraf çekilecek bir sürü yer vardı. Bahçenin önünde. Kaya şelalenin önünde. Süs havuzunun önündeki çardağın altında. Yanakları acımaya başlamıştı.

Mike yakasını çekti ama kameralı eğitim çavuşu-

nun ona bağıracağı kadar sert değildi. “Bir şeyler içmek için bara gitmeye hazırım.”

Kevin başıyla onayladı ama yine de yerinden kımıldamadı. Çünkü anneleri onları, *gözüm üzerinizde bakışı* ile izliyordu. “Joe, yemin ederim, acele etmezlerse, düğün fotoğrafların bir Chippendales² fotoğraf çekimine dönecek.”

“İkinizin kız gibi mızızlanacağınızı bilseydim, sizi sağdıçım değil de nedime yapardım. Elbiseyle güzel görünürdünüz.”

Kevin homurdandı: “Düğün gününde kışını tekmelemek zorunda bırakma beni.”

“Terry elbiseyle muhteşem görünüyor,” dedi Evan. “İnsanın şey yapası geliyor...”

“Hayır,” dedi Terry’nin üç erkek kardeşi bir ağızdan.

Eniştereleri kaşlarını çattı. “Bundan nefret ediyorum. Güzel şeyleri hiç paylaşıyorum.”

Mike güldü. “Joey ve Danny, kendi odalarında iki küçük kardeşlerine bakacak kadar büyüdüler. Bense o sırada Lisa’ya güzel şeyler yapacağım.”

Hoş olmalı. Düğünden sonra, hepsi güzel şeyler yapmak için üst kattaki odalarına çıkacaklardı. Joe ve göz kamaştırıcı yeni gelini Keri... Mike ve Lisa. Evan ve Terry.

Diğer taraftan o, kendi kardeşinin düğününde damsız kalmıştı. Dört gözle beklemek zorunda kaldığı tek güzel şey, belindeki kuşakla penguen ayakkabılarını kaybetmekti.

Kevin’in evliliği zehirli bir alev bulutuyla patlayıp ilişkisiyle birlikte kariyerini de yakıp kül edeli birkaç yıl

² Chippendales: Erkek striptiz gösterileriyle ve çıplak gövdelerine gıydıkları papyon ve gömlek manşetleriyle tanınan gezici dans topluluğu

olmuştu. Ve o zamandan beri cinsel dürtüsü, bara takılan kızları içeren sabit bir diyetle varlığını sürdürmüştü. Daha az tatmin edici ama aynı zamanda daha az riskliydi. Beş bölümlü bir ziyafet hazırlamak yerine, mikrodalgada ısıtılmış yemek yemeğe benziyordu. Eğer kötü olursa, çöpe atması daha az acı verirdi.

Boşanmadan sonra barı satın aldığı anda, hevesli flörtlerden payını almıştı ama son zamanlarda, üst kattaki dairesine daha çok tek başına çıkar olmuştu. Sadece kıyafetlerini iyi doldurduğu için -en azından öyle söyleniyordu- veya barın sahibi olduğu için bir erkekle geceyi birlikte geçirmek isteyen türden kadınlar, ertesi sabah birlikte kahvaltı yapmak isteyeceği türden kadınlar değildi.

Elbette, kardeşinizin düğününe getireceğiniz türden kadınlar da değillerdi.

Ne yazık ki hoşlandığı kadın tipiyle ilgili düşünceleri, onun tipiyle ilgili yargılarda bulunan ve tamamen yanlış düşünen esmer güzeli Beth'i aklına getirdi. Patronunun burnunu kırmasının üzerinden iki gün geçmişti ve Beth'i düşünüp durması canını sıktı. Onun bir tür eğlence düşkünü olduğu izlenimiyle bardan ayrılması da canını sıkıyordu.

O kadar aksi olmasaydı ve soyadını veya nerede yaşadığını bilseydi, hoşlandığı tiplerle ilgili yanıldığını ona gösterme fırsatı muhtemelen hoşuna giderdi. Neden bu kadar önemseydiğinden emin değildi. Fakat kendisi hakkında bu kadar kötü bir düşünceyle bardan ayrılması, onu rahatsız ediyordu. Buna alışkın değildi.

"Sıramız gelmek üzere," dedi Joe, Kevin'i düşüncelerinden çekip çıkararak. "Ve sonrasında, içeriye girmemiz gerekiyor. Ve daha fazla... Kızsal düğün zimbirtısı yapmamız. Her neyse. Keri o kadar mutlu ki, yüzünde güller açıyor. O nedenle buna değer."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sen de öylesin,” dedi Mike. “Tüm bunların altından nasıl kalktığını hâlâ bilmiyorum.”

Joe homurdandı: “Buna açık çek deniyor, dostum. Keri sonbahar düğünü istiyordu ve bir yıl daha, karım olması için beklemeye niyetim yoktu. O nedenle sihirli kelimeleri söyledim... *Paranın önemi yok.*”

Kardeşi, yazdığı iğrenç korku romanlarından kazandığı parayı genellikle fazla abartmazdı ama verdiği açık çek, oldukça büyük bir açık çekti.

Eğitim çavuşu onlara seslendi: “Pekâlâ, sağdıçların damadın arkasında sıralanmasını istiyorum. Aranızda on santim olsun ve kameraya doğru hafifçe eğimli durun. Sen, uzun olan... Arkada dur.”

Boş versene! Kevin, kolunu Joe’nun omzuna atıp başını çekerek onu kündeğe getirdi. Joe, kaçmaya çalışarak sağa doğru sıçradı ama doğrudan Mike’in eline düştü ve beklemekte olan elleri tarafından saç karıştırıldı. Evan gülerken Joe’nun tepesine tavşankulağı yaptı.

Fotoğrafçı az kalsın büyük, süslü kamerasını düşürüyordu. Fakat gelinle damadın anneleri deklanşörlerine o kadar hızlı basıyorlardı ki, kompakt kameralarının dijital göstergeleri alev alacak gibiydi.

“Kowalski Düğün Fotoğrafı Mahşeri,” diye bağırdı gelin. Mike’in dört oğluyla Teri’nin neredeyse ergen sayılabilecek kızı da gruba katıldılar.

Düğün planlamacısı sonunda onları ayırıp içeri götürdüğünde biraz nefesleri kesilmiş, çok terlemiş halde hepsi hâlâ gülüyorlardı. Neyse ki siyah smokinler çimen lekelerini belli etmiyordu. Fakat yeğeni Stephanie’nin elbisesinin eteğindeki dantelin bir kısmı kopmuştu.

Ana masaya gitmeleri gerekiyordu ama yine de parti başlamadan önce katlanmaları gereken kadeh kaldırma-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trankle.org>

lar, resmi danslar ve daha fazla lanet olası fotoğraf çekimi olacaktı. Bütün bunlara katlanması için, kadınsı bir kadeh şampanya dışında hiçbir şeyi yoktu. Aklında bira ve yandan gördüğü kızıl saçlı olası bir dans arkadaşı olduğu halde, hızla açık bara saptı.

Ve Beth'le burun buruna geldi...

İki

Dünyadaki tüm düğünlerin içinde, çalışmak için tam da bu düğünü bulmak zorundaydı. Beth, smokin giymiş olan Kevin'e göz attı ve çok uzun bir gece olacağını anladı.

Smokin düğün demekti ve bu, Kevin'in sadece tüm eğlence boyunca orada olacağı anlamına gelmiyordu. Aynı zamanda özel bir konuktu. Yani bu da Derek'in telefonlarına cevap verip takvimini düzenleyerek geçireceği oldukça dertsiz bir günün ardından ayaklarını uzatıp oturmak varken, akşamın altısından sabahın birine kadar açık bir barı işletmek zorunda kalmasının suçlusu -yani suçlu sayılır- baş belasına gülümsemek ve iyi davranmak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Gözleri adamın mavi gözleriyle buluşunca, göğsüne yayılan bir sıcaklık hissetti. Tanıştıkları gün biraz şirret davranmıştı, o yüzden kendini kötü hissediyordu. Ama sıcaklığın sebebi, dün gece rüyasında bu adamın ona yaptıklarını hatırlamasıydı.

Sabah bunun için, yatmaya yakın silip süpürdüğü mikrodalgada ısıtılmış Meksika dürümünü suçlamıştı. Fakat şimdi, adam yine bir kol mesafesi kadar yakındayken, gönülsüzce de olsa ondan hoşlanmış olabileceğini itiraf

etmeliydi... Ama sadece kendine. Sadece birazcık. Bir ilişki *arıyor* olsa bile peçetelerin üzerine yazılmış telefon numaraları toplayan bir adamla olmayacağına göre. ateşli ve kan ter içinde bırakan gece için mikrodalgada pişirilmiş sahte Meksika yemeğini suçlamayı yeğlerdi.

“Size ne verebilirim bayım?” diye sordu, onu hatırlamamasını umarak.

Gamzelerinin ağzının kenarıyla yaptığı hareketler, böyle bir şansı olmadığını gösteriyordu. “Sam Adams.”

Beth, soğutulmuş bir şişe alarak kapağını açtı. “Bardak?”

“Şişe yeterli.” Beth’in şişeyi tezgâha koymasını bekleyip oradan alması gerekirken elinden aldı ve bu, parmaklarının Beth’in parmaklarına değmesine ve Beth’in içinin ürpermesine yol açtı. “Başka bir iş bulmana sevindim.”

Beth, omuz silkerek elini geri çekme olayını abartmamaya çalıştı. “Yarı zamanlı ve geçici ama hiç yoktan iyidir.”

“Cep telefonunu bir saniyeliğine bana ver.”

“Yok ki.” Zaten ona vermezdi. Numarasını telefonuna yazmasına gerek yoktu, çünkü onu aramazdı.

“Senin gerçekten...”

“Kevin amca!” Smokinli genç bir çocuk koşarak gelip Kevin’i dirseğinden tuttu. “Eğer on saniye içinde oturmazsan, büyükannem seni kulağından tutup sürükleyeceğini ve ağlatacağını söyledi.”

Kevin güldü. Ardından Beth’e göz kırptı. “Geri geleceğim.”

Onun da korktuğu buydu. Ne yazık ki, kadeh kaldırma faslı bitip insanlar ayağa kalkarak dolaşmakta özgür hissedene kadar barda işler sakın geçecekti. O nedenle, neler olup bittiğini izlemek için bir sürü vakti vardı.

DJ sağdıctın kadeh kaldırma vaktinin geldiğini duyurduğunda Kevin'in kahkaha attığını ve damadın tedirgin olduğunu gördü. Meraklanarak video çekme yeri için itişip kakışan konuklardan görmeye çalışarak parmak uçlarında doğruldu. Kevin, mikrofonu babasından alıp aileye benzerlikten dolayı kardeşi olduğunu tahmin ettiği başka birine de mikrofon verildiğinde, birkaç kişi kıkırdayarak güldü.

"Daha önce hiç kahramanım olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu Kevin Joe'ya. Sonra da önünde tek dizinin üzerinde diz çöktü. Diğer kardeşi, etrafına toplanan dört oğluyla birlikte -en azından, onları izleyince öyle olduğu kanısına vardı- arkasında durdu.

Daha sonra, şarkı söylemeye başladılar ve kalabalığın içinde kahkaha yayılmaya başladı. Anlaşılan, mavi gözleri ve gamzelerinin yanı sıra, müzik yeteneğinin olmaması da Kowalski ailesinde kalıtsal bir özellikti.

Fakat Kevin'in, diğer kardeşiyle yeğenleri vokal yaparken kardeşine "Wind Beneath My Wings" şarkısının şimdiye kadarki en detone yorumunu söylemesini dinlerken, kötü bir şekilde içinin gıcıkklanmasının ilk endişe verici kıpırtısını hissetti.

Onu ailesiyle etkileşim halinde izlemek, durumu daha da kötüleştirdi. Özellikle de annesiyle ve Beth'in yeğeni olabileceğini düşündüğü genç bir kızla dans edişini izlerken. Büyük, sevgi dolu ve gürültücü bir aileydi ve kahkahaları, gecenin kahkaha efekti gibiydi.

Zorunlu danslar sona erip de yemek tabakları toplandığında, Beth kadınlara mimoza, erkeklere ise çoğunlukla bira verirken, zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Yaşlı akrabalarla çocuklar yatmaya gidince içkiler daha da sertleşecekti ama şimdilik işi kolaydı.

"Yani cidden cep telefonun yok mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Veya bedeni Kevin'in yaydığı titreşimlere karşı titrek bir anten gibi tepki vermeseydi, işi kolay olabilirdi. "Gerçekten yok. Bir Sam Adams daha?"

Yarısı dolu bir şişeyi havaya kaldırdı. "Bende var. Mike benim için bir tane aldı."

O halde niye buradasın? "Pekâlâ."

"Annemin bile cep telefonu var ve e-postasına nasıl bakacağım bile anlamıyor."

"Benim cep telefonumun olmamasına neden bu kadar takılı kaldın?"

"Takılı kalmak mı?" diye güldü. "Takılı kalmak... Cep telefonu. Anladın mı?"

Beth gözlerini yuvarladı ama kendini ona gülmekten alamadı. "Bu, çok kötüydü. Telefonumu kot pantolonumla beraber yıkadım ve henüz yeni bir tane almadım."

"Ev telefonun var mı?"

"Evet." Gelinin annesi olduğunu düşündüğü, sevinçten yüzü parlayan kadına bir mimoza daha hazırlamak için arkasını döndü.

İşi bittiginde, Kevin ona doğru bir kokteyl peçetesi uzattı. "Kalemin var mı?"

Kasanın yanında bir tane vardı. Ona uzattığında, Kevin kalemi almadı. Sadece güzel mavi gözleri ve müthiş çekici gamzeleriyle ona sırtıttı.

"Ah, yok artık," dedi Beth. "Koleksiyonuna ekle diye numaramı bir peçeteye yazmaya niyetim yok."

"Bir koleksiyonum yok; çünkü onların numaralarını istemiyorum. Seninkini istiyorum."

Beth cevap veremeden başka bir çocuk koşarak geldi ve kolundan çekiştirdi. "Kevin amca, pasta zamanı geldi!"

Beth, boş peçeteyi barı silmek için kullanıp sonra çöpe attı. Çalışmak için oradaydı, gamzeleri yüzünden kendini kucağına atacağını sanan bir adamın sırtışmasını geçiştirmek için değil.

Gamzeler yetmezdi. Bütün özellikleri bir arada belki -görünüü. mizah anlayışı ve ailesiyle birlikteykenki sevimli hali, ayrıca ona şehvet dolu bakışı- ama kimsenin peçetesinde bir numaradan ibaret olmayacaktı.

Personel geceyi bitirme iznini aldığıında, saat neredeyse sabahın ikisi olmuştu. Beth, saçım arkada tutan lastiği hızla çekerek çöpe atarken, rahatlayarak iç çekti. Cehennem gibi bir gece olmuştu.

Kevin Kowalski ısrarcıydı, bunu kabul etmeliydi. Adam sonunda anlayana kadar sineye çekmiş ve ona kibbar bir profesyonellik dışında bir şey göstermemişti. Yine de bakışı Kevin'e her odaklandığında, kabul etmeyi arzulayacağıından daha çok, daha sık bakmıştı. Kevin de onu izliyordu. Geride kalanlara partinin sona erdiğini ve artık defolup gitmelerinin vaktinin geldiğini belirtmek için ışıkları söndürdüklerinde, Kevin ona son bir davetkâr bakış atmıştı. Beth ise arkasını dönerek bulaşık kabıyla oyalanmıştı. Ve arkasını tekrar döndüğünde, Kevin gitmişti.

Ankesörlü telefon, onu evine, yatağına götürecektir bir taksi çağırması için el ediyordu sanki ama önce arka kapıdan gizlice çıktı ve suya doğru yürüdü. Manzara çok güzeldi. Parlak parti ışıkları söndüğü için suyun üzerinde dans eden ay, onu çekti. Ortalık sessizdi; bitap düşmüş asabını sakinleştiriyordu.

“Ay ışığında çok güzel görünüyorsun.”

Çılgılık atmadı ama kalbi, göğsünde aşırı zorlanmadan patlamış bir motor gibi tekledi. Elbette Kevin onu korkuttuğu içindi, yoksa bir erkeğin genellikle altında çıplak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yatan bir kadına söylediği ses tonuyla söylenmiş sözler yüzünden değildi.

Elinde yarım bir bira şişesiyle taş duvarlardan birinde oturuyordu. Uzun bacaklarını önüne doğru uzatmış. ayak bileklerini çapraz yapmıştı. Ceket, papyon ve kuşağı bir yerlerde bırakmıştı. Beyaz frak gömleğinin düğmeleri açıktı. Göğsünü serin gece havasına karşı sergiliyordu. Ona baktığını görme zevkini yaşatmak istemiyordu ama karın kaslarının gerilmesine yol açan göğsünün genişliği karşısında ellerini üzerinde gezdirmek istememesi için, ölmüş olması gerekirdi.

Alenen bu kadar arzuyla bakılmaktan böbürlenmemesi, takdire şayandı. Bacaklarının altına uzanarak açılma-mış bir bira aldı. Kapağını çevirerek açtı ve Beth'e uzattı.

Yapmamalıydı. Mesai saati dışında da olsa, o bir çalışandı. Kevin ise bir konuktu. Ama o kadar yalnızmış gibi bir izlenimi vardı ki -her zamanki parti adamı- hayatı gibi görünmüyordu- reddedip uzaklaşmaya gönlü elvermedi.

"Teşekkürler." Duvarda, ondan uzak bir yere oturup buz gibi biradan bir yudum aldı. Gölgelere gizlenmiş halde ay ışığının suyun üzerinde kıvrılmasını izlerken, ne söyleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Sonra Kevin ona bakıp sırtıttı. Karanlıkta bile şu haylaz gamzelerini görebiliyordu. "Patronun, seni bir dans için oradan çıkarmaya çalıştığımızı söyledi mi?"

"Ah Tanrım! Ne yaptınız?" Son işini kaybetmesi gerçekte onun hatası olmasa da, işine burnunu soktuğu için bir kez daha kovulursa, işsiz kalmamak için ondan uzak durmasını bildiren bir sınırlama emrine ihtiyaç duyabilirdi.

"Joe -damat ve en büyük kardeşim- patronuna bir dans edecek kadar bardan ayrılıp ayrılamayacağını sordu. Patronun reddetti. O yüzden Joe, ekstra para ödemeyi önerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonra kadın iyice ukalalaştı ve bize, ‘buranın bir dans salonu olmadığını ve çalıştırdığı genç bayanların şahsa özel kiralık olmadığını’ bildirdi.”

Bunu yaptıklarına kesinlikle inanmamasına rağmen yapmacık, ukala yaşlı kadın taklidi Beth’i güldürdü. “Peki, Joe bunu neden yapsın ki?”

“Çünkü seninle dans etmek istiyordum.”

Cevabının saf yalınlığı, Beth’in ürpermesine yol açtı. Arta kalan iç gıcıklanmasıyla arzu karıncalanması, tehlikeli bir birleşim oluşturunuyordu. “Seninle bedavaya dans edecek en az bir düzine kadın saydım.”

Beth’e tekrar baktığında, gözleri ciddiydi. “Ben o adam değilim.”

“Hangi adam?”

“Olduğumu sandığın adam.”

Onunla ilgili kesin olarak bildiği tek şey, onu arzulamamak için deli gibi uğraştığı ama çok başarısız bir iş çıkardığıydı. “Hiçbir şey sanmıyorum. Seni doğru dürüst tanımıyorum bile.”

“Benimle şimdi dans et.”

Beth güldü. Sessiz gecede sesi yankılandı. “Yıllardır dans etmedim.”

Kevin birasını bıraktı, sonra elini tuttu ve onu kollarına doğru çekti. Beth, adamın sırtından aşağı boşaltmak için birasını duvarın üstüne koydu. Ona direnmeye çalışmıştı ama boşuna kürek çekmişti. Kollarını bu geniş omuzlara dolaması kaçınılmazdı.

Beth’in elleri boynunda kenetlendiğinde, Kevin’in kolları belini sarıp onu daha da yakınına çekti. “Mutfağında dans etmez misin? Yani, tek başınayken?”

“Hayır. Mutfağında dans etmem, kimse bakmazken bile.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Etmelisin. Ruhuna iyi gelir.”

Hayır, ruhuna iyi gelen, suyun yansıttığı ay ışığı üzerlerinde dalgalanırken, gecenin hisırtılı cıvıltılı müziğiyle kollarında sallanmaktı. Pekâlâ, ruhuna iyi gelmeyebilirdi ama kesinlikle bedenine iyi geliyordu.

“Seni öpmeye kalkarsam bana kızar mısın?”

Beth, onun yüzünü görebilmek için başını arkaya doğru eğdi. “Sanırım ne kadar iyi öptüğüne bağlı.”

Kevin’in gözleri bu meydan okuma -ve davet- karşısında parladı. Doğru konuma getirmek için Beth’in başını eğmek üzere parmaklarını saçlarına geçirdi. Beth’in gözleri kapandı. Kevin’in dudakları onun dudaklarına değdiğinde, çıkardığına kendinin bile inanmadığı yumuşak, hırıltılı bir sesle iç geçirdi.

Adam öpüşmeyi biliyordu. Şu anın sızlatan tutkusu rüyalarındaki bulanık hatıralarla birleşince, bedeni arzuya la titredi.

“Bu gece benimle kal,” diye fısıldadı Kevin, ağzına doğru.

Zihninin gerilerinde mantıklı bir ses kalmaması için savaş vermek istiyordu ama Beth onu duymak istemiyordu. “Olur.”

Kevin elini tuttu ve bira şişelerini alarak bakımlı çimenlerin üzerinde hızla koştu. Koridorda yavaşladılar. Beth, şişeleri çöpe atarlarken personelden biriyle karşılaşmamayı umdu. Ardından asansörde, ellerinden geldikince rahat durmaya çalıştılar.

Kevin, tek eliyle odasının kapısının kilidini açmayı başardı; diğer eliyle hâlâ Beth’in elini tutuyordu. Sonra da kapıyı arkalarından kapatarak onu kapıya doğru bastırdı.

“Bu gece seni izlemek ve sana dokunamamak beni mah-

vetti.” dedi. Ardından dudaklarını Beth’in dudaklarına götürdü.

Kollarını Kevin’in boynuna doladı. Öpüşürken kendini kaybetti. Dili Beth’in diliyle dans etse de yavaşça ve gizlemeye gerek duymadan tek eliyle Beth’in gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştığının farkındaydı. Bir erkeğin ellerinin bedeninde gezmesi bir tarafa, çok uzun zamandır biri tarafından öpülmemiştir. O yüzden, çabuklaştırmak için Kevin’in elini kenara itti. Dilleri birbirine sürtünürken ve nefesleri karışırken, Beth gömleğinin düğmelerini kendi açtı. Sonra da parmak uçlarını Kevin’in gömleğinin altına kaydırarak, dokunuşunun altında seğiren sert kasları hissetti.

Ardından Kevin’in elleri omuzlarındaydı. Gömleğini sıyırdı. Beth, gömleği üzerinden düşebilsin diye Kevin’i bıraktı. Ardından, sutyeni yere düştü. Kevin onu gözleriyle tarıyordu. Gözlerindeki bakış, dokunuşu kadar ateşliydi.

Pantolonu hariç her şeyini çıkardı. Kevin’in gömleği de ayaklarının altında, Beth’in gömleğine katıldı. Sonra, Beth çıplak göğsünün genişliğini hayranlıkla izlemeyi tam bitiremeden, elleri ve dudakları yeniden üzerindeydi. Kevin onu yerden kaldırıncaya, bacaklarını beline dolayarak boynuna tutundu.

Kevin’in öpüşü daha da ısrarlı hale geldi. Onu kapıya yasladığında, Beth inliyordu. Soğuk ahşap tenine değerken ve Kevin’in kalçaları baldırlarının arasındayken, bedeni beklentiyle titriyordu.

Kevin, göğsüne kadar yalayıp indi. Diliyle önce bir meme ucuna, sonra da diğerine hafifçe dokundu. “Sen... Acayip... Çekicisin.”

Beth konuşmak istemiyordu. Kevin’in kalçalarının kendi kalçaları üzerinde, ay ışığında dans ederken olduğu

gibi hareket etmesini istiyordu ama aralarında giysileri olmadan.

Kevin, onun aklını okumuş gibi dönüp yatağa doğru yürüdü. Onu yatağa bıraktığında, Beth güldü. Fakat Kevin pantolonuyla baksırını kolayca bir hamlede çıkarınca, sesi boğazında düğümlendi.

Ah, evet, kalmak *kesinlikle* doğru kararı.

On dakika sonra Beth de çıplaktı. O kadar gözü dönmüştü ki, boğazından hırıltılı bir ses çıkınca dehşete düştü. Kevin sadece kıkırdarak onu baştan çıkarmaya devam etti... Öperek, yalayarak ve okşayarak... Ama bedeninin arzuladığı şeyi verecek kadar ileri gitmeyerek.

Sonunda Beth, çıldıracağına emin hissettiği anda, bir kondom paketinin yırtılarak açıldığını gösteren hisirtiyi duydu.

Kevin, baldırlarının arasına yerleşti ve Beth'i görebilmek için ağırlığını kollarının ön kısmına verdi. Gülümsemesi içtendi ama yüzü kızarmıştı. Bakışında hınzırlık gizliydi.

Beth bir an, onunla bir süre daha oynaşacağını düşündü. Bu, ona artık çılgılık attırabilirdi ama o, bunun yerine onu öptü. Kevin, bir elini bedenlerinin arasına uzatarak sonunda ona istediğini verdiğinde, parmaklarını Kevin'in saçına geçirdi.

Kevin içine girerken, ikisi de inlediler. Sesleri, birleşmiş dudaklarında birbirine karıştı. Kevin yavaş hareket ediyordu; kısa, nazik vuruşlar... Beth de ona ayak uydurmak için kalçasını kaldırıyordu. Kevin kulağına fısıldarken -ne kadar ateşli olduğunu, ne kadar muhteşem bir duygu olduğunu ve asla bitmemesini istediğini- Beth, her itişinin zevkli sürtünmesinin tadını çıkarıyordu.

Kevin hızlanınca, Beth ellerini sırtında gezdirdi. İnce

ter tabakasının ve ellerinin altında kaslarının inip kalkmasının tadını çıkardı. Mavi gözlerinin keskinliğinde boğuluyor gibiydi. Uzun süredir beklediği orgazmı gerçekleştirirken, gözlerini kapattı. Kevin daha sert ittirdi ve Beth, onun doyuma ulaşırken inlemesini dinledi.

Sarsıntılar durulunca, Kevin Beth'in üzerine uzandı. Onu rahatsız etmeyen sıcak, ağır bir bedeni vardı. Beth'in boynunun yanını öptü. Beth, onun saçını okşayarak gülümsedi. Birkaç dakika öylece uzanarak soluklandılar. Kevin yana yuvarlandı. Beth, Kevin'in ağırlığı altında yatağın kaydığını hissetti. Sonra geri gelerek Beth'i bedenine doğru çekti.

"Kalmana sevindim," dedi. Yüzü Beth'in saçlarındaydı.

"Ben de." Hem de çok ama çok memnundu.

Hiçbir şey yemeden ayakta geçen bir gecenin ardından Kevin'in altında sırtüstü geçirdiği geceden sonra, Beth çok erken uyandı. Midesi isyan ederek gurulduyordu. Çörek, diye düşündü. Kontinental kahvaltı köşesine sessizce sokulacak, birkaç çörek ve kahve aşıracak ve Kevin uyanmadan dönecekti.

Kıyafetlerini bulmak için, bir iki dakika araması gerekti. Giyindiğinde, otel kart anahtarını aramak için Kevin'in kıyafetlerini karıştırmaya koyuldu.

Ve peçeteler buldu. İçkilerle birlikte verdiği kokteyl peçeteleri... Ama o verirken üzerlerine karalanmış isim veya telefon numaraları yoktu. Ah, bir de komik notlar. *Eski bir jimnastikçiyim ve ayak bileklerimi hâlâ başımın arkasında birleştirebiliyorum. Beni ara!*

Beth homurdanınca, Kevin yan tarafına döndü. Gözlerini hafifçe aralayarak mırıldandı. "Çıkarken, kapıyı kilitlediğinden emin ol."

Gecenin sıcacık hazzı bedenini hayal kırıklığıyla vınlayarak terk ederken, Beth olduğu yerde donakaldı. O tür bir adam olmaması, buraya kadarmış.

Kart anahtarını arayarak daha fazla oyalanmadı. Koridora çıkıp kapının arkasından kilitletiğinden emin olarak kendi kendine, bu adamı bir daha asla görmeyeceğini söyledi.

Ve bu sefer ciddiye.

Üç

Üç hafta sonra, Beth eczanede turluyordu. Dudak koruyucuyu incelemek için on dakika geçirmişti. Ucuz oda parfümlerini koklamak için beş dakika daha. Aslında daha üç ay olmasına rağmen, annesine doğum günü kartı seçmek için on beş dakika...

Asıl gideceği yerden, yani kadın malzemeleri reyonundan uzak durmak için her şeye bakmıştı. Tamponların, makyaj malzemelerinin ve kremlerin olduğu bölümden... Ve evde yapmak için hamilelik testlerinin bulunduğu yerden...

Kondom kullanmışlardı. Ve altı üstü bir hafta gecikmişti. Stres yüzünden olabilirdi. Dudak kremi, doğum günü kartını ve paranoyasını alıp eve gitmeliydi.

Ama adet dönemi, İsviçre yapımı bir saat mekanizması gibi çalışırdı. Ayrıca kondomlar, yüzde doksan sekiz etkiliydi; yani yüzde ikilik bir hata payı vardı. İçinden bir ses, istatistiklerin ona dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğini söylüyordu.

İlk gecikme gününden itibaren doğruluk garantisi veren testi bulması, sadece birkaç dakika sürdü. Eve yürümesi de beş dakikasını aldı.

İkinci merdiven boşluğuna ulaşır dairesine giden koridora döndüğünde, koku midesini bulandırdı... Bayat kedi sidiği ve her zamanki sefalet. Üç aydır binada oturduğu için buna alışmış olması gerekiyordu ama kedi çişine henüz bağışıklık kazanamamıştı. Neyse ki, yaz tekrar gelmeden komşu şehre taşınmayı planlıyordu.

Peki, ya göstergede mavi pozitif işareti çıkarsa?

Koridorda geçireceği zamanı en aza indirmek için anahtarı elinde hazırdı. İçeri girer gizli kapıyı olabildiğince çabuk kapattı. Antika kalorifer kazanı ve yalıtımsız duvarların bir New England kışını geçirmek için yeterli olduğunu düşünen ev sahibi sayesinde içerisi de pek sıcak sayılmazdı ama daha iyi kokuyordu. Ve bu, ev sahibi sayesinde *değil*, büyük ölçüde kendi alın teri sayesindeydi.

Eczane poşetini yemek masası olarak kullandığı kumar masasına fırlattı. Sonra da ayakkabılarını çıkarmak için kaldırımda bulduğu eski sallanan sandalyeye geçti. Kumar masasını bir yemek odası *takımı* yapan metal katlanan sandalye dışında dairedeki tek mobilya, Hayır Kurumu mağazasından ucuza aldığı ikiz yataktı. Ve üç veya dört ay içinde bir otobüse atlayıp gitmeye hazır olduğunda, mağazaya geri bağışlanacaktı. Ne zaman canı gitmeyi isterse...

Göstergede mavi pozitif işareti çıkmadığı sürece...

Bir bebek sahibi olamazdı. Bebek, ev demekti. Ucuz bir daire veya haftalık motel odası değil, gerçek bir ev. Ve bir minivan... Anneler minivan kullanırlardı.

Anne taşıtı bir yana, Beth'in bir arabası bile yoktu. Otobüsleri severdi; ona, trene atlayıp gezen avareleri hatırlatırdı. Beğendiği küçük bir şehirde inecek, bir iş ve kalacak yer bulacak, ardından da bir sonraki yere geçmek için yeterince para kazanacaktı.

Gelir vergisi zamanı bir korku şovuna dönüşüyordu ama hayatını seviyordu. Bir sırt çantası ve bir valiz dışında hiçbir şeyi olmadan yeni bir yere yerleşmek, hayata senede bir veya iki kez yeniden başlamak gibiydi. Hesap vermesi gereken kimse olmuyordu. Özellikle de anne ve babası... Onların yuvasından uçtuğu ve kendi yuvasını da sürekli hareket halinde tuttuğu için, etrafında fazla dolaşamıyorlardı.

Elinden geldiğince oyalandı. Dairesi tertemizdi ama yıkanacak bir kahve kupasıyla kaşık vardı. Kirli çamaşırlarını ayırdı, son defasında cep telefonunu da yıkayıp kuruttuğu için ceplerini itinayla kontrol etti. Önemli bir şey değildi; çünkü sarhoş pislik Derek, ona bir Black Berry almıştı ama sonra geri istemişti. Ama sırf babasını memnun etmek için hep bir sabit hattı olurdu. Ayrıca babası onu olgunlaşıp bir ev alırsa diye, kredi raporunda bir şeyler görünmesi için sabit hattı gibi nadiren kullandığı düşük limitli bir kredi kartı da almaya zorlamıştı. Babasının anlamadığı, onları arkasında bırakması, bu şekilde yaşaması onun *olgunlaşabilmesinin* tek yolu olduğuydu.

Oyalanacağı bir şey kalmayınca, evde yapılan hamilelik testinin paketini yırtıp prospektüsü açtı. Ve... Telefonu çaldı.

Kredi raporunun canı cehenneme! Arayan kimliğini görebilmek için ödeme yapmıyordu ama arayan ya ailesi ya da patronuydu. "Alo?"

"Tatilde eve gelmeyi planlıyor musun?"

Annesi asla selam vermezdi. Sadece ağzını açar ve aklından geçenleri patır patır söylerdi. "Henüz emin değilim."

Masada duran o kahrolası plastik çubuk yüzünden hiçbir şeyden emin değildi. Genellikle birisi, Noel'de olmak

üzere yılda en az iki kez onları ziyaret etmek için Florida'ya giden otobüse atlardı.

"Adelle ve Bob, onlarla birlikte bir gemi yolculuğuna çıkmamızı istiyorlar. Çünkü Donaldson ailesi onlarla gidecekmiş ama son anda iptal etmek zorunda kalmışlar. Biletleri bize devredebilirler ama seyahat altı hafta içinde. Buna inanabiliyor musun? *Altı!* Bu, duyulmuş şey mi?"

"Dans derslerinde yerine kim bakacak? Ve örgü derisinde? Ve de verdiği diğer milyarlarca derste?"

Patentli bir Shelly Hansen iç geçirmesi. "Baban biraz yavaşlamam gerektiğini düşünüyor. Anlarsın, giderek gençleşmiyoruz."

"Sadece elli iki yaşındasın, anne." Birdenbire kafasına dank etti. Yirmi altı yaşındaydı. Tam da annesinin hamileliğinin sonuna kadar dayanan tek çocuğunu doğurduğu yaşıydı. "Lanet olsun!"

"Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Hayır, ben... Ayağımı çarptım." Telefonda bile olsa, dilinin ucuna kadar gelmişti... Annesinin omzuna yaslanma dürtüsü.

Ama testi yapmayı bırakmıştı. Şu an kesin olarak bilmiyordu ve onları umutlandırmaktan nefret ediyordu. Bir göçebe olmak için işletme okulunu bıraktığında onları hayal kırıklığına uğratmış olsa da, onu koşulsuz seviyorlardı ve bir torun onları kendilerinden geçirirdi. Olgunlaşmak için cayılamayacak bir sebebi olmasına da çok sevinirlerdi.

Her şeyi bırakıp kapısında bitmeleri olasılığı da vardı. Beş hamilelikten hayatta kalan tek bebek olmanın yol açtığı sorun mu? Bunaltıcıydı. Ezici, boğucu, yakınında olup idare etme isteği ve etrafında fir dönmeleri. Çocukken üstüne titreyip sarılarak geçirdikleri toplam zamana

bakınca, yeterince oksijen alabilmiş olmasına şaşırıyordu.

Ardından, ergenlik yılları geldi. Neredeydi? Ne zaman evde olacaktı? Sürekli hesap vermesi... İşletme okuluna başlaması, her şeyi sadece daha da kötüleştirdi. İşte o zaman, ilk kez bir valiz hazırlayıp bir otobüse atladı. Anne babasıyla klostrofobik ilişkisini bitirmek için değil, korumak için.

"O gemi yolculuğu hakkında..."

Beth, annesinin başparmağının tırnağını kemirmesini gözünde canlandırarak gülümsedi. "Gitmelisiniz, anne. Gerçekten. Çalıştığım yer, Noel partileri ve işleri yüzünden çok yoğun oluyor."

"İmin misin? Başka bir zaman gidebiliriz."

"İminim. Fırsatınız varken, Bob ve Adelle ile birlikte gidin. Sadece ikiniz olursanız, sen ve babam birbirinizden sıkılırsınız, biliyorsun. Bana da kartpostal atın."

"Biz yokken taşınmayacaksın, değil mi?"

Güldü. Annesi de bir kez daha iç geçirdi.

"Hayır. Benim için endişelenmeyin diye olduğum yerde kalacağım."

Florida'da bir emekli evindeki hayat hakkında birkaç dakika daha sohbet ettiler. Anne babası henüz gençtiler. Babası akıllı ve şanslı bir işadamıydı ama gezmek ona nasıl yakışıyorsa, bu da onlara yakışıyordu.

"Baban beni bekliyor. Salata barı için bir kuponu var ama bar sadece erken saatlerde iyi oluyor."

Annesi ona defalarca telefonunun gemide de çekeceği garantisini verdikten sonra, veda ettiler. Beth'in, bir çuğua işlemekten başka yapacak bir işi kalmamıştı.

Üç dakika sonra, göstergede mavi pozitif işareti vardı.

Geleceği gözlerinin önünde belirdi. Bebek bezleri. Minivan arabalar. Ve Kevin Kowalski...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Bir bahçe hortumundan golf topunu emerek çıkarabili-
rim. Beni ara!*

Kevin, bir centilmen olduğu için, hayalarını ters yüz edecek o seviyede bir emiş gücüne sahip olduğunu iddia etmenin pek de seksi gelmediğini söylemek yerine, kadına göz kırparak el salladı. Ve peçeteyi Paulie'nin olduğu tarafa doğru atmak için, kadın gidene kadar bekledi.

Paulie, neredeyse bir dakika boyunca güldü. "Penisini vakumlu bir hortuma sokmak, uzun vadede daha ucuza gelir."

Kevin'in tüyleri ürperdi. Ardından peçeteyi geri alıp Paulie'nin kasanın yanında bu amaçla tuttuğu sepete attı. Çocuklar buna bayılacaklardı.

"Numarasını saklamalısın," dedi Paulie. "Eğer lavabo yine tıkanırsa işe yarayabilir."

Yanından geçip içki dolu bir tepsiyi dengelerken, hâlâ gülüyordu. Giderken, Kevin poposuna bir şaplak attı.

Paulie Reed, onun müdür yardımcısı, barmeni ve garsonuydu ve ona büyük paralar kazandırıyor. Parlak kızıl saçları ve bir erkeğin arasında havasızlıktan ölmeyi göze alabileceği kadar göz alıcı, taşacak gibi duran göğüsleri vardı. İnce belliydi. Upuzun bacakları vardı. Fenway'de atış yapan her beysbol atıcısının dönemini bilirdi. Bir sporcu barına takılan her erkeğin erotik rüyalarına girecek türden yürüyen, konuşan, istatistik püskürten biriydi ama ona elinizi sürerseniz, bir süre çatal tutamama ihtimaliniz yüksekti.

Barı birkaç yıl önce satın aldığında, o zaten barda çalışıyordu. Jasper'ın ona ödediği her kuruşa değdiğini an-

laması, sadece beş dakikasını almıştı. Tanıdığı en ateşli kadınlardan biri olduğunu anlaması ise birkaç gününü almıştı. Arka mutfakta yanlış anlaşmalı, karşılıklı hayal kırıklığı yaratan bir öpüşmeyle olmuştu ama aralarında sıfır cinsel çekim vardı.

Cinsel çekimden bahsetmişken, Beth'in kapıdan girdiğini görmek için başını tam vaktinde kaldırdı ve aralarındaki çekimi hatırlamak, anatomisi üzerinde hemen etkisini gösterdi.

Ya işe gidiyordu ya da işten çıkmıştı ama klasik beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla bile başını döndürmüştü. Ama ne yazık ki, başını zaten döndürmüş, sonra da külkedisi gibi onu tepetaklak etmişti. Joe'nun düğününün ertesi sabahı, daha gözlerini bile açmadan, Beth'i kahvaltıya götürmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Ve belki sonraki sabah da...

Ama bunun yerine, gitmişti. Not bırakmamıştı. Telefonun yanındaki not kâğıtlarına bir telefon numarası bile karalanmamıştı. Hiçbir şey yoktu. Beth'in çalıştığı kişiler de bilgi vermemişlerdi. Birkaç kez aklından Memur Jones'u aramak geçmişti. Patronunun tutuklanmasından dolayı bilgileri polis kayıtlarında varsa, belki Jones bu bilgiyi iki tane daha Celtics bileti karşılığında çaktırmadan onunla paylaşabilirdi.

Yine de telefon etmesine gururu engel olmuştu. Onu tekrar görmek isteseydi, ona ulaşabileceği bir yol gösterirdi. Ama şimdi, yaklaşık bir ay sonra, buradaydı.

Beth bir bar taburesine tırmanarak oturduğunda, "Selam yabancı," dedi Kevin, belki biraz fazla imalı bir şekilde.

"Selam. Yastığımın üzerine bir not bırakmadığım için özür dilerim. Sonuçta sürececek bir şey olmadığı için, gerekli olduğunu düşünmedim."

Onu kötü giden bir tanışma randevusu gibi terk edip gitmeseydi, sürebilirdi. “En azından, kahvaltıya kadar sürebileceğini umuyordum.”

Beth kısa, alaycı bir gülüşle karşılık verdi. “Kahvaltıya kalmamı isteseydin, çıkarken arkamdan kapıyı kilitlememi söylemezdin.”

Ne demişti? “Öyle bir şey hatırlamıyorum.”

“Tam olarak uyanmaya bile tenezzül etmedin. Ağzında geveleyerek söyledin ve bir horlamayla sözünü bitirdin.”

Eğer Beth orada durup ona bakmıyor olsaydı, kendi alnına tokadı yapıştırırdı. “Dinle, uyuyordum. Yemin ederim, planım seni kahvaltıya çıkarmaktı. Birbirimizi daha iyi tanımak ve seni en kısa zamanda tekrar ne zaman görebileceğimi öğrenmek istiyordum.”

Beth ona inanmadı. Kevin, bunu onun yüzünden anladı. “Beni kasıtlı olarak utanç yürüyüşüne göndermediğin için mutlu mu olmam gerekiyor?”

Bu bir tuzaktı. Bariz bir tuzak değildi ama ses tonu ve beden dili, Kevin’in tehlikeli sulara gezindiğini gösteriyordu. “Bunu duymak seni mutlu eder mi bilmiyorum ama kalmanı istiyordum.”

“Hı hı... O kadar çok kadına utanç yürüyüşü yaptırmış bir adamla yatmışım ki, uykusunda bile alışkanlığı üzere kadınlara çıkış talimatı verebiliyor. Bunu bilmek, beni çok mutlu etti.”

“Beth, yapma ama! Ben bekâr bir adamım. Bir sporcu barım var. Hemen üst katta yaşıyorum. Bir bakir olmadığımı biliyordun.”

“Hayır, bilmediğim bir diğer şey, senin bir...” Sustu ve Kevin’e kaşını kaldırarak baktı. “Boş ver.”

Neyi boş ver? Boş vermek istemiyordu. Onu aşağıla-

masını hak edecek ne yaptığını öğrenmek istiyordu. Ne yazık ki Paulie, görünüşe göre tanıştırmayı bekleyerek dibinde bitmek için tam da o anı seçmişti. Ona, o gecedan hiç bahsetmemeliydi.

“Bu Paulie,” dedi uysalca. “Kendisi benim müdür yardımcım. Paulie, bu Beth. O... Şey, onu hatırlıyorsunuzdur. Birkaç hafta önce, patronunun burnunu kırmıştım.”

Ne söylemesi gerekiyordu? *Bu, sana bahsettiğim kadındır. Özel olabileceğini düşündüğüm ama görünüşe göre, benimle aynı fikirde olmayan o kadın. Ve hayır, kalbimi kırdığını söylemeyeceğim. Fakat evet, biraz canımı yaktı.*

İki kadının el sıkışmasını izledi. İkisi de birbirlerine şüpheyile baktılar. Karşılıklı “tanıştığımıza memnun oldum” ifadelerinden sonra Paulie uzaklaşınca, rahatlatarak oh çekti.

“Sanırım bunu hak ettim,” diye mırıldandı Beth.

“Ne yaptım ki?”

“Beni sadece bir arkadaşın olarak tanıtamaz mıydın? Ya da en azından, bir tanıdık olarak?”

Paulie’nin onun özel olabileceğini düşündüğü kadın olduğunu bilmesine gerek yoktu. “Tuhaf hissetmeni önlemeye çalışıyordum. Çuvalladım sanırım.”

“Hayır, Ben... Üzgünüm. Biraz keyifsizim. Konuşabilir miyiz? Yani, özel olarak... Yoksa başka zaman mı geleyim?”

Konuşacak neleri olduğunu kestiremedi ama dediğini yapacaktı. Ama ofisinde, sandalyesi hariç düz zemini olan her yerde evrak yığınları vardı. “Paulie barı idare edebilir. Üst kata çıkabiliriz, orası sessizdir.”

Beth’in yüzü asıktı. Maganda müşterilerle deneyimlerine dayanarak sarhoş pislik Derek dava açma tehdidini yerine mi getiriyor acaba, diye merak etti.

Paulie'ye yerine bakması için işaret ederken, yakında bunu öğreneceğini düşündü. Ayrıca kahrolası telefon numarasını da öğrenecekti. Kevin, daha çok yıpranmış aşırı büyük bir servis asansörüne benzeyen asansörle dairesine çıkarlarken hiç konuşmadı. Sessizliği Beth'i geriyordu ama söyleyeceklerini prova etmesi için zaman da kazandırıyordu. Elbette, iki gündür prova ediyordu ama ağzından ne çıkacağına dair hiçbir fikri yoktu. Aynaya bakarak, gecenin bir yarısı tavana bakarak konuşmuştu. Burada, hayatını altüst etmek üzere olduğu adamın yanında dikiirken, hiç birinin faydası olmuyordu.

Kevin dairesinin kapısını açıp içeri girmesini işaret ettiğinde, elleri titremeye başladı. Kanepeyi gösterip oturmasını söyledi ama Beth, tekli koltuğa oturmayı tercih etti. Eğer Kevin yanına otursaydı -ona dokunacak kadar yakınına- cesaretini yitirebilirdi.

"Çok ciddi görünüyorsun." Kevin, karşısındaki kanepeye oturup dirseklerini dizlerine dayadı. "Ve numaranı bırakmadığına göre bana, seni aramamamla ilgili nutuk çekeceksin gibi de görünmüyor. Kahretsin, giderken basamakta cam bir terlik bile bırakmadın."

"O şekilde gittiğim için özür dilerim ama kalmak için bir sebep göremedim." Kevin, karşılık verecekmiş gibi duruyordu. Beth, ona Külkedisi davranışını açıklayacak kadar sabrı olduğunu sanmıyordu. O yüzden, pat diye söyleyiverdi. "Hamileyim."

Bunun üzerine Kevin dut yemiş bülbüle döndü.

"Kondom kullandığını biliyorum," diye devam etti Beth, Kevin'in bir şey söylemeyeceğini anlayınca. "Ama ben... Nasıl desem, bir nevi yoksunluk içindeydim ve o zamandan beri kimseyle birlikte olmadım. Yani bir şekilde, senden..."

"Bir bebek."

“Evet.”

“Benim bebeğim.”

“Evet.”

“Vay canına!” Kanepede arkasına yaslandı. Elleriyle baldırlarının üstünü ovaladı. “Emin misin?”

“Henüz doktora gitmedim ama evde yapılan bir test aldım ve... Evet, eminim.” Kendini tepkisine hazırladı. İnkâr. Suçlama. Belki onu dışarı bile atabilirdi.

Ve böyle bir şey yaparsa, o da giderdi. Haberi sindirmesi için biraz zaman geçtikten sonra da hâlâ aynı şekilde hissederse, Beth başının çaresine bakardı. Doğru olanı yapıp onu durumdan haberdar ettiği için, Albuquerque’ya giden otobüse binmekte özgür olacaktı. Ya da belki Florida’ya, sadece anne babasına daha yakın olmak için.

“İyi misin?” diye sorarak onu şaşırttı. “Yani kendini iyi hissediyor musun?”

Beth başıyla onayladı. “Sabah bulantıları için henüz çok erken sanırım. Dün kütüphaneden bir kitap aldım. Dörtle altı hafta arasında olduğu yazıyordu. Ama bazı kadınlarda hiç olmayabiliyormuş. Umarım onlardan biriyimdir.”

Kevin hâlâ biraz dumur olmuş gibi görünüyordu. “O halde, bebeği doğuracak mısın?”

“Evet” demek için ağzını açmasına rağmen, bilinçaltı başka bir seçenek türetmişti. Kardeşinin düğününde, Kowalski ailesinin enerjisini görmüştü. Çok yakındılar. Sevgi dolu. Dokuz ay dayanabilir ve bebeği Kevin’e verip bir otobüse atlayabilirdi.

Beynine bu düşünce girerken, yere baktı. Elinin kendi bilinci varmış gibi karnının üzerine gelmesini izledi. Sonraki dokuz ay bir tarafa, önündeki dokuz dakikada bile

neler olacağını bilmiyordu. Ama bebeğinden vazgeçmeyecekti.

Kevin'in yüz hatlarına dehşetin yayılmasını ve çenesinin öfkeyle gerilmesini izledi. "Hayır!"

"Hayır ne?"

"Yapma," dedi Kevin. Sesinde, anlam veremediği bir yalvarış vardı.

"Neyi yapmayayım? Bir şey söylemedim."

"Kürtaj olma. Lütfen!"

Kanı beynine sıçradı ama derin bir nefes aldı ve bebeği doğurup doğurmayacağını sorduğunda hiçbir şey söylemediğini fark etti. Kevin, en kötü olasılığı düşünmüştü. "Asla öyle bir şey düşünmedim, Kevin. Yemin ederim."

Kevin bir "oh" çekerek ellerini saçında gezdirdi. "Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Bilmeye hakkın olduğunu düşündüm, hepsi bu. Artık biliyorsun."

"Öyle demek istemedim. Daha çok... Ne yapacağımı bilemiyorum, demek istedim."

Beth güldü; çünkü gülmezse ağlayacaktı. "Kulübe hoş geldin."

"Paraya ihtiyacın var mı?"

"İdare ederim." Her zaman ederdi.

"Sigortan yok, değil mi? Geçici yarı zamanlı çalıştığın için..."

Beth'in en son isteyeceği şey, onunla bu konuşmayı yapmaktı. "Şu an bir aile restoranında ikinci bir işim olmasına rağmen hayır, sigortam yok. Ayrıca annem, ben doğmadan önce üç, benden sonra da bir düşük yapmış. O nedenle, bu bebeği kaybedeceğimden korkuyorum. Çünkü gerçekten iyi

bir doktora gücünü yetmez. Anne babama yıllardır, gezmenin beni sorumsuz yapmayacağını söyleyip durduktan sonra, onlardan para istemek zorunda kalacağım.”

Kahretsin! Ona bu kadarını anlatmaya niyeti yoktu ama ağzını açtığı anda, önceki gece onu uyutmayan korkusu bir şekilde ağzından dökülüvermişti. Muhtemelen açık barla gösterişli bir düğün için gözden çıkarmaya yetecek parası olan “Bay Mutlu” aile, için için korkuyordu.

Yanaklarına dökülen yaşlar, buharı tüten bir utanç pastası diliminin tamamına sürülmüş köpük kremanın son damlasıydı.

“Ailenden para istemene gerek yok.” Kevin, ona birkaç kâğıt havlu uzattı. Beth bunları, gözlerini silmek kadar yüzünü saklamak için de kullandı. “Bebeği olacak olan onlar değil. Biziz ve başımızın çaresine bakarız.”

Biz. Korku ve belirsizlik konusunda bir ortağı olduğu için, kısmen rahatlamıştı ama “biz” demek, bir süre daha hiç kimseyle, özellikle de dosya dolabı “beni becer” marka fuşya rujla dolup taşan bir adamla paylaşmayı ummadığı bir birliktelik düzeyi demekti.

“Burada otur ve birkaç dakika dinlen,” dedi Kevin. “Ofisime gitmem gerekiyor ama fazla uzun sürmez.”

“Gitmeliyim.” Yorgundu. Duygusal açıdan, kıvrılarak suyu sıkılmış ucuz bir güderi kumaş gibi hissediyordu.

“Bana sadece bir iki dakika ver. Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor, hemen dönerim.”

Nasıl hayır diyebilirdi? Zavallı adam kucığında zırlak bir dram yığını bulmakla kalmamış, bir de baba olacağı haberini almıştı. Ama itiraf etmeliydi, Kevin oldukça iyi idare ediyordu. “Pekâlâ. Kalacağım.”

Kapıya yaklaşınca, arkasını döndü. “Gitmeyeceğine söz ver.”

“Söz veriyorum. İşin bittiğinde burada olacağım.”

Çıkıp kapıyı kapattığında, Beth kendini tomar haline getirdiği kâğıt havlularıyla kanepeye bırakıp iç çekti. Albuquerque’yu yakın bir zamanda göremeyecekti. Burada kalıp istese de istemese de Kevin Kowalski’yle *biz* dediği şeyin bir parçası olmakla meşgul olacaktı.

Fakat şu an, panikleme zamanı değildi. Çünkü Beth biraz zayıf görünüyordu. İkisi aynı anda zayıf olamazlardı. Bununla baş edebilirdi. Çocuk sahibi olmaya hazırdı. Bu konuda fazla düşünmemişti ama düşünmeliydi. Çünkü ona bebeği doğurup doğurmayacağını sorduğu ve Beth'in cevap vermediği o birkaç berbat saniye boyunca, o bebeği kaybetme düşüncesi içini o kadar kötü burkmuştu ki, neredeyse Beth'in üstüne kusacaktı.

Şimdilik kendini toparlamalı ve bir plan yapmalıydı. İyi bir mevduat hesabı vardı. Bar iyi para getiriyordu. Beth'in ne kadar paraya ihtiyacı olursa olsun, altından kalkabilirdi. Kahretsin, en kötü ihtimalle, kardeşinden isterdi. Joe, yazdığı sapkın kitaplar sayesinde para içinde yüzüyordu. Şimdilik, aradığı şeyi bulana kadar dosya dolabını altüst etmekle meşguldü. İşe yaramadığı belli olan derin bir nefes daha alarak telefonu aldı ve numaralara bastı.

Düşündüğünden daha uzun sürmüştü. Dairesine girdiğinde gitmiş olduğunu görmekten korktu. Fakat sonunda üst kata çıktığında, onu kanepede kıvrılmış, katır kutur Cool Ranch Doritos yiyerek country müzik videoları izlerken buldu.

"Sakıncası yoktur umarım," dedi Beth, paketi havaya kaldırarak.

"Elbette yok." Kanepenin karşısındaki sandalyeye oturup dirseklerini dizlerine dayadı. "Pekâlâ, bir telefon görüşmesi yaptım. Ve sigorta şirketimin tam anlamıyla bir grup ahmak tarafından idare edildiğini anladım. Bu hafta evlensek bile, hamilelik maddesi kapsamında yok. Her halükârda, hamileliğin önceden mevcut koşula girecek; o yüzden sigorta karşılamıyor. Ama bebek, doğar doğmaz sigortama girecek."

Beth, bir cipsi ağzına götürmek üzereyken donup kaldı ama sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. “Evlenmek mi? Hayır Kevin, ben...”

“Sigorta için,” diye sözünü kesti Kevin. “Sanırım bu, tartışmaya açık bir konu.”

“Ah, pekâlâ.”

Bu ne demekti şimdi? “Sen evlenmemiz gerektiğini düşünüyorsan, o başka.”

Beth ona, barda önemli bir maç sırasında hızlıca seks yapmayı teklif etmiş gibi bakıyordu. “Sanmıyorum.”

Kevin, anlam veremediği tatsız hayal kırıklığı sızısını görmezden gelmeye çalıştı. Kahrolası bir hız treni gibiydi. “Evet” demesinden korkuyordu. “Hayır” demesi ve bunu söyleyiş tarzı ise onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Şok yüzünden olmalıydı. “Muhtemelen haklısın. Kardeşimle eşi, kız hamile kaldığı için evlendiler. Eşi, kısa süre önceye kadar patlamak üzere olan bir bomba gibiydi. Onunla sadece bebek yüzünden evlendiğini ve her şeyin bundan ibaret olduğunu düşünüyordu.”

Beth, başıyla onayladı. Sonra bir cips daha yedi. Gözü televizyon ekranına kaydı. John Wayne şapkası takmış bir adam döküntü bir kamyonetin kasasına yaslanmış, bir şeyler için ağıt yakıyordu. Kevin onun, bebeği bu saçmalığa alıştırmamasını umdu. Bebeklerin doğmadan önce bu tür şeyleri duyabildiğini, onlara klasik müzik CD’leri veya onun gibi şeyler almak gerektiğini duymuştu. Büyük bir Beethoven hayranı değildi ama onun hiçbir çocuğu da *anırarak* şarkı söylemeyecekti.

“Yani...” Ne söylemesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Doğum, 28 Haziran’da olacak.”

Kevin ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi. 28 Haziran. Son gün. Kendini toparlaması için, dokuz aydan biraz daha kısa bir süre vardı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Beth, başını eğip elinde kıvırdığı boş, buruşuk pakete bakarak.

“Biraz daha alabilirim.” Beth ona komik bir bakış attı ve Kevin, cipsi kastetmediğini fark etti. Kanepeye geçip kolunu onun omzuna attı. “Hey, üzülecek bir şey yok. Önlemimizi almıştık ama hiçbir şey yüzde yüz değildir.”

Beth ondan uzaklaştı... Çok fazla değil ama mesajı alıp kolunu indirmesine yetecek kadar uzağa gitti. “Bunu son derece iyi karşıladın?”

“İnan bana, şu an, için için aklımı yitirmek üzereyim.”

Beth homurdandı. “Ben de.”

Kulağını tırmalayan hışırtılı sestten bıkan Kevin, boş cips paketini elinden alıp sehpayı fırlattı. “Birlikte çıldıracağız. Şu berbat müzik yüzünden.”

“Country müziğin kimseye zararı olmaz.”

“Kulağıma, birileri bir av köpeğinin kuyruğuna basmış gibi geliyor.”

Beth gülerek onu eliyle ittirdi. “Hiç de değil! Sen ne dinliyorsun? Ah, Tanrım! Ne tür müzik dinlediğini bile bilmiyorum ve senin bebeğini taşıyorum.”

“Nerede yaşadığını bile bilmiyorum.”

“Üçüncü katta bir dairede... Senin gibi.”

İki tane üçüncü kat dairesi. İki merdiven kolu. Pencere-
relere emniyet panjuru yaptırmaları gerekecekti. Yangın çıkışlarını kontrol etmeliydi. Tanrım, ikisinin de bahçesi yoktu. Çocuğu bahçe olmadan yetiştiremezlerdi.

Bir çocuğun eve ihtiyacı vardı. Bir bahçe... Çitler, oyuncaklar, bisiklet ve bir köpek... Elektrik prizlerinde

plastik kapaklar ve... Dört erkek çocuğunu büyütürken Mike'la Lisa'nın bulundurduğu tüm o zimbirtılar... Klozet kapağına bile bir tür cırt cırt bant koymuşlardı.

"Lanet olsun!"

"Şimdi de dışımızdan mı kafayı yemeye başlıyoruz?"

Kevin, bunu yüksek sesle söylediğini fark etmemişti. "Sanırım evet."

"Bir kızın hayatım tepetaklak etmeyi kesinlikle iyi biliyorsun, Kevin Kowalski."

"Kendimi biraz sersemlemiş hissediyorum, Beth..." *Kahretsin!* Soyadını bile bilmiyordu ve bu gerçeği saklamak için artık çok geçti. Sakin ol.

Beth'in kahkahası kısa ve alaycıydı. "Sanırım senin için bir peçeteye yazmalıydım."

Jasper's perşembe geceleri nispeten sakin olurdu ama Paulie için fark etmezdi. Her zaman yeterince müdavimleri ve şöyle bir uğrayanlar olurdu ama bağırان ve sabırsızlanan fazla bir kalabalık olmazdı.

Kevin genellikle perşembe geceleri izin yapardı ama bu gece, buraya sıkışıp kalmıştı. Veya en azından bedeni... Akli başka bir yerdeydi ve orası her neresiyse, pek de mutlu değildi.

Paulie, ellerini bir havluya silip Kevin'in oturup boş bir kahve fincanına baktığı barın ucuna doğru yürüdü. "Doldurmamı ister misin?"

"Son isteyeceğim şey, biraz daha kafein."

Patronu -ve en iyi arkadaşı- meselelerin üzerinde fazla duran türden biri değildi. O nedenle dirseklerini bara dayayarak çenesini ellerine yasladı. "Neyin var?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Baba olacağım.”

Pekâlâ, *bunu* beklemiyordu. “Yok artık! Dün üst kata çıkardığın esmerin bununla bir alakası var mı? Birkaç hafta önce patronunun burnunu kırdığın şu kızla yani?”

“Beth... O ve sana bahsettiğim kadın, Joe’nun düğünündeki barmen var ya? Aynı kadın.”

“Demek öyle? Vay canına!”

“Evet.” Boş fincanı bara vuruyordu. O yüzden Paulie fincanı elinden alıp kirli kutusuna koydu. “Anlaşılan, kuttunun üzerindeki yüzde doksan sekiz etkili ibaresi sadece yasal zırva değilmiş.”

“Annene babana söyledin mi?”

“Hayır. Senin dışında kimseye söylemedim.”

Barın aşağısında bir adam, dikkatini çekmek için bardağını sallayarak barın üzerine uzanmıştı ama bekleyebiliyordu. “Senin için sorun mu?”

Kevin omuz silkti. “Bunu beklemiyordum ama... Hayır. Benim için sorun değil.”

“Peki, *onun* için sorun mu?”

“Söylemek zor.” Güldü. “Sanırım, başka bir adamdan olmasını tercih ederdi.”

“Kes şunu,” diye bağırdı Paulie, bardağını bara vurmaya başlayan susamış adama. “Hemen geliyorum.”

“Git,” dedi Kevin ona. “Sadece bir süre takılıp maçı izleyeceğim.”

“Sorun yok,” dedi Paulie, müşterilerine bakmak için barda ilerlemeden önce ona merhametle bakarak.

Yandan ters ters bakarak bardağı vuran ahmağın bardağını doldurdu. İçeri bir grup girdi ve köşede, Daisy’nin kısmında bir masaya oturdular. Arkalarından birkaç mü-

dayını peldi ve çoğunlukla barda olmak üzere her zaman-
kı verilerine dağıldılar

“Masa onda. Bostonlu takım elbiseli adamlar,” dedi Darcy. Ufak tefek, sakın bir esmer olan Darcy, hemen hemen her yönden Paulie’nin tam zıttıydı. Ayrıca spora tamamen ilgisiz olmasını telafi eden neşeli kişiliğiyle harika bir garsondu.

Paulie, gruba barın arkasından göz atarak başıyla onayladı. Şehirden gelen diğer işadamları grupları gibi, iki seçenekten birini yapacaklardı... Ya beş kuruş bahşiş bırakmayacaklardı ya da bugün Darcy’nin şanslı günüydü. Onlara bakarak hangi tür olduklarını söyleyemiyordu.

Ancak, Dick Beauchamp onlarla birlikte oturuyordu ve o, en sevdiği barın elemanlarının kazıklanmasına müsaade etmezdi. Ama onu bu kadar erken bir saatte veya takım elbiseyle görmek tuhaftı. Yanındakilerden biri başını çevirerek güldü.

Paulie’nin kalbi duracak gibi oldu.

“Ah, lanet olsun!” Yere çökerek barın arkasına saklandı.

“Paulie?” Darcy, bir tabureye çıkmış olmalıydı; çünkü barın tepesinden dikkatle ona bakıyordu. “Sen iyi misin?”

“Hayır,” diye fısıldadı Paulie, garsona uzaklaşması için el ederek.

Bu, olmamıştı işte... Kahrolası Dördüncü Samuel Thomas Logan, dünyadaki tüm spor barlardan onunkine mi gelmek zorundaydı?

“Uzaklaş,” diye bağırdı, ne olup bittiğine bakmak için gelen Kevin’in diz kapaklarına doğru.

“Sakın bana bunların uzun boylu, kızıl kafalı bir kaçağı arayan FBI ajanları olduğunu söyleme.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Elbette değiller, salak!" Bu, daha da k t s yd . Çok daha kötü!

"Dick birini buraya getiriyor," diye haber verdi Kevin. "Seni göstermek istiyor olmalı."

"Kahretsin!" Elleri ve dizleri üzerinde kaçmaya çalıştı ama Dick'in suratı pat diye barın üstünde belirdi.

"Selam, Paulie! Orada saklanıyor musun sen? Yanımda, tanışmanı istediğim biri var."

Paulie var gücüyle, hızlıca bir mazeret uyduramadan, Sam Logan'ın yüzü, Dick'in yüzünün yanında belirdi. Logan'm yüz ifadesi gibi, o da uzun süre donup kaldı.

Hemen hemen onu son g rd ğ ndeki gibi duruyordu. Dışarıda olmayı sevdiği için, bronz teni yeşil gözlerini ortaya çıkarmıştı. Koyu renk saçını kısa keserdi; çünkü saçıyla uğraşacak veya berber randevuları ayarlayacak ne zamanı ne de sabrı vardı. O yüzden, gerektiğinde üzerinden bir tıraş makinesiyle geçerdi.

Elbette takım elbise farklıydı. Onu son gördüğünde, üzerinde bir smokin vardı. G l yaprakları serilmiş bir yolun ucunda, yanında en iyi arkadaşıyla dikiliyordu. Yaka  i ekleri, Paulie'nin buketine uyması için soluk kırmızı  i eklerdendi. Eteklerini kollarında toplamayı başarıp kaçmadan önce gelinliğinin uzun kuyruğuna takılıp düşerek arkasını dönüp kaçtığında düşürdüğü aynı buketten kilerden.

Ama yüz ifadesi de benzerdi. Afallamıştı. "Paulette?"

"Paulette mi?" diye tekrarladı Dick. "Biz ona sadece Paulie deriz. Siz ikiniz, birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Lütfen yapma," dedi Paulie, dudaklarını oynatarak.

Sam ona bakıp kaşını kaldırdığında, Paulie oyunun ar-

tık sona erdiğini anladı ve son beş yıldır yaşadığı muhteşem hayat için içi cız etti. “Birbirimizi nereden mi tanıyoruz? İşin gerçeği, çok ama çok iyi tanıyoruz.”

Dick, onun daha fazlasını söylemesini bekliyor gibiydi ama Sam ayrıntıya girmedii. Gülerek Dick’in omzuna vurdu. “Dünya küçük, değil mi?”

Bunu tekrar söyleyebilirdi. Jasper’s Bar & Grille, Sam Logan’ın yeryüzünde karşısına çıkabileceği son yerdi. Ama buradaydı. Başını eğmiş, ona bir böcekmiş gibi bakıyor, üstüne basma çabasına girmeye değil değmeyeceğini merak ediyordu. İnşallah, değmediğine karar verirdi ve o da hızla kaçar, saklanacak karanlık bir köşe bulurdu.

Ama Dick Beauchamp henüz bitirmemişti. “Hemen köşeye taşındığına göre, sen ve Paulie’nin özlem gidermek için bolca zamanınız olacak.”

Taşınmak mı? Köşeye mi? Ayağa kalkmaya çalışırken, Paulie’nin midesi tepetaklak olmuştu. Eğer Sam sırlarını dökerek intikam alacaksa, en azından biraz olsun haysiyetini kurtarabilirdi.

“Evet, kesinlikle.” Sam, gözlerine kadar ulaşmayan bir gülümsemeyle baktı ona. “Görüşeceğiz.”

Paulie masasına dönerken onu izledi, midesindeki düğüm daha da geriliyordu. Onunla görüşmek istemiyordu. Onun eski hayatına aitti ve yeni hayatında ona yer yoktu.

Yalnız kaldıklarında, Kevin iyice yaklaşarak bara yaslandı. “Onu dışarı atmamı ister misin?”

Evet, istiyordu. Ayrıca Kevin’in bunu hiç soru sormadan yapacağını da biliyordu. “Hayır. Sorun yaratmaz.”

Başka herhangi birine. Sadece ona. Sam Logan’ın ona her türlü sorun yaratacağından bir nebze olsun şüphesi yoktu.

Kevin, annesiyle babasının evine gitmek için kasıtlı olarak pazar akşamına kadar bekledi.

Leo ve Mary Kowalski'nin hayatları çocuklarıyla torunlarından ibaretti ama Mary, pazarları bu birkaç saati kendilerine ayırmış ve eve gelmelerini yasaklamıştı. Kevin kuralları çiğniyordu ama bu, diğerlerinden herhangi birinin etrafta olmadığından emin olabileceği tek zamandı.

Yasak saat olduğu için zili çaldı. Anne ve babası artık yaşlanmıştı ama içeri girerek Sam Adams biranın ruhundan arındıramayacağı bir şeyi bölme riskini kesinlikle göze almazdı.

"Kevin!" Annesi, onu gördüğüne sevinmiş gibiydi ama gözlerinin çevresi endişe doluydu. "Babanla arka verandada oturuyorduk. Hava serinledi ama kış geliyor, bu yüzden, fırsatımız varken biraz temiz hava alıyoruz. İçecek bir şey al ve dışarı gel."

Buzdolabından bir şişe buzlu çay aldı ve verandaya çıkmadan önce, eşofman üstünün fermuarını çekti. Annesiyle babasının birer şezlongu vardı; bu nedenle o da sallanan bir sandalye çekip oturdu. "Joe'nun düğününde barı işleten kadını, yani Beth'i hatırlıyor musunuz?"

"Nasıl unutabiliriz?" diye sordu annesi. "Joseph seninle dans etmesi için onu kiralamaya kalkıştıktan sonra, az kalsın hepimizi kapı dışarı ediyorlardı."

"Esmer güzeli," diye ekledi Leo.

"Evet." Şişeyi ellerinde çeviriyordu. Ardından, başparmağının tırnağıyla etiketinin köşesini kaldırmaya girişti. "Düğün sona erdiğinde yürüyüşe çıktım ve... O, hamile "

Bir süre ikisi de sessiz kaldılar. Henüz çözemediği ama

onu kıvrandıran yaşlı evli insanların bakışmalarından biriyle bakışıyorlardı. O da Beth de birer yetişkindiler ama bu, annesiyle babasına bir kadını kazara hamile bıraktığını söylemeyi kolaylaştırmıyordu.

“Fermuarın kapalı yürüseydin daha iyi ederdin,” diye söylendi Leo.

Annesi, doğrulmak için bacaklarını şezlongun yanına uzattı. “Onunla görüştüğünü fark etmemiştim.”

“Aslında görüşmüyoruz. Sadece o zaman bir kere görüştük. aşağı yukarı. Ama sanırım... Şey, günü ve... Bir test yapmış. Doğum, haziran sonunda.”

“Peki, senden olduğuna emin misin?” Babası her zaman gerçekçi olardı.

“Eminim, baba. Pek hayranım sayılmaz, o yüzden benden olmasaydı hayatının geri kalanında kendini bana bağlamak isteyeceğinden şüpheliyim.”

Mary, onda dişlerini gıcırdatma isteği uyandıran bir “tüh tüh” çekti. “Gecenin bir yarısı sıvışmadın, değil mi?”

“Hayır, anne.” Büyük ihtimalle gururu olan boğazındaki düğümü yutkunarak konuştu. “O sıvıştı. Bir not bile bırakmadı.”

“Ne yapacaksın?” diye sordular ikisi bir ağızdan.

Kevin, omuz silkti. “Evlensek bile sigortam onu kapsamıyor. Elbette bebek, doğar doğmaz sigortama girecek.”

“Evlenmek mi?” Leo başını salladı. “Yaşlı olabilirim ama ben bile artık bebek sahibi olmanın evlenmek için bir sebep olmadığını biliyorum.”

“Evlenmiyoruz. Sadece annesinin geçmişte düşükleri olduğu ve iyi bir doktor istediği için aklıma gelmişti. O nedenle, eğer sigortam onu kapsasaydı, evlenmeye değerdii.”

“Kesinlikle bir tür yardım alabilir,” dedi Mary.

“Muhtemelen, ama o zaman, görmesi için ödeme yapacakları doktorla sınırlı kalmak zorunda. Ayrıca yardıma ihtiyacı yok, anne. Ben varım.”

Annesinin gözleri sevgiyle doldu. “O halde senin için sorun değil, öyle mi?”

“Öyle.” Öyleydi ve Beth’in sonunda yelkenleri suya indireceğine emindi. “Dürüst olmak gerekirse, bunun bizim de planladığı bir şey olmamasına rağmen -ve evet anne, korunduk ama işe yaramadı- ben son derece iyiyim. Sanırım biraz mutluyum da.”

“Ya Beth?” diye sordu annesi.

“O... Yani Beth, aile kurmayı gerçekten düşünmüyordu. O yüzden, sürpriz bir bebek ona daha çok koydu sanırım. Ama bebeği doğurmak istiyor ve bunu yapacağız.”

Leo bardağını kaldırdı. “O halde tebrikler, oğlum.”

“Teşekkürler, baba.”

Annesi ayağa kalkıp sarılmak için ona doğru gelince, şaşırdı. “Eğer bir şeye ihtiyacı olursa, bize haber ver. Ve yakında ikinizi yemeğe bekliyoruz. Beth kendini hazır hissettiğinde...”

“Seni seviyorum, anne.”

“Ben de seni seviyorum. Beth nerede yaşıyor? Bebek için güzel bir yer mi?”

“Henüz gitmedim ama pek güzel olmadığı izlenimini edindim. Ucuz yerler kiralyor; çünkü gezmeyi seviyor. Yani çocuk yetiştirmeye uygun yerler değil. Ayrıca fazla parası yok. O yüzden, muhtemelen iyi değildir.”

Leo homurdandı. “O konuyu hallederiz, oğlum. Sen üzülme.”

“Yarın izin günü.”

Beş

Beth yorganı kafasına çekti ama kapının çalınması kesilmiyordu. Hava soğuktu ve pinti ev sahibi, ısıyı kasımın birine kadar artırmayacaktı. Kapıda her kim varsa, daha sonra gelebilirdi. Mesela ayaklarını yere koyamayacağı kadar soğuk olmayan ilkbaharda gelebilirdi.

Ardından telefon çaldı. Sıcak örtülerin altından kolunu çıkararak ahizeyi kavradı. “Alo?”

“Selam, kapıya bak.”

“Hayır.”

Kevin, kulağına gülüyordu. “Hadi ama! Koridor, dışarıdan daha soğuk. Annem şimdiden söylenmeye başladı.”

Beth, yatakta hızla doğruldu. Örtüler beline kadar indi. “Annen burada mı?”

Harika! Yeterince soğuksa, en azından bebeğinin büyükannesi ve büyükbabası kedi çışı esansından etkilenmezlerdi. İyi izlenim bırakmak için harika bir yol.

“Babam da burada. Şu lanet olası kapıyı aç.” Sonra belki tam anlamamıştır diye, kapıyı tekrar çaldı.

“Adresimi nasıl buldun?”

“Karşılığında, Celtics biletleri takas ettim. Ve sana kime verdiğimi söylemeyeceğim.”

“Her kim aldıysa umarım maçıta eğlenir ama gidin.”

“Yapma, Beth. Verdiklerim gerçekten iyi koltuklardı.”

“Hiç hoş değil Kevin,” dedi Beth, telefonu suratına kapatmadan önce.

Kevin, kapıyı daha sert çaldı. Kahretsin, komşuları rahatsız edecekti. Eğer şikâyet edilirse ve rahatsızlık vermekten dolayı evden çıkarılırsa, depozitosunu geri alamazdı.

Beth içini çekti. Kapıyı açmadan önce eski, tüylenmiş sabahlığını giyerek yeterince oyalandı. Zinciri üstünde bırakarak kapıyı araladı.

“Kapıya vurmayı kes,” diye azarladı.

“Bizi içeri al, ben de vurmak zorunda kalmayayım.”

“Sabahın bu saatinde, haber vermeden öylece gelemezsin.”

Kevin, kapı aralığına iyice sokularak onun kıyafetine göz attı. “Beth, saat on bir.”

“Ah!” İzin günlerinde uyumak tek lüksüydü ama sabahın on biri, onun için bile çok geçti.

Kevin kapıya tekrar vurduğunda, kapıdan geriye doğru sıçradı. “Kes şunu!”

“Bizi içeri al!”

Koridordan içeriye soğuk hücum ettiğinden kapıyı kapatıp tekrar açmadan önce zinciri çıkardı. Kevin içeri girdi. Onu annesiyle babası izlediler ve Beth kapıyı tekrar kapattı. Sonrasında yapabildiği tek şey, yerel ev dekorasyon mağazasından aldıkları paketlerin içindekileri yemek masası gibi kullandığı kumar masasına boşaltırlarken onları izlemektir.

“Pekâlâ,” dedi babası, Beth’in düğünde fark ettiği o gür sesiyle. “Kurşun testi, küf testi, radon testini aldık.”

“Duman ve karbon monoksit dedektörleri,” diye ekledi Kevin, bir yığın küçük kare kutuyu üst üste koyarken.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu annesi.

Ne olup bittiğini anlayamadığı için, biraz şaşkındı. “İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?”

“Çok heyecanlıyım,” dedi annesi. Sonra da kollarını Beth’e doladı. “Bir torun daha!”

“Ona söyledin mi?” Beth, annesinin omzu üzerinden Kevin’i suçladı. “Bu kadar erken söylemek, kötü şans getirir!”

Kevin omuz silkti. “Güven bana, bunun gibi sırları annemden saklamak daha kötü şans getirir.”

“Mutfakta topraklama şalteri yok mu?” Leo, evindeymiş gibi rahatı; etrafa bakınıyordu. “Bu yasal mı? Ulu Tanrım, bir kanepen yok! Kimin kanepesi olmaz ki?”

“Kevin, seninle bir dakika konuşabilir miyim?” Baş başa kalabilecekleri bir yer arıyormuş gibi bakındığında, Beth içini çekti.

“Bir oda ve banyo mu?” diye sordu.

“Banyo da bir *oda* sayıldığı için, teknik olarak iki oda var. Koridorda konuşabiliriz.”

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordu Beth, soğuk olsa da yalnız kaldıklarında.

“Burası gibi eski bir binada, bir sürü potansiyel tehlike vardır. Yalnızca bebek için güvenli olmasını sağlamak istiyoruz.”

“Bebeği güvende tutamayacağımı mı düşünüyorsun?”

Ses tonundan dolayı, Kevin bir kaşını kaldırdı. “Elbette tutabilirsin. Ama bu tür şeyler, yani testler ve diğer ıvır zıvırlar, erkek işidir.”

“Erkek işi?”

“Evet.”

“Peki, benim ne yapmam gerekiyor? Oğlumuz bir battaniye mi öreyim?”

“Oğlan mı? Erkek olduğunu mu düşünüyorsun?”

Beth iç geçirdi. “Hiç anlamıyorsun.”

“Tamam, bak. Senin evin...”

“Benim,” diye sözünü kesti Beth. Pek bir şeye benzemiyordu. Bunu ondan daha iyi kimse bilemezdi ama onundu ve eğer Kowalski ailesi üstünden buldozerle geçseydi ancak bu kadar şaşırdı.

Kevin’in mahzun ifadesi, Beth’e kendini suçlu hissettirdi. “Özür dilerim. Belki de fazla ileri gidiyorum. Eğer ileri gittiğimi söylüyorsan, öyle olmalıyım. Sadece ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Yani bebek gerçekten doğmadan *hiçbir şey* yapamaz mıyım?”

İçinin biraz yumuşamış olması çok tatlıydı. “Bu, benim için de yeni bir durum Kevin, ama...”

“Burada kalamazsın.”

“Ne?” Yani testleri yaptıkları sırada mı kalamayacağını kastediyordu? “Nereye gitmem gerekiyor?”

“Benim dairemin karşısındaki daireye. Lanet olsun, bu koridor çok soğuk.”

“Biraz yavaş ol, Kevin. Daha yeni uyandım... Baban, bir kanepem olmadığı için bana bağıyor ve...”

“Neden kanepen yok?”

Beth içini çekti. “Çünkü yalnızca, tek başıma iki kat merdivenden çıkarabileceğim şeyleri getirebildim.”

“Taşınmana kimse yardım etmedi mi?”

“Hayır.”

"İşte o yüzden burada kalamazsın."

"Kanepem olmadığı için mi?"

"Hayır, çünkü sana yardım edecek kimse olmadan tek başınasın. Baksana, sanırım nefesimi görebiliyorum."

Az kalsın dizine tekneyi basacaktı. Sert bir şekilde. "Buraya taşındığımda kimseyi tanıımıyordum. Artık tanıyorum, o nedenle istemediğim veya gerek duymadığım bir kanepe almaya karar verirsem, yukarı taşımama yardım etmesi için bir arkadaşımı ararım."

"Buradan taşınmanı ve benimkinin karşısındaki dairede yaşammanı istiyorum."

Oha! Kahve öncesi lanet olası bir tuzak. "Elbette, çünkü boş daireleri rastgele dağıtıyorsun herhalde."

"Sen rastgele biri değilsin. Jasper'ın üst katlarında daireler var. Paulie, ikinci kattaki büyük dairede yaşıyor. Üçüncü kattaki iki daireden biri de benim. Diğeri boş. Ayrıca mobilyalı, yani tek ihtiyacın giysilerin ve yiyecek."

"Bunu yapamam." Saçını yüzünden geriye attı. "Senin binana öylece taşınmam, Kevin."

"Neden?"

Bu soruya birkaç saniye cevap bulamadı. Çünkü... Sadece yapamazdı. Holün karşısında Kevin olacaktı mesela. Yeni hamilelik hormonlarının oldukça şehvetli rüyalar görmesine sebep olması, yeterince kötüydü. Onu her gün görmek mi?

Düz mantıkla düşünmek bile şu an onu aşıyordu. Bir otobüs bileti ve yeni bir başlangıç için para biriktiriyor olmalıydı, bebek bezi ve minivan için değil. Sonunda bir yuva olabilecek eksiksiz mobilyalı bir daireye taşınmayı düşünmüyordu. Yuva demek, nerede olduğunu ve ne yaptığını öğrenmek isteyen insanlar ile ilişki kurmak demekti. Yuva, gözetim demekti.

Albuquerque... Haritada gözüne takılıp duran noktaydı.

Hâlâ gidebilirdi. New England kışından kaçıp daha hamileliği belli bile olmadan yeni bir hayat başlamak için vakit vardı. Elbette, hamile bir kadının iş bulması daha zordu ama üstesinden gelirdi.

Bir parçası fikren şehirden ayrılrsa da diğer bir parçası, o günlerin artık geride kaldığının farkındaydı. Ayrıca karşısında dikilen adam da bunun nedeninin önemli bir parçasıydı. Ortadan kaybolmasının tek yolu ona söylememesiydi ama bununla yaşayamazdı. O yüzden, şimdi eli kolu bağlanmıştı.

Leo kapıyı birden açıp Kevin'e doğru rengi atmış bir pamuklu çubuğu salladığında, Beth sıçradı. "Kurşunlu boya bulduk."

Yüreği hopladı. Kurşunlu boya mı? Apartmanlarda bu tür şeyleri denetleyen kanunlar yok muydu?

Ama muhtemelen bunu ihbar edecek biri olmalıydı ve oradaki daireleri kiralayan insanlar, pek fazla mesken seçeneği olmayan insanlardı. Ama kurşunlu boya... Bebek için çok tehlikeliydi.

"Tanrım, burası çok soğuk," dedi Leo. "Ayrıca kimin kedisi koridora işiyor? Bu yer ceza almalı."

Kapıyı üzerlerine kapattı. Beth, karnının içinde sıcak bir utanç topu olmasaydı, kahkahayı basacaktı. Kowalskiler, şu Cleaver filmindeki mükemmel aile tiplemelelerinden biriydi ve muhtemelen orada zorunluluktan değil, kendi seçimiyle yaşadığını anlamıyorlardı.

Kesinlikle berbat bir yerdi ama onun berbat yeriydi.

"Onun adına özür dilerim," dedi Kevin. "Hakaret etmeye çalışmıyor. O sadece... Dürüst. Burası sana göre

bir yer değil. Beth. Kardeşimin kamyonetini ödünç alabilirim ve bugün taşınmanı sağlayabiliriz.”

Gözlerinde öfkeden yaşlar birikti ama gözlerini kırparak yaşları geri itti. Bu kadarı çok fazlaydı. Her şey çok hızlı gelişmişti. Kevin üzerinden buldozerle geçiyordu sanki. Fakat taşıdığı bebek zerresi için zehirli olan bir ortamda bile bile bir gece daha geçirmek mi? “Kirası ne kadar?”

“Bunu sonra düşünürüz.”

“Hayır. Olmaz.”

“Tamam.” Ödediğinden daha az bir miktar söyledi. Beth de başını salladı. “Beth, hadi ama. *Çocuğumun anesi* indirimim var. Burnumdan getirmeyeceğini düşünseydim senden kira almazdım, biliyorsun.”

“Uzun vadeli kira kontratları imzalamam. Sadece aydan aya kiralarım.”

“Bununla yaşayabilirim.”

Yapabileceğinden emin değildi ama seçeneği yoktu. “Tamam ama sadece kurşunlu boya yüzünden.”

Kevin’in sırtışı yüzünü aydınlattı. Ve koridordaki soğuğa rağmen Beth’in içini ısıttı. “O halde, giyinmek isteyebilirsin. Çünkü anneme söylemek üzereyim ve ben kamyonetle dönene kadar, üzerinde olmayan her şeyi paketlemiş olur.”

Haklı sayılırdı. Kevin Mike’ın kamyonetiyle dairesine döndüğünde. paketlenmesi gereken sadece birkaç şey kalmıştı. Çoğu çöp torbalarına sokuşturulmuştu. Görüntüye önem vermiyorlardı. Sadece Beth’i oradan çıkarmak istiyorlardı.

Yaptıkları tam da buydu. O kadar etkin bir biçimde halletmişlerdi ki, akşam yemeği vaktinde Kevin'in annesiyle babası gitmişlerdi. Mike'la araçlarını değiştirme işini sonraya bırakacaktı. Beth'in hâlâ açması gereken birkaç öteberi vardı ama aşağı yukarı yerleşmişti. Yastıkların üzerine gömülürken memnuniyetle iç geçirmesini göz önünde bulundurduğunda, kanepeyi gerçekten sevmiştii.

"Elektrik ve su kurumlarını aramalıyım," dedi Beth. "Ve de telefon şirketini. Ama bununla şimdi uğraşmaya-cağım."

"Ah, telefon... Burada bir tane var. Rehberde olmayan bir numara ve çoğunlukla burada her kim kalırsa kullanabilsin diye almıştık. Mike, Joe ve diğerlerinin hepsinin cep telefonu var ama babamın yok. Senin hattının taşınması için uğraşacağına, istersen iş yerine veya her kime istersen bu numarayı verebilirsin."

Beth konuşmaya başladı ama Kevin elini kaldırdı.

"Her ay faturayı getireceğim. Sen de bana bir çek yazabilirsin."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Tamam. Hattımı buraya taşıtmaktan daha kolay görünüyor. Özellikle de hâlâ ev sahibimle uğraşmam gereki-yorken. Bildirmeden ayrıldığım için, muhtemelen depozitomu geri alamayacağım."

"Aslına bakarsan, poşetleri aşağıya taşıırken ev sahibiyle karşılaştık. Kimin taşındığını öğrenmek istedi. Pek memnun olmadı ama babam onunla kurşunlu boya ve sağlığa zararlı diğer şeyler hakkında küçük bir sohbet etti. Çeki, bu adrese gönderecek. Çek eline geçip bozdurduğunda, ev teftişlerini kimin yaptığını öğrenip onu ıhbar edeceğiz."

Beth, sandığı kadar mutlu görünmüyordu. “Teşekkürler.”

“Önemli değil. O halde, dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler almaya ne dersin? Alt kata inip bir şeyler alabiliriz veya başka bir yere gidebiliriz.”

“Sanmıyorum. Bugün yaptığın her şeyi takdir ediyorum -söyleyebileceğimden daha fazla- ama sanırım burada kalacağım.”

“Yiyecek bir şeyin yok. Aslında yemeğe değer bir şeyin yok. Ayrıca sinemaya gidebiliriz veya video mağazasına uğrayıp bir film kiralayabiliriz.”

Yüz ifadesine bakılırsa, Kevin’i geri çevirecek gibiydi. “Kevin, artık görüşmememiz gerektiğini düşünüyorum.”

Kevin, onun ne demek istediğini anlayamadı. “Artık karşılıklı oturduğumuza göre, sürekli görüşeceğiz. Dahası, şu *bebeğimi taşıyorsun* durumu var.”

Beth bir nefes vererek kollarını göğsünde savunmacı bir şekilde kavuşturdu. “Kastettiğim... Bir ilişkideki gibi görüşmek.”

“Yani artık seks yok, demek istiyorsun.” Bu, kötü oldu. Belki de hormonal bir durumdu ve beş dakika içinde fikrini değiştirecekti. Bir erkek ümit edebilirdi.

“Hayır.” Beth utanıp başını salladı. “Yani evet, artık seks yok demek istiyorum. Ama daha da fazlası var. Başka randevu da yok. Yalnızca, birlikte bebek sahibi olan komşular olacağız.”

Kevin, içinde yankılanan hayal kırıklığına şaşırdı. Çoğu erkek, hamile bir kadından kurtulma şansına balıklama atlardı. “Anlamıyorum. İyi vakit geçirdiğimizi sanmıştım. Ve sadece seks kısmı değildi.”

“Gerçekten iyi vakit geçirdim ama... Açıklayamam.”

“Deneyebilir misin? Çünkü bu konuda neyi yanlış yaptığımdan pek emin değilim.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın. Sadece biraz baskıcısın. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama...” Başım salladı. Doğru kelimeleri bulmaya çabalıyor gibiydi.

“Sen benim bebeğimi taşıyorsun, Beth ve seni kedi çışı gibi kokan bir evde, yumrulu bir döşek dışında bir şey olmadan, tek başına geçirmene müsaade edeceğimi düşündüysen, beni pek iyi tanıyorsun.”

“Seni hiç tanımıyorum. Asıl konu da bu.”

“Hâlâ anlamıyorum. Tüm bu şeyle oldukça iyi başa çıktığımı düşünüyorum.”

“Doğru. Gerçekten doğru. Ve şimdi benimle ilgilenmek istiyorsun ama ben kendime bakabilirim. Ben gerçekten ilişkiler kurmam ve sen biraz... Bunaltıcısın.”

“Bunaltıcı mı?” Şimdi ne zırvalıyordu bu? “Seni ve bebeği güvende tutmayı istemek, beni nasıl oluyor da kötü bir adam yapıyor?”

“Kötü bir adam değilsin. Harika bir adamsın aslında.” Gözlerinde yaşlar birikti; yanaklarına süzüldü. Elinin tersiyle yaşları hızlıca sildi. “Sadece... Bu kadarı çok fazla ve ben aşırı bunaldım ve ben... Ben...”

“Gel buraya.” Kanepede Beth’in yanına oturup onu kollarına doğru çekti. “Cinsel bir şey yok. Yalnızca birlikte bebek sahibi olacak komşuların sarılması. Gördün mü? İzinsiz ellemek bile yok.”

Hıçkırığa benzer bir ses çıkararak Kevin’in gömleğine yaslanmış halde güldü. “Sadece... Bu bebekle ilgili harika davranıyorsun. Gerçekten mutlu olmuş gibisin ve son derece kendindesin. Bense altüst olmuş durumdayım.”

“Bebek konusu beni mutlu etti. Ama onu taşıyan ben

değilim, sensin. Ve belki de benim hayatım seninkine nazaran daha oturmuştur; bir bebek için hazırdır.” Beth’i de kendine doğru çekerek kanepeye yaslandı. “İsrarcı olduğum izlenimini yarattığım için üzgünüm. Ben böyleyim işte. Bir şeyin yapılması gerekiyorsa, yaparım. Hayatımdaki birinin bir şeye ihtiyacı varsa ve ben bunu temin edebiliyorsam, temin ederim. Ama sakın durmaya çalışacağım... Biraz.”

“Bence bebek için en önemlisi, bizim arkadaş olmamız.”

“Öyleyiz. Ve bence bir arkadaş, böyle bir zamanda, yeni ev kutlaması hediyesi olarak diğer arkadaşları için yemek sipariş ederdi.”

“Çin yemeği?” diye sordu Beth, kısık bir sesle.

Kevin, Çin yemeğinden nefret ederdi. “Elbette. Annem atmadıysa, mutfakta ikinci çekmecede bir deste paket servis menüsü olacaktı.”

Gidip bakmak ve ona yüzünü silmesi için biraz zaman tanımak amacıyla Beth’i bıraktı. Dairesine pat diye gelen çeşitli aile üyeleri tarafından biriktirilmiş olan menüler hâlâ oradaydı. Yakınlarda bir Çin lokantası arayarak hepsini gözden geçirdi.

“Kevin?” Başını kaldırdı. Sevdigi tek yemeğin adını hatırlamaya çalışıyordu. “Teşekkür ederim.”

Orada kot pantolonu ve solmuş, iyice eskimiş kazağıyla saçları darmadağınık, gözleri biraz kızarmış halde dikilirken o kadar güzeldi ki, Kevin uzun uzun ona baktı. Sadece birlikte bebek sahibi olacak dostane komşular olmak istemiyordu. Onu kollarının arasına çekip ikisi de nefessiz kalana dek öpmek istiyordu.

Ama geri çekilecekti... Şimdilik. “Önemli değil.”

Jaspers'da akşam yemeği sonrası durgunluğu yaşanırken, Paulie bir yoğurt almak ve birkaç dakikalık huzur için üst kata geri çıktı. Üst üste her gece burger ve patates kızartması servisi yapmak, bir kadının abur cubur tutkusunda ciddi bir gedik açabiliyordu. Kızarmış bir şeyler yeme havasında değildi. Ama ekşi limonlu tatlısının paketini açmak üzereyken, biri kapısını çaldı.

Kabı tezgâha koyup kapıya baktı. Sam Logan'ın koridorda dikildiğini gördüğünde, az kalsın küçük dilini yutuyordu. "Buraya nasıl çıktın?"

"Senin yaptığın gibi, merdivenlerden çıktım."

"Yetkili personel değilsen girmemen gerektiğini belirten levhayı görmedin mi?"

"Gördüm. Görmezden geldim."

"Senden de bu beklenir."

Sam sadece omuz silkti. "Beni içeri davet edecek misin?"

"Hayır."

"Bu, çok kötü oldu." Paulie, kapıyı yüzüne çarpamaması için nasıl da bedenini kurnazca ona doğru döndüğünü fark etti. "O halde, sanırım alt kata geri döneceğim. Belki de garsonumla sohbet ederim. Ya da barmenle. Adı neydi? Kevin miydi? Hepsinin senin soyadının Reed olduğunu düşünmesi ne komik? Neden öyle?"

Bir şey istediğinde ne kadar adi biri olabileceğini unutmıştu. "Belki de evlenmişimdir?"

"Veya belki sadece adını değiştirmişsindir?"

Elbette Sam öyle olduğunu biliyordu. O ilk gece Jaspers'dan ayrıldıktan sonra, adamlarına onun hakkında bir

araştırma yaptırdığına şüphe yoktu. Belki de ondan önce bile biliyordu. "Ne istiyorsun, Sam?"

"İçeri gelmek istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Düşük statülü arkadaşların senin gerçekte kim olduğunu öğrendiklerinde, nasıl hissederlerdi acaba?"

Kanundan veya başka bir şeyden kaçtığı falan yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştı. O nedenle, gerçek soyadının Atherton olduğunu öğrenmeleriyle ilgili korkacağı bir durum yoktu. Ama bilmelerini istemiyordu. Artık o kişi değildi. "Tamam. İçeri gel ve ne söylemek istiyorsan söyle. Ama çabuk ol. Alt kata dönmem gerekiyor."

Sam içeri girip kapıyı arkasından kapattığında, Paulie, durumun gerçek dışı görünmesi hissinden dolayı sersemlemişti. Sam Logan... Onun dairesinde.

"Neden beni rahatsız ediyorsun?" diye öğrenmek istedi Paulie. Sam'in konuşmaktan ziyade etrafa bakınmakla ilgilendiği belli olduğunda. "Nikâhı tamamlamadığım için bir tür intikam mı bu?"

"Beni mihrapta öylece dikilirken bırakmakla kalmadın. ki bu bile tek başına yeterince küçük düşürücü olurdu. Hayır, gidip her şeyi lanet olası bir gösteriye çevirmen gerekiyordu. Mihrap yolunun yarısını gelmişken arkanı dönüp oradan son sürat koşman, sanki araba parkında altın madalya varmış gibiydi. Tanrım, Paulette!"

Paulie geçmişî hatırlatan o sözü duymazdan gelmeye çalıştı ama bam teline basmıştı. *Paulette, kıpırdanmayı bırak, kendini rezil ediyorsun.* "Ve senin taktığın noktaya bak. Eğer senin utanmaktan ziyade kırılabacağını düşünseydim, zaten kaçmazdım."

"Yani benim hatam?"

“Sen beni sevmiyordun, Sam.”

“Senden karım olmanı istedim.” Kalın sesi, pek bastıramadığı öfke gürlemesiyle gergindi. “Sence bunu neden yaptım?”

“Ailelerimizin beklentisi bu olduğu için mi? Senin Bayan Dördüncü Samuel Thomas Logan kıstaslarına uyduğum için mi?”

Çenesi gerildi. Deneyimlerinden, Sam’in öfkelenmesinin bundan öteye gitmeyeceğini biliyordu. Onun gibi Sam’e de daha tuvalet eğitimi almadan önce, kendini *maskara* etmemesi öğretilmişti. “Böyle mi düşünüyorsun? Sence o kadar acizim ki en uygun adayların bulunduğu bir listeden, ailemin benim için bir aday seçmesine izin verdim, öyle mi?”

Paulie bunu inkâr etmek istedi ama sözcükler ağzından bir türlü çıkmıyordu. Evet, aynen öyle düşünüyordu. Ve Sam ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladığında, rahatlamış olması gerekiyordu. Gidiyordu ve muhtemelen geri gelmeyecekti. İsteddiği de buydu. Düşündü. Ama bunu hâlâ çözüme kavuşturmadan -açıklamadan- bırakma düşüncesi, arkasından gitmesine yol açtı.

“Sam, bekle...”

Sam ona doğru aniden döndü; neredeyse ona çarpacaktı. “Eğer öyle düşünüyorsen, neden ilk başta evet dedin?”

“Ben, Sam’in karısı olmak istiyordum.”

“Evet, kiliseden koşarak kaçmandan belli oluyor.”

“Bayan Dördüncü Samuel Logan olmak istemiyordum.”

Yine çenesi gerildi. “Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Ama adıma fazla taktığını biliyorum.”

“Adına değil. Temsil ettiği şeye.”

"Yani... Ne olmuş? Benimle birlikte olmak istiyordun ama hayatıma dâhil olan hiçbir şeyle alakan olmasını istemiyordun."

Bu durumu gayet iyi özetliyordu. "Biraz karmaşık."

"Basitleştirelim o halde."

"Nasıl?"

"Benimle dışarı çık. Burada kimse kim olduğumuzu bilmiyor. Ben yalnızca Bostonlu bir işadımıyım, sen de gözüme çarpan arsız garson kızsın."

Paulie, kendine hâkim olamayarak şaşkınlıktan bir kahkaha patlattı. "Garson kız mı? Ahbap, eğer sana çarparsam bu, gözün olmayacaktır."

"Akşam yemeği... Güzel bir yerde."

Ciddiydi. Herkesin önünde ona yaşattığı utançtan sonra, beş yıl süren sessizliğin ardından ona çıkma mı teklif ediyordu? "Sam bu... İyi bir fikir değil."

Sam kollarını kavuşturdu. Şartlarına boyun eğmelerini sağlamak amacıyla yetişkin adamlara gözdağı vermek için atılan bir bakış fırlattı ama babası aynısını yaptığında işe yaramamıştı. Şimdi de işe yaramıyordu.

"Bak Sam, sakın bana, bunca zamandır gözünde tüt-rüğümü söyleme." Sam'in yüz hatları sertleşti. Bu Paulie'ye, onu gerçekten kırmış olabileceğini düşündürdü. "Bak, ben..."

"Benimle yemeğe çıkarısın ya da arkadaşların bir sahtekâr olduğunu öğrenirler."

Bunu o kadar soğuk bir şekilde söyledi ki, Paulie ciddi olduğunu anladı. "Sence de şantaj tenezzül etmeyeceğin bir şey değil mi?"

"Bir şeyi istediğimde, tenezzül etmeyeceğim hiçbir şey yoktur."

Gözleri Paulie'nin gözlerini delecek gibi bakarak istediği şeyin o olduğunu açıkça belli edince, omurgasında bir ürperti hissetti. Ve içine doğan kötü bir hisle, bir parçasının onunla yemeğe çıkmaya zorlanmaktan heyecanlandığını fark etti. Ama bunu ona belli etmeyecekti. "Ne zaman?"

"Yakında. Geç saatlere kadar çalışmadığın bir gece."

Ne zaman geç saatlere kadar çalıştığını, ne zaman çalışmadığını bilmesini istemiyordu. Ama iş arkadaşlarıyla konuşmasını da istemiyordu. Ya da Kevin'le... "Belki."

Sam gülümsedi -hayır, *sırıttı* adi herif- ve onu afallanmış, dengesini yitirmiş, belki biraz da heyecanlanmış halde bırakarak kapıdan çıktı.

Altı

Ertesi gece Kevin evrak cehenneminden, yani ofisinden sonunda kaçabildiğinde, ilk gördüğü şey Beth oldu. Televizyonu görmek için boynunuzu uzatmak zorunda kaldığınız için kimsenin oturmaktan hoşlanmadığı barın en sakın köşesinde oturmuş, sonuncu patates kızartmasını yiyordu.

Çok yorgun görünüyordu. “Selam.”

Başını kaldırıp baktığında, haklı olduğunu anladı. Yorgunluk en çok gözlerinde belliydi. “Selam. Çizburgerlerinizin sırrı ne?”

“Bir sır.”

Bunun üzerine güldü. “Restoranda da yiyebilirdim ama bir çizburger servisi yapıyordum ve kendi kendime, görüntüsünün bile Jasper’s çizburgerinin yanından bile geçmediğini düşündüm ve... İşte buradayım. Tabağımdaki bu kocaman boş yer var ya, orası beş saniye önce burgerin durduğu yer.”

“İş nasıldı?”

“Durgun.” Omuz silkti ama Kevin ona ne kadar ağır geldiğini görebiliyordu. “Noel alışverişi zamanı yaklaştıkça işlerin canlanacağını söyleyip duruyorlar. Göreceğiz.”

“Biraz daha gazoz ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim. Çok yorgunum. Fişi alıp üst kata çıkmam gerekiyor.”

“Ne fişi?”

“Çizburgerimin... Hesap?”

Dirseklerini barın köşesine yaslayarak başını salladı. “Senin paranı almıyoruz.”

Beth’in ağzının o şekilde gerilmesini, yanaklarının kızarmasını beklemiyordu. “Yemeğimin parasını ödeyebilirim, Kevin.”

“Ödeyebileceğini biliyorum ama sen benim çocuğumu besliyorsun. Kendi çocuğumdan yemek parası alamam. Ne tür bir baba olurdum o zaman?” En iyi Kowalski sırtışını yaptı... Parlayan gözler ve gamzeleriyle yaptığı. “Her gece buraya gelebilir ve muhteşem, türünün tek örneği Jasper’s çizburgerinden yiyebilirsin.”

Beth onunla tartışmak üzereydi, Kevin bunu yüzünden anladı ama Randy uğrayarak Kevin’in yanına bir peçete bıraktı. Loş ışıklandırmada bile parlak mor rujlu öpücük, işaret feneri gibi parlıyordu. Kahretsin!

Beth yalnızca inatçı değildi, aynı zamanda hızlıydı; Kevin’den önce peçeteyi kapdı. “Krema ve çilek yağını çırttım... Meyveli dondurma yapmak ister misin?”

Bu sözler Beth’e ait olmasa da bunları Beth’in ağzından duyunca canı o kadar çok dondurma çekti ki, ağzı sulandı. Bedeninin diğer kısımları da tepki verdi ve barın diğer tarafında durduğu için şükretti.

“Onları asla aramam,” dedi Kevin.

“Onları mı? Bunlardan çok mu alıyorsun?”

Omzunun üzerinden işaret etti. “Şurada bir sepet var. Birkaç tane aldım.”

İğrendiğini gösteren bir homurtuyla peçeteyi Kevin'e attı. "Bir sepet... Onları elbette saklıyorsun."

"Paulie ve personelin geri kalanı, onları okumaktan keyif alıyorlar. Asla bir peçete openi aramadım. Ofisime ve daireme bakabilirsin. Peçeteye rujla yazılmış tek bir numara bile bulamayacaksın."

Beth kuşkulu görünüyordu. Bunun için onu suçlayamazdı. "En son ne zaman ciddi bir ilişkin oldu? Peçetelelerini open kadınları kastetmiyorum."

İşte gerçekler... Konuşmaktan hoşlanmadığı tek konuydu ve bundan kaçışı yoktu. Daha mahrem bir yerde olsalardı iyi olurdu ama en azından, hiç kimse kulak mısafiri olacak kadar yakınlarında değildi. "Son ciddi ilişkim, evliliğimdi."

Beth bardağındaki buğuya amaçsızca bir şeyler çiziyordu. "Evli miydin?"

"Evet. İki yıldan biraz daha uzun zaman önce boşandık."

"Ne oldu? Ah, bekle... Beni ilgilendirmez. Özür dilerim."

Bu acıtmıştı. Bir bebekleri olacaktı. Onu biraz daha yakından tanımak isteyeceğini düşünmüştü. "Jasper's Bar & Grille'yi almadan önce, polistim. Boston'un en iyi polislerinden biri..."

"Polis miydin? Gerçekten mi?"

"Öyle."

Çenesini ellerinin arasına koydu. "Seni üniforma, tabanca ve diğer şeylerle hayal edemiyorum."

"Bir fotoğrafım var. Daha sonra gösterebilirim."

"Görmek isterim ama bence şu an yaptığın iş sana gerçekten yakışıyor."

Kevin, gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Şu an hayatımda bana yakışan pek çok şey var."

“Büyüleyici!” Gözlerini yuvarladı. “Demek bir polistin?”

Kahretsin, çetin cevizdi. “Evet, şehrin kötü kesimlerinde berbat vardiyalarım olurdu ama buna pek kafa yormazdım. Sonra bir gece, unuttuğum bazı evrakları almak için eve döndüm. Eve genellikle evrak işi götürmezdim. Çünkü Vicky ile olduğum zamanı onunla geçirmem gerektiğini düşünürdüm. Amirimi karımla sevişirken buldum. Ve sanırım, bir süredir devam ediyordu.”

“Üzgünüm.”

“Kolumu artık kaldıramaz hale gelene kadar kıcını tekmeledim. Tanrıya şükür, amirim önemli birinin kızıyla evliymiş, o yüzden basında çıkacak kötü haberlerden kaçınmak zorundaydı. Ceza yemem için bastırmadı. Eşi ve işi bırakıp eve geldim. Jasper’ı aldım ve işte buradayız.”

Beth’in bakışı, önemsiz bir meseleymiş gibi görünmesini sağlamada çok da başarılı olmadığını söylüyordu sanki. Elbette saçma! Evliliğini ve rozetini -değer verdiği her şeyi- aynı anda kaybetmek, son derece önemli bir meseleydi. Amirinin burnunun yumruğunun altında patlamasının anısı bile, pislik herifin aletini karısının içinde görmesinin anısını sindirmesini kolaylaştırmıyordu.

“Çocuğunuz oldu mu?”

“Hayır. Bununla ilgili tek iyi şey de bu herhalde.” Ağzındaki kötü tadı bir nebze olsun gidermeyi umarak Beth’in gazozundan bir yudum içti. Pek faydası olmadı. “Karnındaki o Jasper burgeri aşeren kurabiyecik, benim ilk çocuğum.”

Birkaç saniye, Beth’in daha da eşeleyeceğini düşündü ama Beth gülümsedi. “Eğer bebek şimdiden Jasper burgerleri aşermeye başladıysa, ilkbaharda bir ton ağırlığında olacağım.”

“Ve yine de bardaki en seksi kadın olacaksın.”

Kevin, beyaz iş gömleğinin yakasından yüzüne doğru yayılan pembeliğin farkında olup olmadığını merak etti. “Maalesef, senin için asla bir peçeteyi öpmeyeceğim.”

“Eğer yapsaydın, sadece onu sakladım. Çerçeveletip hemen şuraya, barın üstüne asardım.”

“Öyle bir şey asla olmayacak.”

“Affedersiniz ama ben bunu iyi pişmiş istemiştim.” Beth, müşterisinin ona doğru salladığı burgere göz attı. Dana kıymasından ziyade, buz hokeyi topuna benziyordu. “Şuradaki pembe noktayı görüyor musunuz?”

Hayır, pembe bir nokta görmemişti. “Özür dilerim. Sizin için yeni bir tane hazırlatabilirim.”

“Hayır, bunu yiyeceğim.”

O halde, muhtemelen ona bırakacağı berbat bahşiş için önceden mazeret bulmak dışında, şikâyet etmesinin manası neydi? Bir şeyler kurtarma umuduyla, bir süre daha güler yüzlü davranarak sonraki masaya geçti.

Onun çalıştığı kısım neredeyse doluydu. Çoğu gece tam anlamıyla dolu bahşiş kabı, onu mutlu ediyordu. Ancak yorgun ve keyifsizdi.

İlk buluşmalarında hamile kalmakla ilgili sorun, tam başlangıç gününü veya asabiyetinin sebebini saptayamamasıydı. Sorun bebek miydi, yoksa bebeğin babası mı?

“Hanımefendi, biraz daha kahve alabilir miyim?”

Mola zamanı gelene kadar, bir saat daha kahve doldurdu; kahve getirip götürdü. Bir kahve fincanının dörtte üçünü bebek için kafeinsiz kahve ve kendisi için de birkaç damla gerçek kahveyle doldurarak gürültülü mutfağın arka köşesine tıklımlı küçük masaya doğru ilerledi.

Önlüğünün cebine soktuğu meyveli peksimet, onu var-

diyası bitene kadar idare ederdi. Minik ısırtıklarla yavaş yavaş çiğnerse, kendini doyurucu olduğuna bile ikna edebilirdi. Altı üstü birkaç gündür barın üstünde yaşıyordu ve Jasper burgerleri şimdiden belini kalınlaştırmıştı.

Son ısırtığını çiğnerken, Julia ona katıldı. Söylentiye göre kırçillı saçlı kadın, restoran 1976 yılında açıldığından beri orada garsonluk yapıyormuş. Beth, bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama doğruysa kayda değerdi; çünkü Julia, bu iş için biraz fazla aksiydi.

“Bu hafta senin neyin var?” diye sordu Julia, selam verme mahiyetinde.

“Sadece biraz yorgunum. Taşındım ve yeni bir yerde uyumaya çalışmak nasıldır, bilirsin.”

“Bebek ne zaman geliyor?”

Beth iyi ki meyveli peksimetini bitirmişti, yoksa genzine kaçırabilirdi.

Julia kısa, sigaradan pürüzlenmiş bir kahkaha attı. “Üç kız kardeşim, iki kızım var ve hepsinin de çocukları var. Bazen uzaklara dalıp gidiyor ve elini karnına koyuyorsun. Hülyalı yüz ifaden olmasa, muhtemelen mide krampları yaşıyorsun diye düşünebilirdim.”

Henüz kimsenin bilmesini istemiyordu. İş arkadaşlarının öğrenmesini, iki misli istemiyordu. Ve de işverenin... Onu kovarlarsa diye yedek bir plan yapana kadar öğrenmemeliydiler.

Elbette onu bu durumundan dolayı kovmazlardı. Ayrılması için başka bir sebep bulacaklardı. Çünkü doğru veya yanlış, birçok insan hamile bir kadının garsonları olmasından huzursuz olurdu. Bu, onlara kendilerini suçlu hissettirirdi.

“28 Haziran,” dedi, Julia *hadi* anlamında bir el hareketi yapınca. “Lütfen kimseye söyleme. Ben... Kötü şans getirir.”

“Tanrım, hiç kimseye söylemeyeceğim, tatlım. Düğün beslendiğinden ve doğum öncesi vitaminlerini aldığından emin ol, yoksa günü ayakta geçiremezsin.”

“Tamam.”

“Düğün beslenmek derken, bir meyveli peksimetten daha fazlasını kastediyorum bu arada. Ama ben en iyisi dışarı çıkıp sigaramı orada içeyim. Ve eğer kimsenin hamile olduğunu öğrenmesini istemiyorsan, ellerini ceplerinde tut.”

Beth gülümsedi ama Julia gider gitmez yüzü soldu.

Sürekli içine dert oluyordu, hamileliği yüzünden veya kovulduğu için bu işi artık yapamadığında veya yapamazsa ne olacağı sorusu.

Bir geliri olmaması düşüncesi o kadar iğrençti ki, masum bir peksimet bile midesine oturmuştu. Kendisi dışarıda hiç kimsenin sorumluluğunu üstlenmeye alışkın değildi ve ihtiyaçları son derece basitti. Bir bebeğin ihtiyaçları ise hiç basit değildi.

Ama artık Kevin’e sahipsin, diye seslendi omzundaki minik şeytan. Kevin onu kapı dışarı etmezdi; onu aç veya tıbbi bakımsız da bırakmazdı. Evde yapılan hamilelik testindeki pozitif işaret hayat teknesini ciddi anlamda sallamıştı ama artık Kevin vardı. Güçlü ve teknesini yeniden dengeye getirmeye istekli olan Kevin...

Diğer omzundaki aşırı tedbirli meleğin iddiasına göre de buradaki sorun Kevin’in tekneyi dengeye almakla kalmayacağı, dümeni eline alıp teknesini istediği yöne çevireceğiydi.

O zaman, Kevin tekneyi terk etmek isterse daha beter olacaktı. Teknesi tekrar sallanmakla kalmayacak, onsuz bir hiç olacaktı.

Hayır, Beth Kevin’in eline bakmayacaktı. Onu bir kol boyu mesafede bile tutmakta yeterince zorlanıyordu...

Onun için yanıp tutuşarak her gece dönüp durmasına bakılırsa bu, bedeninin desteklediği bir karar değildi.

“Hâlâ mı burada oturuyorsun?” Julia’nın sesi onu düşüncelerinden çıkarıp kendine getirdi.

Saatine göz attı. Eyvah! “Hemen bitiriyorum.”

Kahvesinin geri kalanını içerek boş fincanı kirli kutusuna bıraktı. Ardından meyveli peksimetin paketini çöpe atıp tuvaletin yolunu tuttu.

Yüzüne neşeli bir gülümseme takınıp elinden geldiğince çok para kazanma vaktiydi... Hâlâ yapabiliyorken.

Kevin’in arkasında bir bardak tuzla buz oldu. Bardağı düşürenin Paulie olduğunu anlamak için, arkasına dönüp bakmasına bile gerek yoktu. Nasıl mı biliyordu? Çünkü Sam Logan denen adam, ön taraftaki masalardan birinde oturuyordu. Son iki haftadır yaklaşık her gece yaptığı gibi burger yiyor, bira içiyor ve geniş ekran televizyonlardan birinde *SportsCenter* programını izliyordu.

Paulie, elinde süpürgeyle, ağzında Kevin’in pek anlamadığı bir şeyler geveleyerek yanına gittiğinde, Kevin eğildi. “Yardım ister misin?”

“Hayır.”

Burnunu Paulie’nin işine sokmamak ne kadar cazip gelse de Kevin, Logan denen adamın bir sebeple canını sıkıldığını biliyordu. Ayrıca bu bardaklar ucuz sayılmazdı. “Onun kim olduğunu hâlâ söylemek istemiyor musun?”

“Kim olduğunu biliyorsun.” Paulie yere çömelip kırılan bardağı faraşa doğru süpürdü. “Fiyakalı bir konferans salonu inşa eden Bostonlu bir işadamı. Sokağın aşağısındaki o gösterişli pansiyonda kalıyor.”

“Bunu duymuştum. Henüz duymadığım şey, ikinizin nereden tanıştığınız ve ondan neden korktuğun.”

Paulie ayağa kalkarak onu göğsünden hafifçe itti. “On-
dan *korkmuyorum*. Bir zamanlar aramızda bir şeyler ol-
muştu, tamam mı? Sona erdi ve onu bir daha göreceğimi
sanmıyordum ama burada işte. Hikâyenin sonu.”

İlgilendiği, hikâyenin sonu değildi. Başlangıcını öğ-
renmek istiyordu... Aralarında nasıl olup da bir şeyler
olduğu bir tarafa, Logan gibi bir adamla Paulie gibi bir
kadının nasıl olup da tanıştığını. “Teklifim hâlâ geçerli.
Eğer bu sana bardaklarımı kırmayı bıraktıracaksa, onu
dışarı atarım.”

“Onu atmak için geçerli mazeretin yok. Bir kavga baş-
latmadı ve bir Yankees taraftarı da değil.”

“Benim barım, benim kurallarım... İstersem onu dışarı
atabilirim.”

“Boş ver.” Kevin’e en pis Paulie bakışını attı. “Hikâ-
yenin sonu.”

Kevin, omuz silkti ama yine de Sam Logan’a baktı.
Adam *SportsCenter* yerine onları izlediği için, bakışı gö-
zünden kaçmadı. Ama sinmedi de. Sadece gülümsedi ve
bir yudum Michelob içmeden önce bardağını kaldırdı.
Kapı açılıp Beth içeri girdiğinde, Kevin, adamla laflasam
mı diye düşünüyordu.

Yeğenleri süper kahramanlara hayrandı ve Kevin, bir
Muhteşem Kadın hayranı olmanın kadınları çok cezbettir-
diğini bilmeye yetecek kadar süper kahramanlar hakkında
bilgi sahibiydi ama Örümcek Adam’ın örümcek hisleri-
nin harekete geçmesinin ne anlama geldiğini durup dü-
şünmemiştii.

Artık Örümcek Adam’ın, elbette Kevin açısından mut-
lak tehlike hariç, Beth içeri girdiğinde onun hissettiğine
benzer hisler yaşadığını hayal edebiliyordu. Kesinlikle
bir hareketlenme oluyordu ve bu, onun varlığına karşı
aşırı farkındalık hissine benziyordu.

Ayrıca biraz da hüsrân da vardı. Beth, beş dakikada onunla sevişme konusundaki fikrini *değiştirmemişti*. Ve taşındığı ilk hafta boyunca tek etkileşimleri Kevin'in Beth'in kapısının açılıp kapanmasını dinlemesi olduğu için, yakın zamanda fikrini değiştireceğine dair umudu yoktu.

Beth bara oturmadı. Sakin uca geçip onu bekledi. “Yalnızca biraz araştırma yaptığımı ve gerçekten iyi olduğunı düşündüğüm bir doktor bulduğumu söylemek istedim. Bir iki gün içinde doktorla randevum var. Önemli bir şey değil, sadece hamileliği doğrulayacak ve doğum yapacağım günü belirleyecek bir test.”

“Benim de gelmemi ister misin?”

Yüz ifadesine bakılırsa, hayır, istemiyordu. “Hayır, sadece bilmen gerektiğini düşündüm. Çünkü... Anlarsın.”

Çünkü ödemeyi Kevin yapıyordu. “Bankaya gidip *ortak* bir hesap açmalıyız. Bu, işleri daha kolaylaş...”

“Olmaz.” O kadar hızlı söyledi ki, Kevin cümlesini bitiremedi. “Şu ortak bilmem nesini yapmıyoruz.”

“Maddi sorumluluğu paylaşabilelim diye bana geldin. Beth. O halde, iyi bir doktorun olabilir.”

“Öyle... Faturalar geldikçe, ödeyemediklerim olursa katkıda bulunmanı isterim. Asla tüm masrafları üstlenmen gibi bir düşüncem olmadı.”

Onunla tartışmak yerine bar tezgâhına yaslanıp gülümsedi. “Yeniden aksileşiyorsun.”

Beth'in bakışı Kevin'in ağzına doğru indiğinde, Kevin onun aksi davrandığını belirttiği son seferi hatırladığını biliyordu. Onu ay ışığında öptüğü ve hayatlarının sonsuza dek değiştiği geceyi hatırladı.

Beth içini çekti. “Pekâlâ, ortak bir vadesiz hesap kötü bir fikir olmayabilir ama sadece tıbbi faturalar için ve hepsinin fotokopisini sana da vereceğim.”

İçinden, "İşte, o kadar da zor değilmiş," demek geçti ama söyleyebildiği tek şey, "Vaktin olduğunda bana söyle de bankaya gidelim."

"Tamam. Şimdi işe gitmek için hazırlanmalıyım."

"Eve daha yeni geldin?"

"Bu gece, başka bir düğünde daha barmenlik yapacağım. O yüzden, ancak kısa bir uyku, duş ve gitmeden önce bir şeyler yiyecek kadar vaktim var."

"Bu kadar çok çalışman gerekli mi?" Ayakta çok fazla zaman geçiriyor gibiydi.

"Ben iyiyim." Kevin işini bırakması gerektiğini söylemek gibi aptalca bir şey yapamadan, Beth gitmişti. Bu kadar inatçı ve gururlu olduğu için, bu onu sadece uyuz ederdi.

"Çift değil miyiz yoksa?" dedi Paulie, bardak almak için Kevin'in önünden uzanarak.

"En azından bütün bardakları kırmıyorum." Henüz.

Yedi

Beth, telefonu eline alıp annesini cebinden aramadan önce, takvim ve evde yaptığı hamilelik testinin zaten gösterdiği sonucu doktorun onaylamasını bekledi. Elinde bir tabak çikolatalı dondurma vardı. Koca bir tabak...

“Tekrar taşındın, değil mi?”

Çok gergin olmasaydı, annesinin bezgin sesinden dolayı kahkahayı basardı. “Aslında, evet.”

“Bana bir çift yeni ayakkabı borçlusun,” dedi annesi, büyük ihtimalle babasına. “Keşke taşınmadan önce arasan. Aramadığında, öz kızımın nerede olduğunu bile bilemiyorum. Bu sefer neresi?”

“Aynı şehirde. Sadece yeni bir daire.” Donmuş çikolatalı cesaretlendiriciden hızlıca bir lokma aldı. “Aslına bakarsan, bazı haberlerim var. Benim. ıh... Bir bebeğim olacak.”

Saniyelerce sessizlik oldu. Ardından annesinin cıyıklaması beynini deldi sanki. “Aman Tanrım, *hüyükanne* oluyorum!”

Annesinin arkasında, Beth’in sızlanmasına neden olan bir tezahürat ve tebrik curcunası yaşıyordu. “Anne, neredesin?”

“Bu açık büfe partisindeyiz. Şu donmuş spermlerden mi aldın? Veya kutulanmış... Her nasıl yapıyorlarsa işte.”

Beth az kalsın dondurmayı genzine kaçırıyordu. Neyse ki annesi en azından kalabalıktan uzaklaşmıştı. “Hayır, ben... Biri var.”

Annesiyle babasının hamileliğine nasıl tepki vereceklerine yoğunlaşarak o kadar çok zaman harcamıştı ki, Kevin’i onlara nasıl anlatacağını hiç düşünmemişti. O, hayatına girip çıkan herhangi biri değildi. Ama ailesini evlilik konusunda da umutlandırmak istemiyordu.

“Artie, hayatında biri varmış!” Annesiyle babası hızlı hızlı konuşurlarken, kaşığındaki dondurmayı yaladı. “Adamın adı ne, Beth? Her şeyi bilmek istiyoruz!”

“Adı Kevin Kowalski ve şey... Bir spor barı ve kalabalık bir ailesi var.”

“Ne kadar süredir görüşüyorsunuz?”

Niyetlendiğinden çok daha uzun süredir. “Tam olarak görüşüyoruz denemez.”

Daha fazla sessizlik. Daha fazla dondurma. “Hamile kaldın diye seni bıraktı mı? Birinin o adama söylemesi gerek, bunun iki kişilik bir...”

“Anne!” Yarım kutu dondurmanın hepsini sehpağa getirseymiş keşke. “Beni terk etmedi. Biz... Biraz karmaşık.”

Babasına aktarırken ne kadarını değiştireceğini merak ederek teslim oldu ve annesine tüm hikâyeyi anlattı. Anne babasıyla görüşmelerinde, annesi hep mantıklı kurgulama ve süsleme kraliçeliğini üstleniyordu.

Beth konuşmasını bitirince, annesi içini çekti. “Tatlım, Florida’ya dönmeye ne dersin? Senin için yakınlarda bir daire buluruz. Bu sayede, yardım etmek için ailen yanında olur.”

Cazip geldi. Annesini yakınında istediği bir zaman varsa, o da şu andı. Ama daha gençken nasıl kötü bunalttıklarını düşününce, torunlarını karnında taşıırken nasıl olabileceğini hayal bile edemedi. “Burada kalacağım, anne.”

Otobüse binip bebeğini uzaklara götürdüğünü izlemek zorunda kalırsa Kevin’in yüzünde oluşacak ifadeyi çok iyi tahmin edebiliyordu. Onun kuklası olmaya niyeti yoktu ama çocuğunun iki bin beş yüz kilometre uzaktaki doğumunu kaçırmasına neden olmayacaktı.

“Sor bakalım, paraya ihtiyacı var mıymış?” dediğini duydu babasının.

“Paraya ihtiyacım yok. Ayrıca siz sormadan söyleyeyim, buraya uçmak için bir sonraki limanda gemiden inmenizi istemiyorum.”

Yüksek sesle ve belirgin şekilde burun çekişlerini duyabiliyordu. “Sana sarılmak istiyorum.”

Gülümsedi. Kaşığındaki son çikolatalı dondurmayı yaladı. “Sesini duymak bile sarılmakla eşdeğer, anne.”

“Noel’de eve gelmeliyiz.”

“Hayır, yapmayın. Şu an, torununuzla oynayacakmışsınız gibi düşünmeyin. Seyahatinizin keyfini çıkarın. Döndüğünüzde, bir ara görüşürüz.”

“Okyanusun ortasında olmamam gerekiyor. Ya bana ihtiyacın olursa?”

Neredeyse gülecekti, çünkü onun bunalıtma potansiyelini biliyordu. Ama annesinin yaşadığı düşüklere hatırladı. “Ben iyiyim, anne. Kevin’in dairesi koridorun tam karşısında. Onun müdür yardımcısı Paulie de alt katında oturuyor. Yani yalnız değilim. Eğer sorunun olursa seni ararım. Söz veriyorum.”

Birkaç dakika daha sohbet ettiler... Zamanın çoğu, an-

nesinin araması gereken insanların listesini yapmasıyla geçti. Çünkü nihayet *büyükanne* olacaktı! Ardından Beth telefonu kapatıp kanepeye arkasını yaslayarak oturdu.

Yeni gerçekliği kafasına dank ederken, gözlerini kapattı. Resmîyet kazanmıştı. Haziran sonunda anne olacaktı. Doktor bunu doğrulamış ve o da bunu annesine söylemişti. Bundan daha fazla resmîyet kazanamazdı.

Elinde sadece kendine ait bir valizle, canı nerede isterse otobüsten atlamak yoktu artık. Ne kadar çekici ve yakışıklı olurlarsa olsunlar, “rujlu telefon numaraları toplayan” erkeklerden uzak durma şansı da yoktu.

Geleceğine bakılırsa, bütün çikolatalı dondurmaları koyması için daha büyük bir buzdolabı gerekecekti.

Paulie, elinden geldiğince yeni mesaj bildiri sesini duymazdan geldi... İki dakikadan daha kısa süre dayanabildi. Sonra, bildiği bütün kötü kelimeleri homurdanarak telefonu açtı:

Benimle saat altıda barın önünde buluş.

Ukala pislik! Neden mi?

Çünkü seni akşam yemeğine çıkarıyorum. Uygun giyin.

Hadi oradan!

Altı. Kesinlikle. Yoksa...

Cevap yazma zahmetine girmedi. Ya barın önünde olacaktı ya da olmayacaktı. Saat tam altı olana kadar da onu haberdar etmeye niyeti yoktu.

Saat dörtte paydos edip üst kata çıktı. Hızlıca duş aldı. Sonra, karar zamanı geldi. Gitmek veya gitmemek... İşte mesele buydu.

Gitmeyerek ona bir “canın cehenneme” mesajı vermiş olurdu. O, hiçbir erkeğin avucunda yaşayamazdı; özellikle de şantajcı bir pislğin avucunda. Eğer şimdi ona patronluk taslamasına müsaade ederse, sonu nereye varırdı?

Ama bir parçası da -arzulayan, sızlayan, onu özleyen parçası- güzel bir restoranda karşısına oturup şarap kahkahalarının kenarından göz teması kurmak istiyordu.

Şarap iyiye ve ortam da uygun olursa, belki onu evine de getirirdi. Çünkü Bay Dördüncü Samuel Thomas Logan, yönetim kurulu odasında olduğu kadar yatak odasında da iyiydi. Sam kendisiyle oyun oynamak istiyorsa, bundan, en azından bir veya iki -veya üç- orgazmı çıkarmalıydı.

Boş ver gitsin! Gidecekti. Ya kötü geçecekti ve Sam onu tek başına bırakacaktı ya da iyi geçecekti ve bu işten gerçekten güzel bir seks yaparak sıyrılacaktı.

Uygun giyin. Dolabının şimdiye dek hiç bakmak zorunda kalmadığı karanlık köşelerinin derinliklerinden bir elbise kılıfı çıkardı. Üstündeki toz tabakasını silerek takımı yatağın üzerine yaydı. Modası beş yıl önceydi ama bunu, sadece annesi gibi biri fark edebilirdi. Mat lacivert klasik kesim bir ceketle etekten oluşuyordu. Takıma uygun abiye ayakkabıları da dolabın tabanındaki bir kutuda duruyordu.

Bir tasarımcının yaptığı deli gömleğinden başka bir şey değildi. Yüzüncü kez kendine bunu yapmak zorunda olmadığını hatırlattı. Jaspers’daki ailesine, gerçek ailesinin kim olduğunu söyleyebilirdi: Athertonlar... Boston’un köklü ailesi. İşini veya evini kaybedecek değildi herhalde.

Ama ona farklı bir gözle bakarlardı. Onun gibi iyi bir kızın neden barla meşgul olduğunu merak ederlerdi. Diğer garsonlar, güven fonlarında milyonlarca doları varken

bahşış olarak aldığı her dolara gönül koyarlardı. Kaçınılmaz olarak dedikodu yayılır ve müşterileri bile ona farklı davranırlardı. Erkekler varlıklı kadınlara gülmez veya onlarla şakalaşmazlardı. Veya Bruins'in kupayı alma ihtimali hakkında düşüncesini sormazlardı.

Hayır, şimdilik Sam'in aptalca şantaj oyununa razı olacaktı. Sırrını saklaması, aynı zamanda onun özellikle kaşımakta usta olduğu bilinen kaşıntısının icabına bakmak için.

Başına bela olmuştu.

Müdavimlere yakalanmadan geçerek saat altıda arka kapıdan çıkıp binanın çevresini dolandı. Sokakta kapıyı açık tutan bir şoförle iki park yerini kaplayan bir limuzin görünce, hiç şaşırmadı. Bar penceresinden seyreden birilerinin onu tanımaması umuduyla, vakit kaybetmeden koltuğa oturup bacaklarını içeri çekti.

Ve Sam'le burun buruna geldi.

"Selam güzelim," dedi Sam, kapı kapanarak ikisini loş aydınlatmalı, pahalı deri kokulu inde baş başa bırakırken.

"Selam, kibirli popo. Menüdeki en pahalı şeyi sipariş edeceğim, haberin olsun."

"Bazı şeylerin değişmediğini bilmek güzel."

"Komik bir adamsın." Araba köşeyi dönerken, Sam'e değmemek için ayaklarını yere sağlamca bastı.

"Bu gece hoş görünüyorsun," dedi Sam, birkaç dakikalık tuhaf sessizliğin ardından.

"Yani senin fikrine göre, görünmem gerektiği gibi görünüyorum."

"Gece boyunca böyle mi davranacaksın?"

"Ne gibi?"

"Zıtlaşarak."

“Eğer isteği dışında, şantajla bir şey yapmaya zorlanan bir kadın gibi davranıp davranmayacağımı soruyorsan, evet.”

Sam başını geri atıp gülünce, kamına elinin tersiyle vurmamak için ellerini kucağında kavuşturmak zorunda kaldı.

“İkimiz de biliyoruz,” dedi Sam. “Tehdit etmiş olsam da olmasam da, istemeseydin burada olmayacağım.”

“Ah, tehdit ettin!”

Kendini daha fazla ukalaca alaylarına hazırladı. O yüzden, Sam bir tutam saçını kulağının arkasına ittirince, gerçek anlamda dengesi bozuldu. “Çalışırken seni izledim. Gerçekten mutlu görünüyorsun.”

Öyleydi... Çoğu zaman. Elbette, uyanık olarak uzanmış “ya farklı olsaydı” oyununu oynayarak birkaç yalnız saatten fazlasını geçirmişti. Ya kiliseden kaçmasaydı? Ya ölüm onları ayırana kadar onu sevip değer vereceğine yemin etseydi? Şu an beş yıldır evli olacaklardı ve şüphesiz, altın çocuğun -Beşinci Samuel Thomas Logan- ebeveynleri olacaklardı.

Ev işlerini, dadıları ve Beşinci Sammy’in yüzüne hiçbir kapının kapanmayacağını temin etmek için, vakıfları idare etmeye gömülmüş olacaktı. Hayır yemeklerine ve balolara katılıyor olacaktı.

Sıkıntılı bir nefes vererek Sam’den uzaklaştı. Rüyalara rının erkeğinin kâbuslarındaki bir hayatla kuşatılmış şekilde karşısına çıkması ne büyük haksızlıktı!

“Mutlu musun?” diye sordu Sam.

“Öyleydim.”

“Öyleydin?”

Öyleydi veya en azından öyle olduğunu sanıyordu. Dudaklarından “A” ile başlayan kelimeyi duyan tek adam

hayatına tekrar girene kadar. “Şantaj biraz keyif kaçırıyor.”

Restoran pahalı ve sosyetikti. Tam da Paulie’nin kaçınma zahmetine girdiği türden bir yerdi ama şarabın iyi olduğunu itiraf etmeliydi. Ayrıca o ana kadar Sam, tüm dikkatini ona vererek hangi en yeni ve en iyi akıllı telefonu kullanıyorduydu, telefonun baştan çıkarıcı çağrısına direniyordu.

“Annemi babamı hiç sormadın,” dedi Sam, başlangıç yemeklerini sipariş ettikten sonra.

Titrek mum ışığının üzerinden Sam’in gözlerinin içine bakarken yüzünde oluşan kızarıklık, kızgın tavaya damlayan bir damla su gibi buharlaştı. “Ara sıra internette onlara bakıyorum. Aynı sosyete sayfaları, farklı seneler.”

“Onları hiç aradın mı?”

“Hayır.” Yatağına yeniden girmek için bir yol arıyorsa, yanlış sohbet konusu seçmişti. “Burada ne yapıyoruz, Sam?”

Şarabından bir yudum aldı, sonra da omuz silkti. “Senin ne yaptığını bilmiyorum ama ben iyi bir yemeğin ve güzel bir kadının arkadaşlığının keyfini çıkarıyorum.”

“O halde ne?”

Kadhinin üzerinden Paulie’ye gülümsedi, eskiden gece sona ermeye yüz tutmuşken ve aklında sevişmek varken baktığı gibi. Kibirli bir bakış değildi tam olarak, belki Paulie bile bir veya iki orgazm düşünmüştü ama varsayımdan hoşlanmamıştı. “Finalin ne olacak? İntikam mı?”

Sam’in gülümsemesi soldu. “Neredeyse kendimi seni unuttuğuma inandırmayı başarıyordum ama seni tekrar gördüğümde, kendimi kandırdığımı anladım.”

Bunu duymak istemiyordu; buna karşılık ne söylemesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. O yüzden, şarabını yudumladı. Sam'ı arkasında bırakmak canını çok yakmıştı ama kendi akıl sağlığı için yapmak zorundaydı. Sam'in bunu önemsemeyeceğine kendini inandırmıştı. Yani onunla, sadece ondan beklenen bu olduğu için evlendiğine. Eğer onu gerçekten sevseydi...

"Elindeki bir şeyin parmaklarının arasından kayıp gitmesine katlanamıyorsun," dedi Paulie. O konulara girmeye kararlıydı.

Sam kendini tekrar gülümsemeye zorlamadan önce, yüzünde bir kırgınlık ve öfke parlaması gördü. "Seni buraya tartışmak için getirmedim. Bana, birlikte çalıştığın insanlardan bahset."

Yemeğin geri kalanını masum, havadan sudan konuşmalarla geçirmeyi başardılar ama Paulie'nin midesi o kadar kasılmıştı ki, tatlı bile yiyemedi. Ve limuzin Jaspers'ın kapısına yanaştığında, Sam daha bir iyi geceler öpücüğü için içeri girmeyi bile düşünmeden, Paulie kapıya doğru döndü.

"Yemek için teşekkürler."

"Paulette, ben..."

Ama daha cümlesini bitiremeden, Paulie çoktan kaldırımdaydı; kapıyı arkasından kapatıyordu. İlk seferinde Sam'ı gerçekten azıcık bile incitmiş olma olasılığı varsa, her ne oluyorsa buna son vermeliydi; çünkü onu yine incitecekti.

"Joseph Kowalski, yemek yerken kimse senin arka tarafınla ilgili bir şey dinlemek istemiyor!"

En büyük kardeşi annesinin öfkesini üstüne çektiğinde, Kevin kıkırdamasını bastırmaya çalışıyordu ama anlaşılan pek başarılı olamamıştı. Çünkü annelere has o kötü bakışını ona yöneltmişti. “Hadi ama anne... Bu çok komik!”

“Çünkü kum kaçmadı senin kı...”

“Joseph!”

“Popona diyecektim.”

“Kesin öyledir.” Mary Kowalski, dikkatini çocukların masasına, tek kız torununa yöneltti. “Artık benim patates püremi sevmiyor musun?”

Stephanie omuz silkti. “Diyet yapıyorum.”

“Diyet yapmana gerek yok, mükemmelsin. Dahası, mayo sezonu kapandı. Kadınlar neden New England’da yaşayıp kara ve buz gibi rüzgâra katlanıyor sanıyorsun? Çünkü kazaklar ve kışlık montlar bütün kusurları gizler de o yüzden. Ayrıca kışın kilo almamız gerekiyor. Yalıtım mahiyetinde...”

Kevin, ağzına bir çatal dolusu etli güveç tıkarak annesinin yaz sıcağı için de yalıtımı olduğunu belirtmemek için kendini tutmayı başardı. Şükran günü çok yaklaşmış olmasına rağmen, şehvetli bir günbatımı anında, görünüşe göre Joe’nun güneş görmeyen yerine kum kaçırdığı tropik bir adadaki balayında olan Joe ve Keri’nin dönüşünü kutlamak için bir aile yemeği düzenlemişlerdi.

Sohbetlerinde geçici bir sessizlik olduğunda, Kevin çatalını bırakıp boğazını temizledi. “Beth’le benim bir haberimiz var.”

“Beth kim?” diye sordu Keri.

“Düğününüzdeki barmen.”

“Ah, doğru! Kocamın onu bir fahişe veya öyle bir şey

gibi kiralamaya çalışırken kendi düğünümüzden neredeyse atıldığı zamanı nasıl unutabilirim?”

“Fahişe ne?” diye sordu Bobby.

Keri'nin ada bronzluğu pembeye döndü. “Hay aksi!”

“Oltanın ucuna takılan şey, budala,” diye açıkladı Brian.

Bobby kaşlarını çatı. “Joe amca bir solucan mı kiralamaya çalıştı?”

“Hayır,” dedi Danny, küçük kardeşine. “Öyle bir şey değil.”

“Yeter!” diye bağırdı Lisa çocuklarına. “Büyüyünce öğrenirsiniz.”

“Büyüyünce bir dahi olacağım,” diye mırıldandı Brian, tabağına bakarak.

“Bir bebeğimiz olacak,” dedi Kevin, ailesi başka bir konuya saptmadan önce. “Haziran sonunda.”

Annesinin yemek odasını bu kadar sessiz gördüğü tek zaman, bir kuzeydoğu fırtınası sırasında orada kaldığı gece sabahın ikisinde gizlice mutfığa inip dolabı kurcaladığındaydı. Elbette o zamanlar da hepsi bir ağızdan konuşurlardı.

Genç bir ses, sessizliği bozdu: “Kevin amcanın bir fahişeden mi bebeği olacak?”

Alnına tokadı indirdi. Hiç hoş değildi.

“Pazartesi okula gitmeden önce onlarla konuşurum,” diye söz verdi Lisa.

“Teşekkürler.” Yeğeninin onun neden bir fahişe... Veya balık yemi olduğunu düşündüğünü açıklamaya çalışmadan da Beth'i düzgün bir adam olduğuna ikna etmekte yeterince zorlanıyordu zaten.

Soru yağmuruna tutulurken, verecek ne kadar az cev-

bu olduğunu fark etti. Bebeğin doğacağı tarih ve dairesinde kurşunlu boya olduğu için Beth'in koridorun karşısına taşınması ama hayır, birlikte yaşamıyorlardı- onlara söylebileceği fazla bir şey yoktu.

"Onu neden getirmedin?" diye sordu Mike, sohbet durgun bir uğultuya dönüştüğünde.

"Muhtemelen çalışıyordu. Davet etmek için dairesini aramayı denedim ama yanıt vermedi. Ayrıca cep telefonu yok."

Yeğeni Stephanie, büyükannesinin gözü üzerinde olduğu için patates püresini yemeye çalışırken, neredeyse püre boğazına kaçırıyordu. "Cebi yok mu? Cidden mi? İnsanlara nasıl mesaj atıyor?"

"Sanırım insanlarla gerçek anlamda konuşuyor, eski günlerde olduğu gibi." Yine de iyi bir soruydu. İnsanlara nasıl mesaj attığı kısmı değil ama yardıma ihtiyacı olsa onlara nasıl ulaşacağı... Ya Beth'in bir sorunu olur da ona ulaşamazsa? Bir cep telefonuna ihtiyacı vardı, lanet olsun!

Bir saat sonra Kevin, banyoya doğru gitmek üzere aile odasından çıktı ama kalan şeftalili pastadan biraz aşırabilmeyi umarak mutfağa saptı. Terry'i mutfakta buldu. Streç film geriye doğru sıyrılmıştı ve elinde bir çatal vardı.

"Yakalandın!"

Terry sıçradı. Ardından sırtarak parmağını dudaklarına götürdü. "Bir çatal kap!"

Pastanın başında ona katılarak omzuna kolunu attı. "Nasıl gidiyor, kardeşim?"

"Daha iyi. Danışmanlığın faydası oluyor."

Yılın başında Terry ile Evan bir çıkmaza girip ayrılmışlardı. Barışmalarına rağmen, evliliklerini kurtarmak

için daha kat etmeleri gereken çok yol vardı. “Bunu duyduğuma sevindim. Biliyorsun, hepimiz arkadayız.”

“Streç filmi bu kadar çekiştirmeyi bırak. Annem şeftalilerin kokusunu alacak.” Bir lokma daha alıp yuttu. “Yani on iki yaşındaymış gibi davranan ve saçını parmağıyla buran Dr. Tiffany -ki bunu yapması bende ona tokat atma isteği uyandırıyor- kontrol sorunlarım olduğunu söylüyor.”

“Senin mi? Hayır!”

“Çok komik! Çatalı lavaboya koyma, salak! Bulaşık makinesine koy, yoksa anlar.” Terry streç filmi, düzgün görüldüğünden emin olarak tekrar pastanın üzerine sardı. “Demek... Bir bebek, ha?”

“Evet.” Kevin, tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Sadece şanslıyım. En sonunda bir aile kuruyorum ve bu, barıma girip üzerime *atlamayan* tek kadınla oluyor.”

“Sana Doktor Tiffany’nin numarasını verebilirim.”

Kevin güldü. Sonra da eliyle ağzına vurdu. “Kahretsin!”

Çok geçti. “Siz ikiniz! Pastayı bıraktığım gibi sararsanız iyi edersiniz, yoksa kurur.”

“Tamam anne,” diye bağırdı Kevin, aile odasına doğru.

Terry, gözlerini yuvarladı; sonra da parmağını yaladı. “Bir parça pasta kalmış... Kıpırdama.”

Kevin, sola doğru eğilerek kolunun tersiyle ağzını sildi:

“Yüzümü tükürükle temizlemeyi aklından bile geçir-me!”

“Bekle de gör. Birkaç yıl içinde, senle Beth rast gele insanları bile tükürükle temizleyerek koşuşturuyor olacaksınız.”

Kevin homurdandı. Ancak akli hızla gelecekteki birkaç yıl sonrasına kaydı. Yürüyen, konuşan kendi küçük

adını veya kızı olacaktı. Ama Beth'le birlikte *herhangi bir şey* yaparak koşuşturacaklarından emin değildi.

Bazen, gecenin bir vakti uyumak yerine tavana bakarken, Beth'in gitmesinden korkuyordu. Doğası gereği göçebeydi. Annesiyle babası Florida'da yaşıyorlardı. Hamilelik dışında onu New Hampshire'a bağlayan bir şey yoktu. Yola düşüp ikisinin çocuğunu da beraberinde götürmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Kevin'in onu kalmak istemesi için ikna etmesi dışında...

Şeftalili pastanın verdiği mutluluk hissi soluyordu. O yüzden temiz bir çatal alıp streç filmi yeniden açtı. Sadece birkaç lokma daha...

Sekiz

Beth, cuma akşam yemeği vardiyalarının cehennemin katlarından biri olduğundan emindi. Bayağı iyi bahşı toplamıştı ama sürekli müşterilerle bir iki lokma atıştırmak için otobandan çıkıp uğrayan turistler yüzünden çok hareketliydi. Ayrıca Julia ile sohbetinden beri, yakında bir bebek çıkıntısı olacak yere elini koymamaya yoğunlaşıyordu ve bu tarz bir tetikte olma durumu, çok yorucuydu.

Sosyal olma enerjisini kendinde bulamayarak barın içinden geçmemek için Jaspers'ın arka kapısından girdi. Kahrolası merdivenleri kullanması gerektiğini anladığında, çoktan asansörün yukarı tuşuna basmıştı. Asansörün motoru mutfaktan duyuluyordu; barın o ucundaki herkes zayıf titreşimi hissedebilirdi.

Tahmin ettiği gibi, kapısı çalındığında henüz ayakta-bılarını bile çıkarmamıştı. Kevin'i içeri alıp kendini kanepeye bıraktı.

"Yalnızca bir iki dakikam var, çünkü aşağısı tımarhane gibi," dedi Kevin. Beth, yoğun cuma akşamlarına şükretmek için sessizce dua etti. Kimseyi çekecek havada değildi. Kevin, bir cep telefonuyla kullanma kılavuzu çıkarıp ona uzattı. "Senin için bir şey aldım."

"Nedir bu?"

"Bir... Cep telefonu. Sende olmadığını biliyorum ama en azından, televizyonda görmüşsündür."

"Ukala! Onun cep telefonu olduğunu biliyorum ama ne için?"

"Telefon görüşmeleri yapmak için."

"Ah. Tanrı aşkına!" Telefonu sehpaye atıp ayağa kalktı. Kevin tam bir baş belasıydı ve bugün buna doymuştu. Onu itip yanından geçerek buzdolabına yöneldi. "Unut gitsin!"

"Tamam, özür dilerim." Koluna dokundu ama Beth yürümeye devam etti. "Beth, hadi ama... Komikti!"

"Yorgunum, Kevin."

"Telefon senin. Numaramı kaydettim -aynı zamanda benim numaram, acil durumda aranacak numara- ve annemlerin, erkek kardeşlerimin, Terry'in ve... Oh, Paulie'nin. Tanrım, herkesin numarası kayıtlı..."

Ona bir cep telefonu almıştı. Buzdolabının kapısını hızla açtı ve atıştırmalık bir şey bulmak kadar yüzünü de serinletmek için içindekilere baktı. Lanet bir cep telefonu isteseydi, alırdı. Elbette cazip ek özellikleri olmazdı, kontrollü bir hat olurdu ama kendi telefonunu alabilirdi.

"Sen delisin."

Evet, deliydi. "Bana bir şeyler almak zorunda değilsin."

"Büyütecek bir şey değil. Aile tarifesine geçtim ve senin hattını da ekledim. Bunu yapmanın en ucuz yoluymuştu ve mantıklı geldi. İki hatta da mesajlaşma var. Şu cinsel içerikli mesajlaşmayı denemek istersen..."

Aile tarifi. Bu kelime, yüzüne bir tokat gibi inmişti.

Bir çift olmadıklarını açıkça belirtmesine karşın, Kevin gidip onları bir aile yapmıştı. Cebinde Kevin'in telefonu olunca, baskılar da başlayacaktı. Neredeydi? Ne yapıyordu? Eve ne zaman dönecekti?

Buzdolabının kapağını yavaşça kapattı. Böylece, içinden geçtiği şekilde kapağı çarpmamış oldu. Dönerek ona baktı. “Bir aile tarifi...”

Kevin omuz silkti: “Sadece ismi öyle. Söylediğim gibi. büyütecek bir şey değil.”

Büyütecek bir meseleydi ama Kevin’le bunu tartışmanın yakışıklı, tişört giymiş bir tuğla duvara başını vurma ya benzediğini düşündü. “Büyütecek bir mesele ve neden hâlâ öyle olduğunu anlamaman, senin hakkında yanılmadığımı gösteriyor.”

“Ne hakkında yanılmadığını?”

“Hayatımın kontrolünü ele geçirmeye çalışacağın hakkında.”

“İyi bir adam olduğum için, kusuruma bakma artık.” Kevin yenilgiyi kabullendi. Çenesi öfkeyle gerildi. “Ne yapmamı istiyorsun, Beth? Seni görmezden gelmemi mi? Her ay sana bir çocuk destek çeki gönderme zamanı gelene kadar yokmuşsun gibi davranmamı mı?”

Beth de öfkeli olabilirdi. “Yani beni görmezden gelmekle bir aile tarifesini paylaşmak arasında başka hiçbir şey yok mu?”

“Tanrı’nın cezası bir cep telefonuna ihtiyacın var!”

“Hayır, yok! Olsaydı, kendi Tanrı’nın cezası telefonu mu kendim alırdım.”

“Ya yardıma ihtiyacın olursa? Ya bebekle ilgili bir sorun olduğunu düşünürsen?”

Hamileliğini kendisine karşı kullanarak boyun eğmesini sağlamasına izin vermeyecekti. “Bu ülkede kadınlar, neredeyse dört yüz yıldır cep telefonları olmadan doğum yaptılar.”

Kevin güldü ama bu, mutlu bir gülüş değildi. “Bu harika bir sav, Beth. Sen de suyun geldiğinde ormanda çölmeyi mi planlıyorsun?”

Aralarındaki iletişim daha fazla kopmadan, Beth dönüp derin bir nefes aldı. Mantıklı bir şey söylemek istiyordu -pek gönül alıcı olmasa bile- ama beyninde yankılanıp duran *aile* kelimesi yüzünden hiçbir şey düşünemiyordu.

Ve Kevin ona fırsat tanımadı: “Senin için son dakika haberi... Sen benim sorumluluğumda olmadığını düşünüyorsan bile, taşıdığın o bebek benim sorumluluğumda. O nedenle, nerede olursan ol veya saat kaç olursa olsun, beni arayabileceğini bilmem gerekiyor. O yüzden sana lanet olası bir cep telefonu aldım.”

Dışarı çıkmak için kapıya doğru gitti ama omzunun üzerinden bakmak için durdu. “Seni mutlu edecekse, bundan sonra daha adi biri olmaya çalışacağım.”

Söylediğini kanıtlamak ister gibi, kapıyı kapatırken öyle sert çekti ki Beth, yerin bile titrediğini hissetti.

“Lanet olsun!” Beth, kanepeye geri döndü, bitkin bir şekilde iç çekerek yastıklara gömüldü.

Böyle mantıksız bir cadaloz gibi davranmak istememişti. En azından, belki de öyle olduğunu düşünmüştü. Ona ne tür giysiler giymesi gerektiğini emretmemişti. Ya da onun için bir minivan almamıştı. Ya da hiçbir yere gidemesin diye onu dairesine kilitlememişti.

Ona bir cep telefonu almıştı. Hayatını ele geçirmek için değil, o ve bebek için endişelendiğinden dolayı... Beth’in bir telefonunun olduğunu bilmek ona biraz huzur sağlayacağı için almıştı. Ayrıca Beth’in fazla parasının olmadığını biliyordu. O yüzden, onu bir telefon almaya zorlamak yerine, onu kendi tarifesine eklemişti.

Aile tarifesine...

Ayrıca bir de onun ödünü patlatan ve maalesef Kevin’e göre hak etmediği aşırı bir cadılık krizi olarak kendini gösteren o kelime vardı. Cidden iyi bir adamdı. Sürpriz bir hamileliğe ve yaklaşan babalığa kendini adapte etme

şekli, mucizeden farksızdı. Yani ona bir cep telefonu almıştı... Basit bir teşekkür, yeterli olurdu.

Telefonu eline alıp menülerde gezinmeye başladı. Özü, Kevin yoğunluktan kurtulana kadar beklemeliydi. Onu zaten yeterince kızdırmıştı. O yüzden, bu sırada telefonu kullanmaya alışacaktı. Aynen söylediği gibi, Kevin'in numarası vardı ve Beth'in acil durum iletişim numarası olarak işaretlenmişti.

Paulie ve çok sayıdaki aile bireyinin yanı sıra, barın ve Beth'in çalıştığı restoranın numarasını da koymuştu. Eczane... Hatta doktorunun numarasını bile girmişti. İhtiyaç duyabileceği bütün numaralar çoktan kaydedilmişti. Bayağı zamanını almış olmalıydı.

Gözlerinde yaşlar birikti. Kanepeye yaslanıp gözlerini kapattı. Sabah ondan özür dileyip hediyesi için teşekkür edecekti.

Ve *aile* kelimesine çok fazla takılı kalmamaya çalışacaktı.

Ertesi sabah cep telefonu neşeli bir kapı zili tonuyla yeni bir mesaj geldiğini bildirdiğinde, Kevin tıraş oluyordu. İyi ki degebileceği kadar yakınında değildi, yoksa telefonu parçalayabilirdi.

Neşeli hiç değildi.

Birkaç tane daha jilet darbesinden sonra, yüzünü duruladı. Yüzünü kurulamayı bitirdiğinde, telefonda daha az neşeli bir hatırlatma tonu çalmaya başladı. Küfrederek telefonu açtı.

Beth'den geliyordu: Üzgünüm.

Dün gece vardiyasını serinkanlılıkla bitirmeyi başarmak için uğraşırken, Kevin de üzgündü. Ayrıca uyumak

yerine. her şeyi nasıl bu kadar berbat etmeyi başardığını anlamaya çalışarak tavanı seyrettiğinde de üzgündü. Ona cep telefonu almakla hata ettiğini düşünmüyordu, çünkü hata değildi. Ama belki daha iyi bir şekilde üstesinden gelebilirdi.

Ama önceden bu konuyu açsaydı, Beth'in ona "olmaz" diyeceğini biliyordu. Kötü bir şey olduğundan değil ama gururluydu ve onu, cep telefonuna ihtiyacı olmadığına ikna etmeye çalışacaktı. Onunla konuşup ihtiyacı olduğunu kabul ettirseydi de Beth kendi alacak ve bunu karışlamak için muhtemelen başka bir ihtiyacından vazgeçecekti.

Onu tarifesine eklemek daha akıllıca, daha kolay ve daha ucuzdu. Eğer Beth bu kadar yorgun o da bu kadar ukala olmasaydı, daha sakın geçebilirdi.

Özür kabul edildi. Aç mısın?

Gömleğini giydi. Keyfi yerine gelmişti. Gelecekte, Beth'in gururu etrafında dolanırken daha sakın olmayı hatırlaması gerekecekti ama iyi olacaktı. Ayrıca Beth telefonu kullanıyordu, en önemlisi de buydu. Eğer yardıma ihtiyaç duyarsa ona veya herhangi birine ulaşabilmesini istiyordu.

Olur. On beş dakika sonra?

Gülümseyerek "Yanıtla" tuşuna bastı: "Sana yatakta kahvaltı servisi yapabilirim."

Komik. Koridorda, 15 dakika sonra.

Beth dairesinden çıktığında, Kevin hazırды. Anahtarları elindeydi. Hissettiği kadarıyla yorgun görünüyordu. "Günaydın, günışığı."

"Günaydın." Kilitlendiğinden emin olmak için, kapı kolunu çevirerek kapısını kapattı. "Hazırım."

"Nereye gidelim?" diye sordu Kevin, asansörle iner-

lerken. Beth ona tuhaf davranıyordu ama Kevin, utanıyor mu yoksa hâlâ kızgın mı anlayamıyordu. Her halükârda, ayağını denk alacaktı.

“Sessiz bir yere... Veya son derece gürültülü... Konuşabileceğimiz bir yere.”

Eyvah! Bu, hiç iyi bir başlangıç değildi. “Tam yerini biliyorum.”

Beth’i en sevdiği restoranlardan birine götürdü... Kalabalıktan uzakta, sakın bir masa isteyecek kadar sık gittiği bir yere. Beth, konuya girmeden önce, kahvelerini içip sipariş vermelerini bekledi.

“Senden hoşlanıyorum Kevin,” diye başladı söze. Kevin’in kafasındaki kısık *eyvah* sesi daha da arttı. Böyle bir başlangıcın ardından, genellikle bir *ama* gelirdi. “Ama bir çiftmişiz gibi davranıyoruz ve değiliz.”

“Olabilirdik.” Bunu istediğini inkâr etmenin anlamı yoktu.

“Binana taşındığımda, ilişkimizin kişisel boyutunun sona erdiğini söylemiştim. Nedenini de açıkladığımı sanıyordum ama ya anlamıyorsun ya da söylemeye çalıştıklarımaya saygın yok.”

“Bunaltıcı ve boğucu olduğumu söylemiştin. Dürüst olmak gerekirse, bu beni sinirlendiriyor. Birinin hayatını eline almakla bir arkadaşın -ve doğmamış çocuğumun- emniyetsiz bir daireden taşınmasına yardım etmek arasında da büyük bir fark var.”

Beth dertli görünüyordu ama Kevin de oldukça dertli hissediyordu. Devam edebilmek için, bu konuyu derinlemesine konuşmaları gerekiyordu. Ve devam etmekten kastı, Kowalskilerin hiçbir şeyi yalnız atlatmadıklarını veya ihtiyaç duydukları şeyi istediklerini ve Beth’in bir Kowalski’ye güvенеbileceği kadar yakın olduğunu kabul etmesiydi. Ona hediyeler vermek, ona yardım edecek bir

şeyler yapmak için fırsat kollayan koca bir grup insan vardı

Kahvesinden bir yudum içtikten sonra, başını eğerek fincana baktı. “Benimle ilgilenmene izin vermek çok kolay olurdu...”

“O halde izin ver.”

“Yapamam.”

Masanın üzerinden uzanıp Beth’in elini tuttu. Başparmağıyla parmak boğumlarının arkasını okşadı. “Neden?”

“Çünkü öncesinde senden hoşlanmıştım, biz şey...” Etrafına bakındı. “Biz yatmadan önce. Ama eğer ben... Eğer ben senden daha fazla hoşlanmaya başlarsam, sadece senin bebeğimi taşıdığım için olmadığını nasıl bileceğim? Bu, çok korkutucu ve benimle ilgilenmene izin vermek daha mı kolay?”

Ağzını açıp aptalca bir şey söylemek yerine, Kevin, doğru sözü bulmaya çalışırken ağzını kapalı tuttu. Neyse ki garson tabaklarını bırakıp hemen kahve demliğiyle geri döneceğine söz vererek ona fazladan birkaç dakika kazandırdı.

Garson gidince, kahvelerini ayarlarken konuştu: “Yani yaslanılmaya gönüllü olan kişiden ziyade, yaslanacağı biri olmasından etkileneceğinden mi korkuyorsun?”

“Sanırım öyle de denebilir. Sadece, sana yaslanmaya fazla alışırsam ve sen gitmek istersen, ben... Tepetaklak olurum diye korkuyorum. sanırım. Bu beni korkutuyor, çünkü asla ihtiyaç duymadığım tek şey, bağımlı olacağım biri. Ayrıca, korkarım seni incitirim de. Annemle babam... Harikadırlar ama beni boğuyorlardı. O yüzden evden ayrıldım. İlişkilerimde insanlar beni göz hapsine almaya, benim adıma kararlar vermeye başladıkları noktaya gelince, yeni bir yere gitmek üzere otobüse atlarım. Ama bu kez bunu yapamam.”

Kevin, bu sohbeti sağ salım atlatabilmenin yolunun ağzının boş kalmadığından emin olmak olduğunu fark etti. Bu sayede, çiğneme süreci ona düşünmesi için zaman kazandırıyor. Daha önceden, kadınlarla ilişkiye başlama ve veya ayrılmak için zorlu konuşmaları olmuştur ama bu, onun için bir ilkti. Bu, geçmişe sünger çekemeyeceği ilk ilişkisiydi ve onu zorlu kılan da buydu. Birbirlerini ne kadar kırmış veya sinirlendirmiş olsalar da, asla tam anlamıyla ayrılamayacaklardı. Bebek, onları sonsuza dek bağlıyordu. Ve bu durum, şu anki konuşmalarında çok fazla baskı oluşturunuyordu.

“Bana bir anda ortadan kaybolmayacağını söyle,” dedi Kevin sonunda. “Gitmeye karar verirsen, en azından önce beni ara. Bir sabah uyandığımda gitmiş olduğunu görmek istemiyorum.”

“Sana öyle bir şey yapmam, Kevin.” Bir an gözyaşları yüzünden gözleri parladı ama göz kırparak yaşları savuşturdu. “Yalnızca, burada kalmak ve hamile olmak, benim için önemli bir uyum süreci. Bunun üstüne bir de ciddi bir ilişki fazla gelebilir, diye düşünüyorum. İlişkiye girersek ve kötü giderse, çirkin bir durum olur. Çocuğumuz için istediğim bu değil.”

“Bebekten söz açılmışken, asla gitmeyeceğim. Aramızda bir şeyler kötü giderse, bebeğin karnını doyurma, onun için ilaç, kıyafet veya neye ihtiyaç duyarsa onu alma konusunda endişelenmene gerek yok. Sana bu konuda söz verebilirim.”

Beth derin bir nefes alırken, göğsünün kalkıp inmesini izledi. “İnanıyorum.”

“Bize gelince... Bilemiyorum. Beth. Senin Bay Doğru Adam’ın olduğuma söz veremem. Senden hoşlanıyor ve ikinci bir randevuyu kesinlikle düşünüyordum. Gecenin bir yarısı kaçıp gittiğine göre, sanırım sen aynı fikirde değildin ama...”

“Ben de senden hoşlandım. Ayrıca sabahıtı, gecenin bir yatsı değildi. Ama benimle işinin bittiği izlenimini aldım, o yüzden...”

“Sana bunu açıkladım. Yarı uykuluydum. Tanrım, yarıdan da fazla! Seni kahvaltıya çıkarmayı ve başka şeyler planlamıştım. Ama bunu sana zaten söyledim ve özür diledim.”

“Seni tekrar suçlamaya çalışmıyordum. Sadece ikinci bir randevuya doğru yol almamamızın sebebini açıklıyordum.”

“Pekâlâ. Ama her halükârda, sana bir cep telefonu alarak kişisel sınırlarını çiğnemeye çalışmıyordum. Sadece hayatını biraz daha kolaylaştırmak, biraz da gönlümün rahat olmasını sağlamak istedim. Yemin ederim, hayatının şeytani hâkimi olmak gibi haince bir niyetim yoktu.”

Beth kızardı. Bir dilim tosttan, Kevin’e onun da yemeğini zaman kazanma taktiği olarak kullandığını düşündüren bir şekilde ufak bir ısırik aldı. “Cep telefonuna aşırı tepki gösterdim. Çok kötü bir şekilde... *Aile tarifesi* dediğini duyunca paniklemişim, çünkü değiliz. Yani, bir aile... Bir bebek sahibi olacak komşularız.”

Kevin, kendine hâkim olamadı. Masanın üzerinden uzanarak elini sıktı. “Bir bebek sahibi olacak *arkadaşlar* demeyi tercih ederim. Ayrıca telefonu hediye dışında başka bir şey olarak düşünceğini göz önünde bulundurmadığım için özür dilerim.”

“Sen yanlış bir şey yapmadın. Gerçekten zor bir gün geçirmiştin... Günah keçim olmayı hak etmemiştin.”

Ona bir arabacı ve poposuyla ilgili bir espri patlatmanın hiç zamanı değildi. O yüzden, boştaki elini ağzına bir çatal dolusu omlet tıkmak için kullanıp dürtüsü geçene kadar çiğnedi. “Artık seni ailem olarak gördüğümü anlayan gerek. Aslına bakarsan, Kowalskilerin hepsi öyle

görüyor. Eğer Lisa'nın yeni bir kurutucuya ihtiyacı olsaydı, almasını sağlardık. Eğer Terry'nin arabası bozulsaydı, tamir edilene kadar şoförlüğünü yapardık. Ve senin bir cep telefonuna ihtiyacın olsa, senin için bir tane alırız. Koşulsuz. Kesinlikle bir şey beklemeden."

Garson kahve demliğiyle döndüğünde, Beth'in elini bırakmadan bir kez daha parmaklarını sıktı. Kahve ve kahvaltıyı bir tarafa bırakıp elini tutmayı tercih ederdi ama bu noktada artık Beth'in yanında çok ama çok sakin davranması gerektiği oldukça açıktı. Eğer ısrarcı olursa, Beth kendini ona tamamen kapatırdı.

"Deneyeceğim," dedi Beth, tekrar yalnız kaldıklarında. "Geldiğin yeri anladıktan sonra, daha iyi olmaya çalışacağım, demek istiyorum. Ailen çok... Bağlı ve eli açık... Bunu nasıl takdir edeceğimi öğrenmem gerekiyor."

"Güzel." Sonra aklına çok ama çok kötü bir fikir geldi. "Ama şey... Seni aileden görüyoruz derken, kardeşim gibisin falan demek istemiyorum."

"Eh, bu bebek olayını düşünürsek, oldukça tuhaf olurdu zaten."

"Bebek olayı tamam ama ayrıca ikinci randevu olayını da hâlâ düşünüyorum."

"Of!" Kevin, onun yüzünün kızarmasına bayılıyordu. "Seninle o tür bir ilişki konusunda fikrimi değiştirmedim. Hamile olduğuma göre, bu kötü bir fikir."

"Ben de fikrimi değiştirmedim." Kahve fincanının üstünden Beth'e sırtıttı. "Ve son derece sabırlı bir adamımdır."

Beth gülerek gözlerini yuvarladı ama Kevin, içinde bir yerlerde bunu onun kadar komik bulmadı. Eğer hamileyken onunla gerçekten ilişkiye girmek istemiyorsa, çok uzun bir bekleyiş olacaktı.

Sekiz ay! Sekiz ay sürecektir soğuk duş, yatakta dönüp

durma ve biraz çarpık bacaklı yürüme. Ah, sonra da Mickey ve Evan'ın eşleri hakkında söylediklerine dayanarak Beth kendini tekrar seksi hissedene kadar en az iki ay daha geçecekti.

Lanet olsun, bu çok uzun bir zamandı. Eğer skor tablolarını düşünmek aklını seksten uzak tutmak için iyi bir yöntemse, on ay sona ermeden -neredeyse koca bir yıl- beysbol istatistiklerinin lanet "Yağmur Adam'ı" haline gelecekti.

Sonra Beth ona masanın karşısından gülümsedi -koyu renk gözlerini büzüştürdüğü gerçek bir gülümseme- ve bildiği tüm atıcı ve vurucu istatistikleri aklından uçup gitti.

Eğer Beth onu tekrar yatağına alma konusunda fikrini değiştirmeyecekse, taşıdığı çocuğun onun tek umudu olma ihtimali yüksekti. Çünkü aksi takdirde hayaları patlayacaktı.

Dokuz

Kevin, Paulie'ye bir mola vereceğini söyleyip üst kata çıkmadan önce, bardaki yoğunluğun azalmasını bekledi. Beth'in kapısını çaldı. Beth kapıyı açtığı anda, gülmek için kendini zor tuttu. Daha sadece altı haftalıkken eşofman, dağınık saçlar ve ağzının kenarında çikolata lekeleri mi? Kardeşiyle yengesinin arasında beş hamileliğe şahit olmuştu ve bu noktadan sonra hep daha kötüye gittiğini biliyordu.

“Gerçekten kimseyi beklemiyordum,” dedi Beth ama geri çekilerek onu içeriye aldı. “En azından saçımı tarardım.”

“Bu dağınık yataktan çıkmış saç şekli, bugünlerde moda değil mi?”

“Sadece bilerek yaptığında...”

Çikolata Kevin'i mahvediyordu. Onu öpmek istiyordu. Dilini dudağının üzerinde gezdirmek ve çikolatayı yalayarak temizlemek... “Ben... İı... Şey, seni Şükran Günü'ne davet etmeye geldim.”

“Hindi pişirebiliyor musun?”

“Hayır. Ama annem sıkı bir Şükran Günü yemeği hazırlar, o nedenle hepimiz her yıl oraya gideriz.”

Davetten dolayı pek de heyecanlanmış gibi görünmüyordu. "Artık görüşmeyeceğimizi söylemiştim. Aramızda bir ilişki yok, o yüzden bayramlarda beni evine götürmek de yok."

O kadar çabuk pes etmeye niyeti yoktu. "Bebek, benimle Şükran Günü için eve gelmek istiyor."

"Kızımız istiyor, öyle mi?"

"Evet, oğlumuz istiyor." Beth gözlerini yuvarladı ama ağzının kenarında bir tebessüm belirdi. O nedenle Kevin devam etti. "Annem bu şeyi, tatlı patates ve marşmelov kullanarak yapıyor. Çok lezzetlidir; bebeğin de denemek istediğinden çok eminim."

"Tatlı patates ve marşmelov mu?"

"Evet. Ah, bir de şu et sulu güveçte, fasulye şeyinden yapıyor. Üzerinde de Fransız usulü kızartılmış soğan zımbırtısından oluyor. Çok nefis!"

Elini karnına bastırdı. "Tatlı patates, marşmelov, yeşil fasulye, Fransız usulü kızartılmış soğan... Ve sen bebeğin bunu seveceğini mi düşünüyorsun?"

İyi tespit. Sabah bulantıları bölümünde şimdilik iyi gidiyor ama marşmelov ve Fransız usulü soğan da tetikliyor olabilir. "İstemediğin hiçbir şeyi denemek zorunda değilsin. Sadece gelip beğendiğini ye ve aileyle takıl."

"İstediğimi pek sanmıyorum."

"Yemeği mi?"

"Çok komik!" Ama bu kez gülümsemedi bile. "Büyük, mutlu ailenizin bir parçasıymışım gibi davranmaya istekli miyim, emin değilim."

Hoşuna gitse de gitmese de *aileden* olduğunu kafasına kazımak için, anlaşılan basıncılı bir balyoz gerekecekti. "O kadar büyütülecek bir şey değil. Hindi, marşmelov ve tatlı patates şeyinden ve pasta yiyeceğiz. Hepsi bu."

“Bilemiyorum, Kevin.”

“Yapacak başka neyin var? Burada bütün gün tek başına mı oturacaksın?”

Beth omuz silkti. “Yalnızlığa alışkınım ve işin gerçeği. ailen gözümü korkutuyor. O kadar kalabalıksınız ki, ayrıca oldukça gürültücüsünüz de.”

“Birçok çekiciliğimizden sadece biri... Ve gerçeklerden bahsetmişken, sen ve ailem sonsuza kadar bağlandınız. Hayatının geri kalanı boyunca çocuğumun annesi olacaksınız. Kız kardeşimin ve erkek kardeşlerimin erkek yeğeninin annesi...”

“Kız yeğeninin!”

“Sonsuza dek. O nedenle, yapışkan patates ve yeşil fasulye güveciyle bağlanma, uzun ve gürültülü bir kaynaşmaya hızlı bir başlangıç için tam da gereken şey.”

“Kaynaşmamız gerekmiyor.” Parmağıyla Kevin’in göğsünü dürttü. “Hatırladın mı?”

“İkimizin çarşaf altında daha fazla kişisel kaynaşma yaşayamayacağımızı söylediğini hatırlıyorum.” Ne kadar da trajik bir durumdu. “Ama Kowalskilere çoktan bağlandın.”

“Sonsuza dek,” diye mırıldandı Beth. “Söylediğin gibi.”

“Tüm bu aile olayında daha iyi davranmaya çalışacağımı söylemiştin?”

“Hatırlıyorum.”

“O halde gelecek misin?”

“Bilmiyorum, Kevin.”

Ağır topları çıkarma zamanı... Namı diğer annesi... “Eğer annem Şükran Günü’nü yalnız geçirdiğini öğrenirse o tahta kaşığıyla kafama öyle sert vurur ki, kendime

geldiğimde giysilerimin modası geçmiş olur. Ardından bütün yemekleri şu bir dolap dolusu bulundurduğu Tupperware kaplara doldurup bütün aileyi buraya sürükler. Bunu istemezsin.”

Beth bir nefes vererek başını salladı. “İyi! Pes ediyorum. Bebeği, Şükran Günü için annelere getireceğim.”

Akıllıca davranarak zafer dansını zihinsel bir kutlamaya indirgeyerek kapıya doğru yürüdü. Bar tekrar yoğunlaşmadan, Paulie’nin bir mola vermesi gerekiyordu. “Harika! Saat sekiz buçuk civarında, benim arabamla gidebiliriz.”

“Sabah mı?”

“Elbette. Annem bir kahvaltı büfesi hazırlar, ardından geçit törenini izleriz. Ondan sonra da futbol ve daha fazla yemek gelir. Turtaların ilk kısmını, ikinci vakti yeriz. Akşamüstü olduğunda, annem kalanları atıştırmamıza izin verir ve bize hindili sandviç yapar. Sonra, çalışma odasında biraz daha futbol veya oturma odasında *It’s a Wonderful Life* izleriz ve biraz daha turta yeriz.”

Beth’in beti benzi attı. “Bu, Şükran Günü Yemeği değil. Bu bir maraton!”

“Evet ama sık yaptığımız bir şey değil. Genellikle Şükran Günü, Paskalya ve Dört Temmuz’da... Çok fazla sayılmaz. Yine de küçük Kowalski doğduğunda, yedi yirmi dört bir Kowalski’yle olacaksın.”

Beth onu koridora doğru iteleyip kapıyı suratına çarptığında hâlâ gülüyordu.

Paulie, sinir krizi geçirmek üzereydi. Akıl hastanesine kayıt yaptırdığında, kabul formunun “neden” kutucuğuna *Sam* ve *Logan* kelimelerini yazacaktı.

İşini bitirince, yemek için olmasa bile, en azından bir şeyler içmek için uğramayı alışkanlık haline getirmişti. Ne yazık ki orada olup onu izlemesi, Paulie'yi sinirlendiriyordu. O yüzden, Sam'in varlığı ve onun tepkisi, çalışma arkadaşlarının gözünden kaçmıyordu. Sam bara her geldiğinde bilinçli bir sakara dönmesinin fark edilmemesi çok zordu. Son birkaç haftada, beş yılda kırdığından daha fazla bardak kırmıştı.

Son görüşmelerinden bu yana, ona ikinci bir randevu teklifinde -veya şantajında- bulunmamıştı. Sadece beklenti yaratmayı umarak sürüncemede bırakıyordu ve lanet olsun, işe yarıyordu. Yürürken Paulie'nin poposuna bakması ve... Öylesine bakmasına karşın, sürekli tetikteydi. Kendi hareketlerinin ve beden dilinin onu sürekli bir cinsel gerilimde tutacak şekilde tetikte olmasına yol açıyordu.

Şu an bile Kevin, ona ve Sam'e yönelttiği bakışlarını değerlendirerek neler olup bittiğinin, Paulie'nin istediğinden daha çok farkındayken, onunla barda çalışmaya uğraşırken onu izliyordu. Aslında şaşırtıcı değildi. Patronu onu yorgun, huysuz, sinirli, neşeli ve mutlu görmüştü ama bir erkeğin ilgisinden dolayı telaşlandığını hiç görmemişti.

Sam ona göz kırptığında, hızla arkasını döndü. Boş bir tek atma kadehine çarparak barın kenarından yere düşürdüğünde, sonunun geldiğini biliyordu. Kevin, Randy'e kırık kadehi temizlemesini işaret etti. Paulie'yi dirseğinden tutup doğruca ofisine götürdü. Kapıyı kapatıp masasına otururken, Paulie de içini çekerek bir sandalyeye oturdu.

"Sam Logan ile meselen ne?"

Patronunu ve en iyi arkadaşını oldukça iyi tanırdı. Bu kez onu oyalama şansının olmadığını da biliyordu ama

bu, denememesi anlamına gelmiyordu. “Eski bir mesele... Benim meselem.”

“Ve artık benim de meselem.”

“Evet, birkaç bardak kırdım. Hesabımdan kes.”

“Saçmalamayı bırak, Paulie!”

Yenilgiyi kabullenerek omuzları düştü. Titrek bir nefes vererek söyleyiverdi. “Beş yıl önce adımla değiştirdim... Yasal ve yasadışı olmayan sebepler yüzünden. Gerçek adım, Paulette Atherton...”

Kevin’in ifadesi değişmedi. “Yani?”

“Babam, Richard Atherton.”

Gözlerindeki kafasına dank ettiğini gösteren pırıltıyı izledi. “Bostonlu multi milyarder Richard Atherton mu?”

“Evet.”

“Yok artık!” Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Üzerine alınma bebek ama ne halt etmeye barda çalışıyorsun?”

“Kendim olmak için. Mutlu olmak için.”

Onu sırf değişiklik olsun diye kenar mahallelerde takılmakla suçlamasını bekledi. Gerçekten paraya ihtiyacı olan birinden iş alarak... Ona farklı bir gözle bakmasını bekledi. Haftalardır kafasında kurduğu tepkilerden birini veya hepsini... Ama Kevin yapmadı.

“Sam Logan’ın bununla ilgisi ne?”

“Evlenecektik. Zenginler kulübü topluluğunun sevilen güçlü çiftiydik. On yılın düğünü... Kürsüye giden yolun yarısında ürkmüş bir at gibi kaçana kadar.”

“Yok artık,” dedi tekrar. “Bununla ilgili bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum. Sosyete sayfalarını genellikle okumam ama Terry ve Lisa bundan bahsetmişlerdi. O zamanlar farklı görünüyor olmalısın.”

“Öyleydim. Saçım boyanıyordu, çünkü doğal kızıl saçım yakışık almazdı. Ve hep düzleştirilirdi, çünkü söz dinlemez dalgalar yakışık almazdı. O zamanlar, şimdiki-ne nazaran çok daha usturupluydum. Muhtemelen kimse-nin bağlantıyı kuramamasının sebebi de budur.”

“Yani onu kürsüde mi bıraktın? İddiaya girerim, sonu-cu pek iyi olmamıştır.”

“Bilmiyorum. Birkaç kıyafet, nakit para ve önemsemi-ğim birkaç şeyi alacak kadar evde kaldım ama annemle babam eve vardıklarında, bir otobüste Boston’dan çık-mıştım. Cep telefonumu, bekleme salonunda çöpe atmış-tım.”

“Yani hiçbir şeyin olmadan mı ayrıldın?”

Buna inanmasına izin vermek cazip gelmişti ama artık itirafta bulunduğuna göre, her şeyi dökülecekti. “Ayrıldı-ğında fazla nakit param yoktu ama babamın kesemeye-ceği şekilde düzenlenmiş güven fonlarım vardı. Haftalık ödeme çeklerimle geçinmeyi seçtim ama milyonlara eri-şimim var.”

“Kahretsin!” En az bir dakika tek laf etmedi. Paulie terle-meye başladı. “Paulie, titriyorsun?”

Titriyordu ve görünüşe göre duramıyordu. Ama bu adam, dünya üzerinde en iyi arkadaşıydı. Ona demin, kendisi hakkında bildiği her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu söylemişti. Onu, Jaspers’ı veya beş yıldır ya-şadığı son derece mutlu hayatı kaybetmek istemiyordu. “Üzgünüm!”

Kevin şaşkın görünüyordu. “Ne için üzgünsün?”

“Sana karşı dürüst olmadım. Gerçekten yalan söyle-medim ama ben, olduğumu sandığın kişi değilim ve özer-dilerim.”

“Saçma!” Sandalyesinde tekrar öne doğru eğildi. “Senin sadece barımı bir profesyonel gibi işletmekle kalmayıp şimdiye dek sahip olduğum en iyi arkadaşlarımdan biri olan bozuk ağızlı, çekici, kızıl kafalı bir barmen olduğunu düşünüyordum. Sen o değil misin?”

“Öyleyim. Gerçekten!”

Sırıttığını görmek o kadar rahatlatıcıydı ki, kendini gülmseyerek karşılık vermekten alıkoyamadı. “Tamam, o zaman.”

“Tamam!”

“Peki, bu Logan denen adam, sana düğünle ilgili sorun mu çıkarıyor?”

“Bana şantaj yapıyor.”

Kevin o kadar hızlı ayağa kalktı ki, Paulie sandalyesinde geriye doğru yaslandı. “O, artık ölü bir adam! Kıcığını o kadar sert tekmeleyeceğim ki, ‘anneciğim’ diye bile ağlayamayacak. Onu bir peçete gibi katlayacağım.”

Utanç yanaklarını ısıtsa bile, Kevin’in sadakati kalbini ısıtmıştı. “Şey... Düşündüğün gibi değil.”

“Yüzünü yumruklamayı bitirdiğimde, köpeklerin bile ondan korkacağını düşünüyorum.” Sadece aşırı derecede öfkелendiğinde yaptığı gibi, sert bir şekilde volta atıyordu.

“Burada olmasına katlanmam için beni zorluyor. Onunla çıkmak zorunda kaldım. Aksi takdirde, benim gerçekte kim olduğumu sana söyleyecekti.”

Kevin’in yüzündeki öfke yatışmadı. Aksine yumruğunu daha da sıkı. “Artık biliyorum ve o da şantaj yaptığı için pişman olacağını ve morarmış kıcıyla bir sonraki Boston otobüsünde olacağını bilmeli!”

Paulie, başını eğerek ayaklarına baktı. “Sana anlattığımı bilmesini istemiyorum.”

Kevin, volta atmayı bıraktı. Paulie'ye doğru dönüktü ama o başını kaldırmadı. "Anlamadım?"

"Onunla hâlâ beni ele vermesin diye görüştüğümü düşünmesini istiyorum."

"Şimdi gerçekten anlayamıyorum."

"Ona âşıktım." Kevin kavga isteğini yitirmiş halde sandalyesine hızla oturduğunda, Paulie yeniden başını kaldırdı. "Ben ondan kaçmadım. Benim kaçtığım... Bilmiyorum. Ölüm bizi ayırana kadar yaşamak zorunda kalacağım hayattı."

"Sırf sen kendini yeniden yarattın diye, o da aynısını yapacak diye bir şey yok. Otel işi sona erdiğinde Boston'a, zenginler kulübü topluluğuna geri dönecek."

Bunu biliyordu. Uyuyor olması gereken ama Sam yüzünden uyuyamadığı o saatler boyunca, bunu çok düşünmüştü. "Biliyorum. Ben sadece..."

"Sadece ne? O etraftayken o kadar gergin oluyorsun ki, kâğıt bardaklarda içki servisine başlamak zorunda kalacağım. Yani ya ondan korkuyorsun ya da ona hâlâ âşıksın."

Ya da belki ikisinden de biraz vardı. "İkisinin arasında bir şey olamaz mı? Korku veya aşk mı?"

"Seni sallanan sandalyelerle dolu bir odada, uzun kuyruklu bir kedi kadar ürkek yapacak bir şey olamaz."

İki seçeneği de kabul edemezdi. O yüzden başını sallayarak ayağa kalktı. "Sonuçta gidecek. Tatil dolayısıyla ve bazı işlerini halletmek için Boston'a dönecek. Avrupa'ya en az bir seyahat yapacak. Onu bir daha görmemiz, bayağı zaman alacak."

"Yokluk, aşkı daha da güçlendirir."

Paulie homurdandı. Bu konuda bir fikri yoktu ama beş

yılın aşkını biraz olsun *köreltmediğini* biliyordu. "Aşağıya dönmem gerek. Randy'nin, benim pisliğimi temizlemek zorunda bırakmam yetmezmiş gibi, iki dakika önceki molasını da yok etmemeliyim."

"Sam Logan'ın kışının tekmelenmesi gerektiği konusunda fikrini değiştirirsen, haberim olsun."

Paulie kapıdan çıkarken başıyla onayladı ama fikrinin değişmesi olası değildi. Beş yılın ardından, Sam hakkındaki fikri değişmemiş gibiydi. Ve duyguları da...

Kowalskilerin ön kapısından girdikten beş dakika sonra Beth, kendi anne babasının onlara tam uyacağını anladı. Kowalskiler, kucaklaşma meraklısıydılar. Görünüşe göre, Kevin onun bebeğini taşımasının ona derhal bir aile statüsü kazandırdığını söylerken abartmıyormuş... Dokunarak samimiyetlerini göstermekten çekinmiyorlardı.

Ayrıca Kevin de diğer aile bireyleri kadar kötüydü. Kolunu Beth'in omzuna atıp duruyor, onu yönlendirmek için elini tutuyor veya elini onun sırtına koyuyordu. Ona dokunmayı bir tek aile bireylerinden birinin ona sarılmasına müsaade etmek için bırakıyor gibiydi.

Bir tanışma faslı oldu. Odaya hâkim olan sesiyle babası Leo ve ona candan bir şekilde sarılarak aile yemeğine katılmasıyla ilgili Kevin'in onlara ne söylediğini merak etmesine yol açan şüpheli bir bakış fırlatan annesini tamıyordu.

Kabilenin geri kalanını, düğünde içki dağıtan isimsiz barmen sıfatıyla sadece uzaktan görmüştü. Joe ile Keri, gelinle damattı. Sonra kız kardeşi, Joe'nun ikizi olan Terry vardı. Onunla kocası Evan'ın on üç yaşında, Stephanie adında bir kızları vardı. Erkek kardeşi Mike'la eş

Lisa'nın dört oğulları vardı. Joey on beş, Danny on iki, Brian dokuz ve Bobby yedi yaşındaydı.

"Endişelenme," diye fısıldadı Kevin, kulağını gıdıklayan bir sesle. "Arkasından bir sınav gelmiyor."

Çok cana yakın bir grup insan olmalarına rağmen, biraz bunaltıcıydılar. Köpek yüzüşünü öğrenmeyi kabul etmek, yüksekten dalış tahtasından atlamak gibiydi. Ve işin ilginç yanı, birileri Kevin'in en küçük yeğeni Bobby'e, bebeğin konuşulanları duyabildiğini söylemişti. Yeni kuzenini, *rahim içindeki* hayat boyu en iyi arkadaşı yapmaya kararlıydı. Karnına rast gele espriler yapan bir çocuğun olması, biraz rahatsız ediciydi. Şimdiki gibi...

"Gelincik neden yolun karşısına geçmiş?" diye bağırdı, göbek deliğine doğru. "Tavuk olmadığını kanıtlamak için!"

Ardından o kadar çok güldü ki, neredeyse yere yuvarlanıyordu. Şirin bir çocuk olduğunu düşündü. Sonra kafasına dank etti... Yedi yıldan biraz daha fazla zaman sonra, aynı onun gibi bir çocuğu olabilirdi. Aşırı hareketli ve dizleri neredeyse pantolonundan çıkacak olan, kendisini güldürmek için espriler yapan yüzü veya adı belli olmayan bir oğlan. Belki de şanslıysalar, gamzeleri ve diğer her şeyiyle babasına benzerdi.

Bobby, gülmeyi kesip boynunu uzatarak Beth'e baktı. "Umarım erkektir."

"Kevin amcan da öyle umuyor."

"En küçük oğlan olmaktan bıktım. Bir oğlana daha ihtiyacımız var. Böylece, benim de sataşabileceğim biri olur."

Ah... Harika! Bebeğinin aile dinamiklerini aktarmada zurnanın son deliği olacağını düşünmek, korkutucuydu.

Devasa kahve makinesini es geçmek zorunda olması onu mahvetse de, ev yapımı tarçınlı rulolar, hayat boyu Mary Kowalski'nin hayranı olmasını sağladı. Kafein almamaya çalışıyordu. O yüzden, Kowalskilere ayak uydurmak için, yüksek kafein değerli kahve içebilecekken kafeinsiz neskafeyle yetindi.

Dost canlısı, samimi, çok sayıda ve -vay canına- gürültücü... Yiyorlar, gülüyorlar; yiyorlar, tartışıyorlar ve yiyorlar, biraz daha gülüyorlardı. Taze fasulye güveci muhteşimdi. Aynı Kevin'in vaat ettiği gibi, eritilmiş marşmellovlu fırında tatlı patatesler, kesinlikle uğrunda ölünecek kadar harikaydı. Gün ilerledikçe, arka fondaki gürültü geçit töreninden futbola dönüştü. Fakat ailedeki aynı anda konuşma sesleri hiç azalmadı. Geçmişte ailesiyle birlikte yediği sessiz yemeklerden çok farklıydı. Günün çoğunu, kültür şokuna yakın bir histen dolayı afallamakla geçirdi.

Fırsatını bulduğunda, sürgülü kapılardan ferah bir arka verandaya sıvıştı. Neyse ki kasım sonu olmasına rağmen ılık bir gündü ve montu olmadan bile çok üşümüyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturarak geniş arka bahçeye bakındı. Aynı aile gibi, burası da karman çormandı. Kursesuz, bakımlı bahçeler... Çimenlerin bir ucundan diğer ucuna kadar dağılmış spor malzemeleri... Sarkmış bir voleybol filesi...

Burası bir yuva idi.

Çocuğunun bu çılgınlığa ait olacağının farkına varması gözlerini yaşarttı. Oğlu veya kızı bu arka bahçede, kuzenleriyle birlikte, zincirini koparmış gibi koşturacaktı. Oynayacak, gülecek, tartışacak ve sonra biraz daha gülecekti.

Yanağından bir damla yaş süzülmesine rağmen, karışık hisleri dudaklarının kenarının gerilmesine yol açmıştı.

Bebeginin buna, gürültücü ve sevecen aileye sahip olmasını istiyordu. Peki, ya kendisi? Onların yanında sönük mü kalacaktı? Altı üstü, spordan anlamayan, tarçınlı kurabiye pişiremeyen veya Mary'nin Şükran Günü geçidindeki bütün balonlara isim koyamayan yaşlı bir anne mi olacaktı? Kowalskiler tüm bunlara sahipken, hangi çocuk onunla takılmak isterdi ki?

“Saklanıyor musun?”

Arkasını döndü. Kevin'in yengesi Lisa tam arkasında duruyordu. “Ah, dışarı geldiğini görmedim.”

“Kimse kaçtığımı anlamasın diye sessizce çıktım. İşte, biraz sola kay ve içeriden kimse bizi göremez.”

Beth söylendiği gibi sola kaydı ama Lisa'yı birkaç dakikalık huzur için yalnız bırakıp içeri mi gitsem, diye merak etti. Gün içinde birkaç kez konuşmuşlardı ama onu pek iyi tanımıyordu.

“Henüz çılgılığı basarak sokağa doğru koşmamandan etkilendim.”

Beth güldü. “Denedim. Yanlış kapıdan çıkmışım.”

“Biraz... Aşırı olabiliyoruz.”

“Hayır, hepiniz gerçekten muhteşemsiniz. Özellikle de... Şartları düşünürsek.”

“Bebek mi? Lütfen! Bebek yüzünden hepimiz çok heyecanlıyız. Kevin de öyle.”

Kevin gerçekten heyecanlıydı; onu Kevin konusunda endişelendiren şeylerden biri de buydu. Neyse ki, Beth'in başarısız doğum kontrolü konusunda fazla tecrübesi olmamıştı ama bir şekilde, erkeklerin bir kaza eseri hamileliğe bulaştıklarında genellikle bu kadar iyi tepki vermedikleri izlenimine kapılmıştı. Diğer taraftan Kevin bu olayı -ve Beth'i- gerçek bir çiftmişler gibi kabullenmişti.

Sanki yatmalarının ilk baştan beri amacı bebek yapmaktı.

“Bence siz ikiniz doğru olanı yapıyorsunuz,” dedi Lisa. “Yani bebek yüzünden aceleye getirmiyorsunuz. Mike’la ben, Joey’e hamile kaldığım için evlendik.”

“Peki, hiç...” Lisa’nın evliliğine kaba veya kırıcı olmadan nasıl müdahale edeceğinden emin olmadığı için, devamını getirmedi.

“Her evlilik zorluklarla karşılaşır ama kocanın sana âşık olduğu için değil de hamile kaldığın için evlenme teklif ettiğini bildiğinde, çok zor oluyor. Bobby birinci sınıfa başladığında, zor bir yaz geçirdim. Ufaklık kendine yetecek kadar büyüdüğünde beni terk edeceğini düşündüğüm için, bir bebek daha yapmayı bile düşündüm.”

Beth, bu şekilde yaşamayı hayal edemiyordu. “Yani bunca yılı evliliğine karşı güvensizlik içinde mi geçirdin?”

Lisa omuz silkti. “Ara sıra, işlerin nasıl yürüdüğüne bağlı olarak... Ama birkaç ay önce, bana yeniden evlenme teklif etti. Ocak ayında bir deniz yolculuğuna çıkıyoruz... Sadece ikimiz. Bir günbatımı töreniyle yeniden evleneceğiz.”

Beth gülümseyerek onu tebrik etti ama içi burkuldu. Onun korktuğu da buydu... İçinde bir yerlerde *gerçek* bir ilişkiye girmemenin doğru karar olduğunda ısrar etmesinin sebebi buydu. Kendini bir kişiyle bir yerde sıkışıp kalmış olarak hayal ettiğinden değildi ama hayatının geri kalanı boyunca, özellikle zorlu zamanlarda çocuğun hatırına mı aile gibi davrandıklarını merak etmekten korkuyordu. Böyle bir şeye girmeye niyeti yoktu.

Lisa güldü. “Bizi bir bebekle daha düşünebiliyor musun? Özellikle de başka bir oğlanla. Tanrım! Peki ya sen? Kız olmasını mı umuyorsun?”

“Belki... Bobby, sataşabileceği biri olsun diye erkek olmasını istiyor.”

Lisa gülerek başını salladı. “Kız veya erkek, bebeğin, Kowalski hiyerarşisinin en küçük elemanı olacak. Ama üzülme, çocuklar buralarda oldukça hızlı sertleşirler.”

Kapı sürgüsü rayların üzerinde vınlayarak kaydığında, iki kadın da o yöne döndüler. Ve Kevin verandaya çıktı. Sürgüyü kapatıp hemen sola doğru kaydı.

Beth kıkırdadı. “Pek de saklanma yeri sayılmaz.”

“Kimsenin bizi bulmasına engel olamaz,” dedi Kevin. “Ama en azından, onları birkaç dakika yavaşlatır. Kaçıp beni bırakmış olabileceğini düşündüm.”

“Lisa’ya da söylediğim gibi, denedim ama yanlış kapıdan çıkmışım.”

Kevin gülerek dünyadaki en doğal şeymiş gibi kolunu Beth’in beline doladı. Tüm gün boyunca kaçamak bakışlar ve hafif dokunuşlarla sürekli bir mücadele içindeydi ama Beth, ailesinin önünde kavga çıkarmak istememişti. Ayrıca bir de bundan hoşlanmış olabileceği gibi tehlikeli bir olasılık vardı. Kevin’in özenli olduğuna şüphe yoktu. Ve de tatlı... Ve o kadar çekiciydi ki, dokunduğu her yerde teninin cızırdadığına yemin edebilirdi.

“Lisa,” diye seslendi evden biri ve Lisa iç geçirdi.

“Gitme vakti.” Giderken, Kevin’in koluna yumruk attı. “Burada keyfine bak.”

“Deneyeceğim ama garanti veremem.” Delici mavi gözlerini ona çevirdiğinde, Beth titredi.

Lisa kapıyı arkasından kapattıktan sonra, Beth Kevin’in kol mesafesinden uzaklaştı. Lisa’nın sözleri hâlâ aklındaydı; sınırlarını tekrar çizmeliydi. “Bunun hakkın da tekrar tekrar konuştuk ve...”

“Turta zamanı.”

Şaka yapıyor olmalıydı. “Yine mi yiyeceksiniz? Ayrıca konuyu değiştirmeye çalışma. Hiçbir şey elde...”

“Çikolata kremalı turta! Ev yapımı, kremşantisi bile.”

“Dikkatimi dağıtmana müsaade etmeyeceğim.”

“On beş santim kalınlığında.”

Kahretsin! Kalın bir dilim çikolata kremalı turta karşılığında, dünyanın en seksi adamının ona dokunmasını hoş görebileceğini düşündü.

On

Patriotların aralık ayında, soğuk bir pazartesi gecesi Jetlerin kışını tekmelemesini izlemekten daha hoş bir şey yoktu. Kevin, iki yanında iki kardeşiyle Brady'nin vuruş çizgisinde Wes Welker'ı beklemesini izliyordu. Başka bir ilk hak ve seyirci çılgına dönmüştü.

"Beth iyi görünüyor," dedi Mike, oyunda bir durgunluk yaşandığı sırada.

"Evet." Şükran Günü'nden bu yana Mike ve Joe ile ilk kez yalnız kaldığı için, konunun Beth'e geleceğini biliyordu. "Ayrıca çılgılık atarak kaçmadı, yani iyiydi."

"Üstüne alınma," dedi Joe. "Ama sanki sen ona, onun sana olduğundan biraz daha düşkünsün gibi görünüyordu."

Üstüne alınmıyordu. "Yola gelecek."

"Barda, seninle bir randevu için sıraya giren kadınlar var ve sen, zor kadını oynayanın mı arkasından koşuyorsun?"

"Keri'nin hiç de kendini ayaklarının dibine fırlattığını hatırlamıyorum. Kollarına atlamadığı o ilk seferde pes etseydin, şimdi Los Angeles'da olacaktı. Sen de hâlâ sağ elinle tek eşli bir ilişki yaşıyor olacaktın."

Mike güldü ama Joe sadece omuz silkti. "Senden gizlice kaçtı ve..."

“O, bir yanlış anlamaydı.”

“Sonra da Beth hamile olduğunu öğrenene kadar ondan haber alamadın.”

Kevin, düşünmek için zaman kazanmak amacıyla Patriotların kırmızı bölgede sıralanmalarını izledi. Joe’nun sadece onu gözetmeye çalıştığını biliyordu ama bunu gerçekten duymak istemiyordu. Karmaşık bir durumdu -Beth karmaşıktı- ve belki de onunla arasına mesafe koymaya çalışıyordu. Ama bu, Kevin’in gemiyi terk edeceği anlamına gelmiyordu.

Yalnızca hayatının tepetaklak olmasının etkisinden kurtulmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ve Kevin ona ihtiyaç duyduğu zamanı tanıyacaktı. Çünkü ondan hoşlanıyordu, hem de çok. Ve üstesinden gelebileceklerini düşünüyordu. Beth akıllıydı, komikti, inatçıydı ve özgür ruhluysa. Şu an bile Kevin en sevdiği şeylerden birini yapıyordu, onu tekrar görmek için dakikaları sayıyordu.

Patriotlar topu sayı çizgisinden geçirip tezahürat keşildiğinde, Mike ona dirseğiyle vurdu. “Senin de bildiğin gibi, kadınlar hamilelik sırasında... Dengesiz olabiliyorlar. Duygusal açıdan yani... Gerçekten özel olduğunu düşünüyorsan, sonuna kadar git.”

Beth özeldi. Kevin onun ne kadar özel olduğunu henüz bilmiyordu. Bebeği olacağı için, onun hakkında ne hissettiğini anlaması biraz zordu. Ama kaçarak ona yeni bir Cinderella etkisi yaşatırsa yıkıma uğrayacağını çok iyi biliyordu. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

“O halde ondan gerçekten hoşlanıyorsun, öyle mi?” diye sordu Joe.

“Gerçekten hoşlanıyorum.”

Joe, her zamanki gibi, muhtemelen daha fazlasını söyleyecekti ama Patriotlar topa müdahale ettiler ve köşe savunmacısı Jetlerin hücum oyuncularıyla sert bir koşu

yarışına girince, kardeşler ayağa kalkarak kalabalıkla birlikte tezahürat yaptılar.

Saat üçüncü çeyreği gösterdiğinde, sohbetleri oyuncu kadrosu seçimi, sakatlanma raporları ve iki sıra aşağıda oturan sarışının göğüslerinin gerçek olup olmadığına kaydı ama Kevin'in aklı pek de oyunda değildi.

Kalabalık öfkeyle bağırmaya başladığında ve Kevin'in neden bağırдықlarına dair hiçbir fikri yokken, Mike esefle başını salladı. "Adamım, fena tutulmuşsun!"

Evet, gerçekten öyle olduğunu düşünmeye başlıyordu.

Paulie, kot pantolonunun sentetik kumaştaki söküğün üzerindeki yapışkan banda değmemesine dikkat ederek en sevdiği ucuz lokantanın vagonlarından birine oturdu. Sam, Şükran Günü hafta sonu tatilinden dönüp onu başka bir yemek randevusuyla *tehdit ettiğinde* boyun eğmişti ama Sam, yer ayırtmayı ona bırakma aptallığını yapmıştı.

Bu mekânda yer ayırtılmıyor ve asla sizi karşılayan biri olmuyordu. Ayrıca Dördüncü Samuel Thomas Logan'ın kapıdan girdiğindeki yüzünü gayet iyi görebiliyordu. İfadesi, altı yaşındaki Paulie'nin elbisesine çikolatalı dondurma damlattığında annesinin yüzünde oluşan ifadeyle hemen hemen aynıydı. On altı yaşına gelene dek ve parlak yeni BMW'siyle kendi başına dondurmacıya gidene dek yavan, leke yapmayan vanilyalı dondurmayla kısıtlanmıştı.

Sam, vagona otururken suratını buruşturdu. "Menüleri kapıdan kazıdıkları yasak ilanlarının arkasına mı basıyorlar?"

"Züppe!" Özel rulo köftelerinin yanı sıra, onu buraya getirmesinin bir sebebi daha vardı. Bu yemek, onun dünyasının Sam'inkinden ne kadar farklı olduğunu mükemmel biçimde özetliyordu.

“Buna standartlar deniyor.” Baharatlıklar ve şeker kâsesinin arkasındaki yığından bir menü çekti. “Beni korutup kaçırarak bir yer bulman ne kadar zamanını aldı?”

“Paulie!” Garsonluk yapmakla kalmayıp aynı zamanda mekânın sahibi olan Cassie, hızla onlara doğru geldi. “Anneme gönderdiğin çiçekler çok güzeldi! Hastanenin o kanadındaki en büyük buketti ve herkes çok kıskandı.”

Yandan Sam’ın inanamayan bakışını fark edince gülümsedi. “Beğenmesine sevindim. Kalçası nasıl?”

“İyi. Doktor, yakında yeni gibi olacağını söylüyor. İkiniz de kahve mi istersiniz?”

Sam ve Paulie başlarıyla onaylayınca, Cassie yanlarından ayrıldı. Sam, başparmağıyla Paulie’nin ayak bileğini dürttü. “Gerçekten burada mı yiyorsun? Düzenli olarak mı?”

“Evet, öyle. Şimdi anlıyor musun? Senin hayatınla benimkinin ortak tek bir noktası bile yok.”

“Tek yıldızlı yemeğe düşkün olduğun için mi birlikte bir geleceğimizin olamayacağını söylüyorsun?”

Sanki eleştirmenler restorana yıldız vereceklermiş gibi. Ama Paulie cevap vermek zorunda kalmadı. Çünkü Cassie kahvelerle geldi. İkisi de özel rulo köfte sipariş ettikten sonra, Sam vagonda arkasına yaslanıp kahvesini yudumladı.

“Fena değil,” diye itiraf etti.

“Benim bir randevudan anladığım bu. Yalnızca ailenin adı *Sosyete Kayıt Kitabı*’nda geçiyorsa, sana yer gösterecek bir başgarson bulunan süslü bir restoran değil. Buraya gelmeyi veya bir maça gidip sokak satıcısından sosisli yemeği tercih ederim.”

“Ben de yapabilirim.”

“Şu an, elbette. Belki bir veya iki kez... Bir yaşam biçimi olarak değil.”

“Bu konuda neden bu kadar inat ediyorsun?”

Onu kafasına kahve fincanıyla sertçe vurmaktan alıko-
yan tek şey, kafeine ihtiyaç duymasıydı. “Sam, bunun işe
yaramayacağını biliyorsun. Bilmiyorum, bu senin için bir
tür oyun mu yoksa?”

“Oyun değil.”

“Birlikte mutlu olacağımızı düşünseydim, ilk seferin-
de kürsüye giden yolun sonunda yanına gelirdim.”

“O, o zamandı. Şimdi nasıl hissettiğini biliyorum ama
sen bunu bana anlatma zahmetinde hiç bulunmadın.”

“Peki, bilmen neyi değiştirir?”

Paulie çekemeden boştaki elini yakalamayı başardı.
“Kendime kaç kez aksini söylemiş olsam da, son beş yıl-
dır seni her gün özleyorum. Ve bu kez, senin için müca-
dele edeceğim.”

“Kirli mücadele etmen gerekse bile mi?”

“Senin kim olduğunu kimseye söylemeyeceğimi bili-
yorsun. O sadece... O kadar inatçısın ki, benimle çıkmanı
sağlamanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum.”

“Aslında, Kevin’e çoktan söyledim.”

Parmaklarını sıkarak gülümsedi. “O halde, ona söyle-
memden korktuğun için burada değilsin. Yani bu da de-
mek oluyor ki...”

“Bu da demek oluyor ki, zengin bir veliaht kızı bulup
evlenmen gerektiğini ve Beşinci Sammy’i yapmanı şah-
sen söylemek istedim; çünkü seninle benim bir geleceği-
miz yok.”

Öfkeden delirmiş olması gerekiyordu ama Paulie,
onun gözlerinde neşe gördü. “Oğlumuzun adını bile koy-
dun mu?”

Lanet olsun! “Oğlumuz değil. *Senin* oğlun. Çocuğun
doğum belgesinde ne yazacağını anlamak için dahi olma-
ya gerek yok.”

Cassie, rulo köfteleriyle gelip kahvelerini tazeleyerek Paulie'ye birkaç dakikalık huzur sağladı. Neden pes etmiyordu bu adam? Daha basit anlatmasının yolu yoktu.

Sam, yemeğinden bir lokma alarak ciddi ciddi inledi. "Yasak işaretleriyle ilgili esprimi geri alıyorum. Şimdiye kadar yediğim en iyi rulo köfte."

Çok teşekkürler ama seksi ses efektleri olmadan da idare edebilirdi. Onunla seksin ne kadar iyi olduğunu hatırlatacak şeyler olmadan da ilişkilerindeki yanlışlıkların hepsine odaklanması zaten yeterince zordu.

"Boston'a asla dönmeyeceğim," dedi Paulie aniden ona -ve kendine- durumlarını hatırlatmak için.

"Senden bunu istemedim."

"Sen Boston'a döneceksin."

Sam başıyla onayladı. "Bunu sana zaten söylemiştim. Buradan hemen ayrılacağım ve... Birkaç ay dönmeyeceğim sanırım. Noel zamanı ve sonra iş için Avrupa'ya bir seyahat. Bazı yarım kalmış işleri halletmem gerekiyor. Bu sayede, döndüğümde bu işe yoğunlaşabilirim. Ve de sana..."

Bakışı Paulie'nin bakışıyla buluşup ona kilitlendi. Paulie, onun ciddi olduğunu biliyordu. Sam onu geri istiyordu ve itirazlarına rağmen sonu iyi bitmeyecekti. "Belki de döndüğünde ben gitmiş olurum."

"Kaçarsan, bu kez arkandan gelirim."

O zaman da arkasından gelseydi, kalıp onunla evlenirmiydi acaba? Bir şey fark eder miydi, bilmiyordu. Kaçtığı annesiyle babası, Boston ve sürdürmek zorunda olduğu hayatı, Sam değildi.

"Gittiğimde seni arayacağım," dedi Sam.

"Mesaj daha iyi," dedi Paulie. "Çalışırken ilgilenmesi daha kolay olur."

“O halde, sana mesaj atacağım.”

Ondan haber almakla hiç de ilgilenmediğini söylemesi gerekirdi aslında. Eğer yeterince sert bastırırsa, Sam’in gururu onu kendini alçaltmaktan alıkoyar ve çekip giderdi. Ama yüksek sesle söylemese de, Paulie de onu özleyecekti. Bir veya iki mesajın zararı olmazdı.

Restoranda uzun bir öğle yemeği ve akşam vardiyasının ardından Jasper’s Bar& Grille’nin ön kapısından girdiğinde, Beth, rahatlamış halde iç geçirdi. Yuvasındaydı.

Sadece altı haftadan kısa süre olmasına rağmen, buranın eski dairesinin asla hissettiremeyeceği şekilde bir yuva gibi hissettirmesi onu şaşırtıyordu. Dikkatli olmazsa, o kelimededen cidden hoşlanmaya başlayabilirdi. Bayat kedi çişinin olmamasının yanı sıra, insanlar vardı. Hızla en iyi arkadaşı olan Paulie... Ve Kevin. Neredeyse sürekli tavlama ve seks söylemine rağmen, ilişkilerinden çok zevk alıyordu.

Jaspers’ın geri kalan personeli de samimi ve candandı. Onun hakkında onlara ne söylendiğinden emin değildi. Hamileliğinin gözle görülür belirtileri yokken, onun sadece yeni bir kiracı olduğunu sanmış olabilirlerdi. Ya da kim bilir Kevin onlara ne söylemişti?

Beth, barın ucunda her zamanki taburesine oturup Paulie’nin bir müşterinin işini halletmesini bekledi. Ona selam vermeye giderken Paulie, onun için stoklamaya başladıkları yaban mersinli limonlu maden suyu kutularından birini kaptı.

Beth, kutuyu açıp kocaman bir yudum içti. “Teşekkürler.”

“Önemli değil. Bir şeyler yiyecek misin?”

Uslu bir kız olacak ve salata yiyecekti. "Yemek yanında verilen salatadan. sosu az olsun ve... Ah. kahretsin. yemek yanında verilen jambonlu çizburger lütfen!"

Paulie gülüp Beth'i madensuyu ve televizyonda bir spor özetı programıyla baş başa bırakarak mutfağa, siparişı iletmeye gitti. Spor ona göre değildi ama program. reklama girince ilgisini çekti... Noel indirimleriyle ilgili bir reklam yağmuru.

Kevin'e Noel için ne alacağını sayısız keredir düşündüğünde, huzuru kaçtı. Bekledikleri gibi, restoranda işler toparlanmış ve doğum öncesi kontrollerin yanı sıra, Noel için de kenara biraz para koyabilmişti ama fazla değildi.

Dar bir bütçeyle mükemmel hediyeı bulması gerekiyordu. Özel bir şey olmalıydı. Çünkü ebeveynlik mertebesine adımını atmaktan çekinmediğı ve birçok yönden onun yanında olduğı için. Kevin bunu hak ediyordu. Ama niyetini yanlış yorumlamasına yol açacak kadar da özel olmamalıydı.

Birkaç dakika sonra, Paulie yemeğıyle döndü. "Biraz gergin görünüyorsun?"

"Noel geliyor... İki hafta kaldı."

"Ah!" Paulie tabağıını bırakıp tezgâha yaslandı. "Hiçbir şey Noel süslemesi yapmak kadar insanın canını bulandı ilacı Pepto Bismol ve Xanax antidepresan istetmez."

"Senle Kevin birbirinize hediye verir misiniz?"

"Elbette. Bu yıl ona sen ne alıyorsun?"

"Sanırım bundan kaçışım yok." Paulie'nin bakışı, söylediğini onaylar gibiydi. "Kendini kaybedecek, değil mi?"

"Kendini kaybetmekten kastın, senin için almasına izin vermediğın her şeyi almak için bu durumu bir mazeret olarak kullanacağı ise, büyük ihtimalle evet."

"İşte bu yüzden gerginim."

“Hediyelelere boğulacağını ve aynı şekilde hediyelere boğmanın beklenmediğini şimdiden kabullenmen. tansiyonun için daha iyi olacaktır.”

“Bundan nefret ediyorum!”

“Ve senin bu konudaki fikrini biliyorlar. O yüzden umarım kendilerini frenleme çabasında olacaklardır.”

“Onlar mı?” Bu konuşma, daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

“Hepsi. Tüm Kowalski klanı...”

Kevin’e odaklanmış ve geri kalanını düşünmemişti. Onlardan neden bu kar çok olmalıydı? “Harika!”

Paulie güldü. “Noel arifesi partisinden kaçmayı aklından bile geçirme. Ben bile gitmek zorundayım ve göletimde yüzen bir Kowalski iribaşım bile yok.”

Barın diğer ucunda bir adam Paulie’ye seslenince, Beth peynir, jambon ve Jasper’ın özel çeşni bombasının gerginliğini infilak ettirmesine izin vererek çizburgerini yemeye koyuldu. Kevin ve Paulie için bir şeyler bulacak, geri kalanı için daha sonra endişelenecekti. Veya belki de çocuklar için, hediye kuponu alırdı. Sadece elinden geldiği kadarını yapabiliirdi.

Paulie bir süre dönmedi ama sonunda geri gelerek Beth’in tabaklarını kirli kutusuna koydu. “Bir maden suyu daha ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. Henüz bitmedi ve yakında patlayacağım.” Bel çizgisi kalınlaştığında yeni kıyafetler aldığı düşünmek bile istemiyordu. “O adamı, son zamanlarda buralarda görmedim?”

Paulie’nin yanakları kızardı. “Hangi adamı?”

“Hangi adam olduğunu biliyorsun. Onu sepetledin mi?”

“Yılbaşı tatili için, eve gitmesi gerekiyordu. Ayrıca Ay-

tupa'da yapacak işleri vardı." Omuz silkti. "Kapıdan kovsan bacadan giren bir tip... Tekrar gelecektir."

"Aradı mı?"

"Telefonlardan nefret ederim. Birbirimize birkaç e-posta attık. Birkaç tane de mesaj."

Paulie, ağzını açacak gibi değildi. Beth, onu ne kadar sert bastırması gerektiğini bilecek kadar iyi tanıdığından emin değildi. "O halde dönecek mi?"

"Muhtemelen birkaç ay daha dönmez. Burada, şantiyede yapabileceği pek bir şey yok. O nedenle diğer işlerini halletmeye çalışıyor. Bu sayede, burada ona ihtiyaç duyulduğunda, işe odaklanabilecek."

Sözleri coşkudan yoksunmuş gibi görünse de sesi ve yavru köpek gibi bakışı, onu ne kadar çok özlediğini ele veriyordu. "Ve de sana odaklanabilecek."

Paulie homurdandı. "Ne şans ama! Neyse, Noel alışverişine dönelim..."

"İ-ih! Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Çok iyi fiyata el yapımı hediyeler satan güzel bir sanatkar galerisi biliyorum. Seni sevdiğim için, sana listemi bile vereceğim. Steph'in seveceğini düşündüğüm bir kaşkol var. Bobby için tahta bir mantar tabanca ve... Başka zımbırtılar. Ah, Danny için el basımı bir dergi, çünkü yazar olmak istiyor. Her çocuk için ufak bir şey alabilirsin. Bay ve Bayan Kowalski için de elli dolara, bir ev sahibesine götürülen hediyelerden alabilirsin."

Elli dolar fazlaydı ama yapabilirdi? Biraz daha kendini sıkmak, ailenin bayramına katıldığında kendini tuhaf hissetmemek anlamına gelecekse, buna değerdii. "Bu hafta çarşamba çalışmıyorum. Senden yol tarifini alabilirim, fikrinden vazgeçmenin sakıncası olmadığına eminsen tabii."

Paulie ona elini salladı. “Hepsine Nerf silahı alacağım ve iyi düşünmüşüm, diyeceğim. Eğer sabah gidersen, seninle gelebilirim. Saat ikide dönmüş olmam koşuluyla. seni oraya arabayla götürüp sonrasında da öğle yemeği ısmarlarım.”

Beth’in kapıdan girerken hissettiği sıcaklık, daha da artarak geri geldi. “Çok isterim!”

“O halde, saat dokuzda.” Biri ona tekrar seslenince, Paulie gözlerini yuvarladı. “Yemin ederim, adımı değiştireceğim. Sonra konuşuruz.”

Paulie gidince, Beth ayağa kalkıp ceplerini karıştırarak bahşiş bırakmak için tezgâha koymak üzere biraz bozukluk aradı. Yemeklerini ödemesini reddediyorlardı ve artık bu konuda tartışmayı bırakmıştı. Kevin mutluydu; o da para biriktirebiliyordu ama çalışanların ona karşılıksız hizmet etmesine müsaade etmeyecekti. Yaklaşmakta olan tatille ilgili daha iyimser hissederek asansöre yöneldi.

Şimdi yapması gereken tek şey, Kevin için mükemmel hediye bulmaktı.

On Bir

Kevin, Beth ve sonra da Paulie'nin Jeep'ten inmesine yardım ederken annesiyle babası hakkında bildiği bir şey varsa, o da süsleme yapmayı ciddi bildikleriydi. Ayrıca çobanpüskülü dalları da tercih etmiyorlardı. Annesiyle babasının evi, insanların bildiği her türlü şişme ren geyiği ve kardan adamı aydınlatan rengârenk ışıklarla pırıl pırıl parlıyordu.

“Vay canına!”

Kevin, başını eğerek Beth'e baktı. Hayran kalmış yüz ifadesi, titrek ışıklarla kaplanmıştı. “Annemin en sevdiği bayram...”

“Görebiliyorum.”

İki tarafına da devasa plastik şeker kamışlarının sıralandığı bir yolda ilerlerken, Kevin mutlu yıllar şarkısı mırıldanıyordu. Noel arifesini ailesinin evinde geçirmekten bu kadar neşelenmeyeli uzun zaman olmuştu. Vicky asla ailesine tam olarak ısınamamıştı. Bu yüzden, Boston'dan buraya gelirken yolda hep tartışırlardı.

Boşanmadan sonra, geceyi genellikle bir köşede, içlerindeki diğer tek bekâr olan Joe'yla atışarak, ailenin eğlenmesini seyrederek geçirirdi. Ama bu yıl, Joe'nun

Keri'si vardı. Onun da Beth'i var sayılırdı. Bir de yolda bebekleri vardı. Devasa büfe masasına birkaç yolculuğun ardından, şimdiye kadarki en iyi Noel olabilirdi.

Kucaklaşmalar ve öpüşmeler sona erince, Kevin, hediyeleri içeriye taşımak için Jeep'e defalarca gidip geldi. Yaklaşık üç metrelik akçam ağacının etrafında şimdiden oluşmuş yığma hediyeleri ekledikçe, çocuklar, hediye-lerin etiketlerinde isimlerini bulmaya çalışarak dolanıyorlar ve Kevin hepsini ters olarak koyduğunda, yüksek sesle protesto ediyorlardı.

Beth'i elinde tepeleme dolu bir yemek tabağıyla durduğu yemek odasının köşesinde buldu. Beth, onu görünce şekerlemelerin çeşitliliğini göstererek güldü.

"Annen, yemek yemenin tercihe bağlı olmadığını açıkça belirtti."

"Sanırım hepimizi bu şekilde kontrol altında tutuyor. Yemek yüzünden ağırlaştığında, hızlı hareket edemiyorsun."

"Paulie, fındıkkıranlar hakkında şaka yapmıyormuş."

Kevin, odaya bakınıp orayı Beth'in gözüyle görmeye çalışarak güldü. Annesi, tahta fındıkkıran askerler toplamıştı ve alt katta, her düz yüzeyde oldukça fazla yer kaplıyorlardı. Eğer bir şeyin üzerine yiyecek bir şeyler konulmamışsa, orada bir asker duruyordu.

"Biz çocukken Terry, hepsinin boylarına göre dizilmesi gerektiğine takmıştı. Annem, rast gele dizilmelerinden hoşlanıyor. Aralarındaki mücadele sürüp gitti, ta ki Terry hepsini tutkalla yerlerine yapıştırana dek. O sene ilginç bir Noel olmuştu."

Bobby ona doğru koştuğunda, Beth hikâyesine gülüyordu. Çocuk, ellerini onun belinin iki yanına koyduğunda, Beth, tabağını Bobby'e zarar gelmeyecek kadar kaldırarak yeğenin başının üstünden Kevin'e gülümsedi.

"Selam, kuzen!" diye bağırdı Bobby, karnına doğru. "Bir kardan adam, kahvaltıda ne yer? Kar taneleri!"

Ardından, bir zırdeli gibi gülerek başka bir yöne doğru koştu. Kevin, bir tabak almak için uzanırken kıkırdadı. "Bunun için üzgünüm."

"Üzülme. Çok tatlı ve bebeğin tüm bunların bir parçası olacağını bilerek burada, ailenle olmayı seviyorum."

Onu sürekli arzulaması yetmezmiş gibi, kalbinden koca bir parçayı daha kaybetti. Kendine bir ana kuzusu diyemezdi ama aile, onun için her şey demekti. Daha önce, ikiye bölünmek zorunda kalmakla mücadele etmesi gerekmişti. Bunu bir kez daha yapmazdı.

Amiri, ilişkisine ve kariyerine son darbeyi vurarak Kevin'in karısını götürmeye başlamadan önce bile evliliği sallantıdaydı. Vicky, asla Kowalskilere ısınmamıştı. Onlardan nefret de etmiyordu ama Kevin'i hep farklı bir yöne çevirmeye çalışıyordu. Şükran Günü'nde, Cancún Adası'na gitmek istiyor veya Dört Temmuz'da Boston'da kalmak istiyordu.

Kevin, uzlaşma sağlamaya çalışıyordu. Sonuçta Vicky onun karısıydı ve bunun, onun için bir anlamı vardı. Ama Kevin'in onunla ortak bir noktada anlaşmaya varmaya çalışmasını takdir etmek yerine, Noel'de kayak gezisi için Colorado'ya gitmek istemişti. Kevin'in doğrudan reddetmesi, Shakespeare'i bile utandıracak bir drama yol açmıştı.

"Hediyeler!" Oturma odasından gelen neşeli bağırışlar, bütün evde yankılandı.

"Sıkı dur," diye uyardı Beth'i. "Bir paket kâğıdı fabrikasından fırlayan bir kasırga hayal et."

Erkekler hediyeleri dağıtıp kadınlar da çocuklar paketleri açtıkça hızla kâğıtları çöp torbalarına tıktıkları halde, curcuna neredeyse bir saat sürdü. Kevin, Beth'i hediye

boğarak huzursuz etmemeleri konusunda ailesinin onun ricasına saygı göstermelerinin yanı sıra, Beth'in çocuklar için getirdiği düşünceli hediyeleri ve anne babasına verdiği el oyması fındıkkıranı fark etti. Kitapçıda kullanmak üzere bir hediye kartı, bebek için pelüş bir ayı. Onun gibi birkaç şey daha vardı ve Beth çok mutlu görünüyordu.

Brian, Paulie'nin getirdiği Nerf silahlardan birinin tetiğine basıp kazayla Beth'i alnından vurunca, herkes nefesini tuttu; curcuna aniden durdu.

"Brian!" diye bağırdı Lisa, üç numaralı oğluna.

Beth, şaşkınlıkla gözlerini kırpı. Sonra hediyelerini dikkatlice yan tarafına bırakıp sandalyesinden kalktı. Kendini banyoya kilitler veya ön kapıya doğru kaçma girişiminde bulunursa diye, Kevin de ayağa kalktı.

İkisini de yapmadı. Ağacın altından bir silah alarak şarjöre sakince dartları doldurmaya başladı. Ardından Brian'a gülümseyerek silahın horozunu çekti. "Günüňü göreceksin!"

Brian, çığlık atıp Beth peşinde olduğu halde yemek odasına doğru kaçtı. Bobby, hızla silahını kaparak koşma sesleri mutfığa doğru yöneldiğinde arkalarından gitti. Joey ve Danny, daha büyük ve daha akıllı oldukları için, diğerlerinin yolunu kesmek için gizlice diğer tarafa yöneldiler.

"Epik Nerf silahlı çatışma mahşeri!" diye bağırdı Keri; bütün yetişkinler güldüler. Joe'nun taze gelini, yaz sırasında zaten "peş peşe bombalama dalış mahşeri" ve "yıllık Kowalski voleybol ölüm müsabakası turnuvası mahşeri"nden nasibini almıştı ama Stephanie'nin silahını elinden kaptı ve kalabalığın arkasından gitti.

Bir dakika sonra, Brian'ın ciyaklamasını ve Beth'in zafer narasını duydular. Ardından Bobby ciyakladı ve bütün ayak sesleri yeni bir yönden gelmeye başladı. Kevin,

annesinin kolunun beline dolandığını hissederek annesinin başının üstünü öptü, “Bu kızı seviyorum, Kevin.”

“Ben de, anne.” Hem de çok.

Ertesi sabah, cep telefonunun oldukça tiz ve “o saat için pek de neşeli gelmeyen” Noel şarkısıyla cırlaması Beth’i uyandırdı. El yordamıyla telefonunu bulup sesli mesaja düşmeden açmayı başardı. “Alo?”

“Mutlu Noeller!”

Kevin’in sesi de telefonunun zil sesi kadar neşeliydi. Beth ırkıldı: “Saat kaç?”

“Saat dokuz... Noel sabahı yatakta olmak için çok geç bir saat. Saat yediden beri koridordan geçip kapını dinliyorum ama kalkacak gibi değildin.”

Beth gerinerek saate baktı. Dokuz. “Bu biraz tuhaf aslında...”

“Belki biraz...”

“Epik nerf silahlı çatışma mahşerinin ardından, geç saate kadar uyumam gerekiyor.”

“Annem bir sürü ev yapımı tarçınlı rulo verdi. Tek yapmam gereken, mikrodalgada birkaç saniye ısıtmak.”

Beth, örtüleri üzerinden atarak yatakta oturdu. “Senin evin mi benimki mi?”

“Kahvem hazır.”

“Senininki... Giyinmek için birkaç dakika lazım.”

Hattın diğer ucunda homurdandığını duydu: “Noel sabahı giyinmezsin. Bunu herkes bilir. Biz konuşurken, kahve fincanına şekerini ilave ediyorum.”

“İki dakika,” dedi Beth ve telefonu hızla kapattı.

Rekor sayılabilecek bir sürede dişlerini fırçalayıp saç-

nı taradı; yüzünü yıkadı. Ardından, Kevin'in hediyelerini alarak koridorun karşısına geçti. Kapısı açık duruyordu. Beth içeri girince sırtıttı: "Mutlu Noeller!"

Anlaşılan, pijama kuralı onun için de geçerliydi. Çünkü üzerinde iyice eskimiş, düşük belli, uçkurlu bir pijama altı dışında bir şey yoktu.

Gerçekten mutlu bir Noel'di. O da Kevin'e mutlu Noeller dileğini tekrarladıktan sonra, iki fincan dumanı tüten kahve ve Mary'nin tarçamlı rulolarının bulunduğu bir tabağın beklediği masaya göz attı. Ama önce odanın köşesinde duran küçük, yapay Noel ağacının yanına gidip hediyelerini, üzerinde adı yazan devasa bir kutunun yanına yerleştirdi. Kutunun büyüklüğü merakını uyandırsa da, onu karşılığını veremeyeceği bir hediye yığınının gömmektense kendini frenlemiş olmaktan dolayı minnettardı.

"Önce hediyeler mi?" diye seslendi Kevin. Beth güldü. Kevin ve diğerleri çocukken, Kowalskilerin evinde Noel sabahı tımarhane gibi oluyordu kesin.

"Önce kahve. Her zaman."

"Kafeinsiz, çünkü..."

"Şşş! 'K' ile başlayan o kelimeyi sakın yüksek sesle söyleme. Öyle değilmiş gibi davranmamı engelliyor."

Masaya oturdular. Beth, Kevin'in çıplak göğsüne bakmamaya çalışırken kahve içip sıcak, yapış yapış tarçamlı kurabiyeleri bitirene kadar yediler. Hiç bakmaması imkânsızdı ama en azından, bakışının takılıp kalmaması için uğraştı. İlişkilerinde iyi bir noktaya gelmişlerdi ve Beth onun yanlış fikre kapılmasını istemiyordu.

Parmaklarındaki son kırıntıları da yaladığı anda, Kevin sandalyesinden fırladı. "Hediyeler!"

Bebekleri, en güzel Noel hediyelerini alacaktı.

Bu düşünce onu hazırlıksız yakaladı. Kevin'le küçük

bir çocuğu ağaca koşarak paket kâğıtlarını yırtarken hayal etti, gözlerine yaş doldu. Gözlerinden henüz süzülmeyen yaşları, göz kırparak defetti. Ağacın önünde bağdaş kurup oturan Kevin'e katıldı. Birkaç ay içinde, artık bu şekilde oturması mümkün olmayacaktı.

"Önce sen." Kevin, büyük kutuyu alıp Beth'in kucağına koydu. Beth, o anın tadını çıkarıp hediyeye bakarak birkaç saniye bekledi. Ya Kevin'in umulmadık yetenekleri vardı veya birine hediyeği paketlemesi için para vermişti... Veya bir arkadaşına ya da ailesinden birine zorla yaptırmıştı.

"Hadî," diye kışkırttı Kevin. "Paketi aç."

Normalde, bir hediyeği açarken yavaş davranırdı. Bantlarını söker, kâğıdı dikkatle açardı. Ama Kevin'in coşkusu bulaşıcıydı. Paket kâğıdını yırtarak kutunun kapağını kaldırdı.

Pelür kâğıdının altında katlanmış güzel, sıcak tutacak -ve pahalı görünen- kışlık bir mont vardı. Kutudan çıkardı. Ağırlığına ve koyu yeşil kumaşın görkemli hissine şimdiden âşık olmuştu. Ayrıca giderek büyüyen göbeği için de yeterince boldu. Kışlık bir gereksinimden ziyade lükse kaçan bir mantoydu. Kevin'in de bildiği gibi, kendine asla almayacağı türden bir mantoydu.

"Çok güzel," diye fısıldadı. "Teşekkürler."

"Emin misin? Değiştirmek istersen, değişim kartı var."

"Bayıldım!" Yüzünü mantoya gömdü. Ilık kumaşı yüzünde hissederken, kaçmaya çalışan birkaç damla gözyaşını saklamaya çalıştı.

"Tamam, şimdi beninkilerden birini açacağım. Sonra sıra sende..."

Bunun bile çok fazla olduğu konusunda tartışmaya girmedî. Yani mantonun zaten gereğinden fazla olduğunu ve bir hediye daha kabul edemeyeceğini... Kevin hediye

verirken çok eğleniyordu ve o buna bir ket vurmayacaktı. “Önce küçük olan...”

Dün gece çocuklarda gördüğü hevesin aynısıyla kâğıdı yırttı. Altında beyaz bir gömlek kutusu bulunca inledi: “Vay canına! Giysiler...”

“Sen de bana giysi aldın.”

“Bir tane manto, giysiler sayılmaz. Ve senin de içinde benim gibi küçük bir çocuk yok.”

Kevin kutuyu kapalı tutan bantla boğuşurken, Beth gülerek pelür kâğıdını açarken nefesini tuttu. Önce bir numaralı tişörtü, ardından da diğer tişörtü kaldırdığında, sırtışı gamzelerini tamamen ortaya çıkaran bir gülümsemeye dönüştü. Tişörtlerden biri büyüktü, yetişkin bedeni idi. Diğeriyse küçük bir versiyonuydu. İkisi de Jasper’s Bar &Grille logosuyla süslenmişti.

“Muhteşem!” Büyük tişörtü yere sererek küçük beden olanı da üzerine koydu. “Ben ve küçük adam, bunların içinde çok havalı görüneceğiz.”

Beth gülerek başını salladı. “Belli bir cinsiyete özgü olmayan kırmızı rengine dikkatini çekerim.”

“Teşekkürler, Beth.”

Samimi bakışı ve içten gülümsemesi, Beth’in hediyesiyle ilgili son çekimserliğini de alıp götürdü. Sıradan veya yetersiz olabileceğini düşünmüştü. Ve içinde bir yerlerde korkuyordu da. Bebeğe bir şeyler almak için henüz çok erkendi. Eğer bir şey olursa...

Bu düşüncüyü aklından uzaklaştırarak Kevin’in gülümsemesine karşılık verdi. Bu anı yaşayacaktı; bu an, mutlu bir andı.

“Pekâlâ,” dedi Kevin. “Montunun sağ ön cebı...”

Parmakları küçük kutuyu bulana kadar cebi karıştırdı. Yerel bir mücevhercinin ambalaj kâğıdını görünce, kal-

bi birkaç dehşet verici saniye boyunca duracak gibi oldu ama kutunun bir yüzük kutusundan daha uzun ve daha düz olduğunu fark edince sakinleşti. Kevin'in yapacağı hiçbir şeye şaşırmamayı öğrenmişti ama bu kadarı da çok fazla olurdu.

Kevin sabırsızlıkla kıpırdanırken, bu kez paketi açarken yavaş davrandı. Kutunun içine yerleştirilmiş ince bir zincirin ucunda, basit ama şık som gümüşten bir anne-çocuk kolye ucu vardı.

"Ah!" Parmağını güzel sembolün üzerinde gezdirdi. "Bu..."

"Bir öpücüğe değer mi?"

Beth'in kahkahası, onu gözyaşına boğulmaktan kurtardı. "Çok edepsizsin!"

"Öyleyim. Ama üzerinde adımın yazdığı bir hediyein yanında öylece oturamam. O nedenle, ben açtıktan sonraya kadar bir öpücük alacağım olsun."

Beth, sonrası için bir öpücük sözü bir yana, aslında öpücük konusunda onay vermemişti ama Kevin, ikinci hediyesinin paketini açmaya başlamıştı bile.

Joe'nun düğün resimleriyle doldurduğu büyük bir derleme çerçeveydi... Bir düzine ufak resim için bölmelere ayrılanlardan. Keri'nin fotoğrafçısının çektiği resimlere bakarak; bastırmak istediklerini bir diske kopyalamak için saatlerce uğraşmıştı.

Ailesinin özünü yakalamaya çalışırken poz verdikleri fotoğrafları geçip bunun yerine habersiz çekilen bir sürü fotoğrafın içinden seçmişti. İçlerinden birinde, annesiyle babası, yeni evlilermiş gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakarak dans ediyorlardı. Kevin'in yeğeni Stephanie'yle dans ettiği bir tane vardı. Üç erkek kardeş birlikte durmuş, bir şakaya gülüyorlarmış gibi göründükleri bir resim. Joe ve Keri, şık elbiseleri içinde gülerek bir tumba dansı kuy-

ruğunun başını çekerken. Yeğenleri tek sıra halinde oturmuş, kameraya çeşitli şapşal suratlar yaparken...

Beth'in en sevdiğiye resmi düğünde çekildiği belli olan fotoğraflardan biriydi. Ama pek resmi görünmüyordu. Kevin, damadın başını kündeğe getirmişti. Mike damadın başını okşuyor, Evan da Joe'nun başının arkasından tavşankulağı yapıyordu.

Kevin'in ona hediye çok beğendiğini söylemesine gerek yoktu. Sırayla her fotoğrafa parmağının ucuyla dokunurken ağzının kenarında oynayan tebessümü izledi. "Bu muhteşem!"

"Beğenmene sevindim."

"Bayıldım! Cidden... Bu çok güzel, Beth. Teşekkür ederim." Parmağını tekrar resimlerden birinin üzerinde gezdirdi. "Şurada annemle babama bak. Bunca zaman sonra bile birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini görebilirsin."

Beth onun kıpırdadığını bile fark etmedi ama aniden dibinde bitmişti. Beth'in çenesini kendine doğru çevirdi ve onu öptü.

İçini cız ettiren, tenini ısıtan samimi bir öpücüktü ama hızlıydı. Devamını getirmedi. "Teşekkürler, Beth."

"Mutlu Noeller! Ben de sana teşekkür ederim." Beth'in yüzünün yan tarafını hafifçe okşadı; sonra elini indirdi. "Beni gerçekten anlıyorsun."

"Bunu basit ve sevimli tuttuğun için teşekkürler."

"Sana alışveriş merkezinde almak istediğim her şeyi almayarak mı demek istiyorsun?" Göz kırptı. Gamzeleri Beth'e gülümsüyordu. "Ben de seni anlamalıyım."

Anlıyordu. "Peki, Noel günü gelenekleriyle ilgili Kowalski listesinde sırada ne var?"

"Komşuyla seks..."

Beth gülerek ayağa kalktı. “İyi deneme.”

“Kötü aksiyon filmleri ve daha fazla yemek...”

Beth ayağa kalkmasına yardım ediyormuş gibi yaptığında, eli Beth’in elinin içinde sıcacıktı. “Benim tatil anlayışım bu.”

Patlamalar, kahkaha, araba takipleri ve daha fazla tarçınlı kurabiye. O zamana kadar yaşadığı en güzel günlerden biriydi. Cazibesine yenik düşüp yatağına girmek yerine o gece oradan ayrılması, o ana kadarki en zor rüyüşlerinden biri oldu.

On İki

Şubat...

Bebek jambonlu çizburger istiyordu. Elbette Beth, "be-beğin canı istiyor" mazeretini kullanmak için henüz çok erken olduğunu biliyordu ama canı jambonlu çizburger istiyordu ve bu yüzden kendini suçlu hissetmek istemiyordu. Salatanın canı cehennemeydi.

Günün bu saatinde -insanlar bir bira ve *Sports Center* için gelmeye başlamadan bir saat önce- barın en sevdiği uç tarafı boş olurdu.

Bir tabure kapar, bir tabak dolusu aşırı kalorisinin kokusunu içine çeker -aslında yanında patates kızartması bulunmayan jambonlu bir çizburger- sonra da gecenin geri kalanını sert şubat havasından kaçarak geçireceği odasına çekilirdi.

Kevin'i bir kitaba gömülmüş vaziyette, taburelerden birini onun için sıcak tutarken görünce şaşırdı. Her zamanki gibi, ona bakınca içinde pişmanlıkla karışık ufak bir arzu titremesi hissetti.

Çok iyi bir adamdı. Kevin'le ilgili iyi şeylerin hepsiyle kendisinin bir erkekte aradığı şeylerin bir listesini yapsa, bir sürü çakışan nokta olacağından emindi. Kendine karşı dürüst olsaydı, muhtemelen listesi bir yarışma programını kazanacak kadar eşleşirdi.

Ama sorun, şu an tam da korktuğu şeydi. Ona hissettirdiği şeylerin listesinin başında, güven duygusu geliyordu. Güven duygusu, ilgilenilmek ve oldukça önemli bir yaşantı değişikliğinden geçerken yalnız olmamaktı. Kevin Kowalski söz konusu olduğunda hislerine güvenememesi de bundandı. Onun hislerine de güvenemiyordu. Bir çocuk istiyordu ve Beth bunu ona veriyordu. Kevin'in anlayışına göre bu yeterli olabilirdi ama Beth'e göre öyle değildi.

Ama Kevin'in sırtına bakarak orada duramazdı. O nedenle yüzüne dostça bir gülümse takınarak yanına gitti. "Ne okuyorsun?"

Başını aniden kaldırdı. Ters olarak bara koyup elleriyle kapağını örtmeden önce, kitabı hızla kapattı. "Hiçbir şey."

"Hadi ama! Kitaplara bayılırım." Boynunu uzattı ve farklı kapak yapısını tanıdı. Tanımalıydı. Onu, her gece başucundaki sehpa da görüyordu. "*Beklenti İçindeyken Neyi Beklemelisin*, kitabını okuyorsun."

Yanakları, üzerindeki Patriots tişörtü kadar kızardı. "Yani?"

"Yani... Bence çok tatlı."

"Nasıl tatlı?" Beth'e doğru eğildi. Gamzeleri, Beth'e yaramazca sırıtişını güçlendiriyordu.

"O kadar da tatlı değil." Randy'e siparişini vermeden önce, Kevin'i iterek doğrulttu. Adam siparişini yazmayıp üstüne üstlük pek ilgi de göstermeyince, Jasper burgerlerini daha az yemenin vaktinin gelmiş olabileceğini fark etti.

Kevin, kitabın kapağına hafifçe vurdu. "Peki, bebeğin tabloid resimlerini çektiklerinde, mavi mi yoksa pembe mi olduğunu öğrenmek istiyor muyuz?"

"Tabloid resmi mi?"

“Evet, bilirsin... Uzaylı kafasına benzeyen bulanık siyah beyaz resim.”

“Ultrason demek istiyorsun.”

Kevin omuz silkti. “Evet, ondan. Kitaba göre, o şeyin vakti hemen hemen gelmiş. Bebeğin cinsiyetini o şekilde söylemiyorlar mı?”

“Randevum salı günü ama çoğu zaman bunun için çok erken oluyor veya bebek görebilecekleri konumda olmuyor.”

“Bugünden üç gün sonraki salı mı?” Beth, başıyla onayladı. Randy’nin önüne koyduğu madensuyu kutusunun kapağını çekerek açtı. “Bana ne zaman söyleyecektin? Randevun saat kaçta? Uygun olduğumdan emin olmak için bilmem gerekiyor.”

“Benimle gelmek mi istiyorsun?”

Bakışı, öfkeli de öte cidden sinirlenmiş gibiydi. “Tabii ki gelmek istiyorum.”

Gelmek isteyeceğini tahmin etmeliydi. Bunun tek sebebi, doktoruna ödenen çeklerde onun da adının yazıyor olması değildi. Gelmek istiyordu; çünkü bebeğinin ilk resmini kaçırarak türden biri değildi.

Ona sormaması, bilinçli olarak aldığı bir karar değildi. Sadece çok... Özel gelmişti, ki bu elbette çok saçmaydı. Sevişmişlerdi ve bu, bir kadın çıplak karnının üzerinde ultrason çubuğunu gezdirirken yanında oturmasından çok daha özel bir durumdu.

“Özür dilerim,” dedi Beth. Söylediğinde samimiydi. “Erken bir randevu, saat sekiz buçukta, yani sekizde çıkmam gerekiyor. O nedenle bar sorun olmayacaktır.”

“Koridorda bekliyor olacağım. Peki, çok erken değilse ve bebek doğru bir *konumdaysa* öğrenmek istiyor musun?”

Bunu cidden düşünmemişti. “Ya sen?”

“Bilmiyorum.”

“Ben de. Ya yanılırlarsa? Bazen hata yapıyorlar ve sonra bir isme karar vermiş, bir sürü pembe veya mavi eşya almış oluyorsun ve sonra... Sürpriz! Hepsi yanlışmış.”

“İsim düşündün mü hiç?”

Beth başını salladı. “İsim seçmek için henüz çok erken. Kötü şansdır. Ama belki de cinsiyetini öğrenirsek ve kız olduğu ortaya çıkarsa, önceden bilmek, kabullenmen için sana zaman kazandırır.”

Yine öfkeli görünüyordu. Taburesinde döndü. Bu sayede Beth’le yüz yüze geldi. “Bu, ne demek oluyor?”

“Eğer kızsas, hayal kırıklığını şimdiden atlatmanı tercih ederim.”

“Kız veya erkek olması umurumda değil. Sağlıklı olduğu sürece havalara uçacağım.”

“Ama sen hep onun için erkek sıfatı kullanıp küçük adam diyorsun. Bir erkek istediğin belli, Kevin.”

Kevin, ona doğru eğilerek gülümsedi. “Bunu, sadece seni telaşlandırdığı için söylüyorum. Gözlerini yuvarlayıp bana gülümsüyorsun ve bu, çok şirin.”

Randy burgerini önüne koyarken, Kevin’i tekrar iterek doğrulttu. “Sanırım sürpriz olmasını istiyorum.”

“O halde, doktora öğrenmek istemediğimizi söyleriz.” Patates kızartmalarından birini aşırı. “Bu arada, yarın bardan uzak durmak isteyebilirsin. Mutfaktakilerle akşam yemeğinde sana bir burger gönderebilirim ama aşırı cehennem gibi gürültülü olacak. Ve de kalabalık.”

Bir kızartma daha almak için uzanınca, Beth eline vurdu. “Neden? Yarın ne var?”

Beth’e bakışı, dehşet ve inanamamanın arasında bir şeydi. “Ciddi misin? Süper kupa pazarı... Futboldaki tek en önemli gün!”

“Patriotlar oynuyor mu?”

“Hayır, elendiler. Ama hâlâ süper kupa ve insanlar maçı diğer taraftarlarla birlikte izlemek istiyorlar. Yani Jasper’ın için büyük bir gün.”

Bir kızartma daha almaya yeltenince, Beth tabağını sağa doğru kaydirdi. Hamile bir kadından bu şekilde patates kızartması çalmaya çalıştığı için kendinden utanmalıydı. “Uyarı için teşekkürler. Muhtemelen evde kalıp kitap okurum.”

“Bir şey daha var. Genellikle motorlu kızak yapmak için bütün hafta sonu kuzeye gittiğimiz şu şeyi yaparız... Babam, Evan, erkek kardeşlerim ve ben. Sadece erkekler. Bu perşembe değil, önümüzdekine yola çıkmayı planlıyoruz. Perşembe gidip pazartesi döneceğiz.”

“Tamam.”

“Yani... Senin için uygun mu?”

Beth, ısırdığı burger parçasını yutup biraz madensuyuyla midesine indirdi. “Neden uygun olmasın?”

“Bilmiyorum.” Omuz silkti. “Orada cep telefonu çekmiyor, o yüzden bana ulaşamayacaksın.”

“O zaman Paulie’yi ararım. Veya telefonuma kaydettiğin diğer bir sürü numaradan birini... Yemin ederim, kaydetmediğin tek numara Ulusal Güvenlik’in numarası.”

“Pekâlâ.” Kevin somurtuyor muydu? Sanki somurtuyordu. “Sadece o kadar uzun süreliğine gitmeme ne diyeceğinden emin değildim.”

“Kevin, eğer dayanacağı güçlü omuzların olmadan çaresiz hissedecek bir kadın istiyorduysan, kardeşinin düğündeki kızıl kafayla yatmalıydın.”

“Orada kızıl saçlı biri mi vardı?” Beth’in içini her zaman ısıtan ve kıpırdanmasına yol açan o bakışını attı. “Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, Paulie veya annemi arayacağına söz ver.”

Beth söz verdi ve sohbet sona erebilir belki diye burgerini yiyeceğini belirtti.

Dört günlük ayrılık onlara iyi gelebilirdi. Kevin'in etrafında dönmeyi bırakması için bir tatile ihtiyacı vardı. Beth de etrafında dönülmesinden uzaklaşmak için bir tatile ihtiyaç duyuyordu. Ayrıca bu ayrılığı, onunla yatmak söz konusu olduğunda aklıyla tam olarak aynı fikirde olmayan bedeninin yarattığı gerilimden bir süre kurtulmak için kullanabilirdi.

"Beni özleyecek misin?" diye sordu Kevin, muhtemelen bir kızartma daha kapabilmek için dikkatini dağıtmayı umarak.

"Hey! Bebeğinden yemek çalıyorsun. Farkındasın, değil mi?"

O kadar yüksek sesle güldü ki, sesi birkaç saniye televizyonun sesini bile bastırdı. "Tatlım, bebek açlık çekmiyor. Jasper burgerleri yeme hızına bakılırsa, oğlumuzun -veya kızımızın- ilk kelimesi muhtemelen 'möö' olacak."

Beth, ağır hamilelik kitabını alıp onun koluna indirdi. "Ukala! Sırf bu yüzden, hayır, seni özlemeyeceğim."

"Ah, iddiaya girerim beni bir veya iki defa düşüneceksin."

Beth başını salladı ama Kevin göz kırıp parmaklarını yeniden tabağına doğru yürüttüğünde, muhtemelen haklı olduğunu düşündü.

Kevin'le Beth ön kapıdan girdiklerinde, Paulie, dayanılmaz yavaşlıkta geçen bir salı öğlen vardiyasında çalışıyordu. Nihayet... Havlusunu barın üstüne atıp onlara el etti. "Yani?"

Beth gülümsedi. "Ultrason gerçekten çok iyi geçti. Her şey mükemmel."

“Bunu duyduğuma sevindim.” Kollarını kavuşturup Kevin’e baktı. “Sabahın sekizinde bir test için gittiğinizden, saat bir olduğu ve hiç haber alamadığım için çok endişelendiğimden değil... Bir şeylerin ters gittiğini falan da düşünmüş değilim zaten.”

Serseri, onlara bağışıklığı yokmuş gibi gamzelerini ona gösterdi. “Özür dilerim. Sonrasında kahvaltıya gittik. Ardından, beşik falan bakmaya gittik. Sonra, neredeyse öğle yemeği vakti olmuştu. O yüzden...”

“Her neyse... Peki, neyiniz olacağını öğrendiniz mi?”

Beth başını salladı. “Sürpriz olmasını istiyoruz.”

“O halde, nane yeşili eşyalara gark olmaya hazır olun. Veya daha da kötüsü, sarı... Ah Kev, yarım saat içinde, yeni ürün yelpazesini göstermek için şu bira fabrikası temsilcisi gelecek.”

“Umarım numune getirir; çünkü bir bira iyi gelebilir. Bu kadar çok beşik çeşidinin olduğunu kim bilebilirdi ki? Hele araba koltukları ve pusetlerden bahsettirme bile. Bir hesap tablosuna ihtiyacım olacak. Veya bir daire grafiğine...”

“O kadar da kötü değil,” dedi Beth. “Ayrıca iş için hazırlanmam gerekiyor. Bu sabah izin alabilmek için vardiya değiştirmek zorunda kaldım. O yüzden, kapanışa kadar akşam vardiyasında çalışacağım.”

“Seni alırım.”

“Yürüyebilirim, Kevin. Benim için iyi de olur. Hava kötüleşirse taksiye binerim.”

“Saat dokuz iyi mi? Seni alacağım.”

Uzaklaşırlarken hâlâ tartışıyorlardı. Paulie başını salladı. Değillermiş gibi davranmaya çalışsalar da sevimli bir çift olmuşlardı.

Beth’in çocuk yüzünden evlenmeme konusunda geldi-

ğı konumu anlasa da, otuz metre çapındaki alanda bulunan herkes, aralarında kimyasal bir çekim olduğunun farkındaydı. Beth, bununla mücadele etmek yerine, sadece oluruna bırakmalıydı.

Yeni bir mesajı olduğunu bildirmek üzere cep telefonu bip sesi çıkardığında, süper kupa cümbüşünün ardından hangi malzemelerin takviye edilmesi gerekeceğinin listesini çıkarıyordu. Kendine ne kadar engel olmaya çalışsa da, mesajın Sam'den geldiğini görünce gülümsediğini hissetti.

Beni özledin mi?

Sanki ona o zevki tattıracakmış gibi... Kimyasal çekimle mücadele etmek demişken... Pek sayılmaz.

Ben seni özledim. Üzerinde ne var?

Hiçbir şey. Çıplağım. Bu arada, Bob selam söylüyor.

Telefon neredeyse hemen çalmaya başladı. Arayan kimliği ekranında, Sam'in adı parlıyordu: "Alo?"

"Bob derken, şu aptal 'bateri ortamı beyefendi' anlamına gelen vibratörü kastediyor olsan, iyi edersin."

"Merhaba, Sam."

"Bir adamla yatakta olmadığını söyle!"

"Tamam. Bir adamla yatakta değilim."

Telefonda çınlayan öfkesini hissedebiliyordu. "Kahretsin! Paulie, Almanya'dayım ve birkaç dakika içinde bir şeyler içmek için çok önemli birkaç yatırımcıyla buluşmam gerekiyor. Benimle uğraşma."

"Çalışıyorum, mankafa. Öğlenin birinde çarşafların içinde yuvarlanacak vakti kim bulmuş?" Kalçasını bara yasladı. Son birkaç aydır sesini ne kadar da özlemiş olduğuna kafa yormamaya çalıştı. E-posta ve kısa mesaj aynı şey değildi.

"Avrupa'da birkaç gün daha kalacağım. Sonra, muh-

temelen yedi ile on gün arası, bazı işleri tamamlamak ve uzun süre oradan uzakta olacağımdan dolayı bazı düzenlemeler yapmak için Boston'da olacağım. Büyük ihtimalle, iki hafta daha New Hampshire'a dönemeyeceğim."

"Acele etme." Bir süre uzakta olacağı için düzenlemeler yapması gerekiyormuş. Ne kadar süre buralarda olmayı planlıyordu acaba? "Benim açımdan, aceleye gerek yok."

Kısık sesle gülmesi telefonda eline, elinden de bedeninin son zamanlarda fazlasıyla ihmal edilmiş olan kısımlarına titreşerek geçti. "Yakında görüşeceğiz, Paulie."

"Olur, ne zaman istersen," dememek için kendini zorlayarak telefonu suratına kapattı.

Sam Logan aklına geldiğinde nabzının hızlanması, onu sinir ediyordu. Elbette, beş yıl önce yatakta muhteşemdi. Ve elbette, gül yaprakları serpilmiş altı metrelik yola gelecek kadar onunla evlenmeye yakındı. Ama bu, çok uzun zaman önceydi.

Paulette Lillian Atherton olmasının memnuniyetsizliğinin altında yatan sorun ise devam ediyordu. Sam için bile o kişi olmaya geri dönmeyecekti. Kevin de durumları konusunda haklıydı. Sam, burada onun dünyasında takılırken eğleniyordu ama ailesinin dünyasını da terk etmemişti. Eğer ona izin verirse, sonunda Paulie'yi geri götürmek isteyecekti.

Böyle bir şey asla olmayacaktı.

Yıllık erkeklere özel kızak yolculuğu -mahşeri elbette- Kevin için genellikle yılın önemli bir olayı olurdu ama bu kez, kendini oyuna veremiyordu.

Genellikle kar yığınlarının üzerinden atlarken kendini

kaybederdi. Siper camından hücum eden rüzgâr... Donmuş bir gölün üzerinden uçar gibi geçerken saf adrenalin duygusu... İki zamanlı egzozun kokusu... Ama şu an tek düşünebildiği Beth'ti.

Ona veda öpücüğü vermeliydi.

Ona iyi eğlenceler dilerken, *iyi yolculuklar* dilediği sıradan bir tanıdığıymış gibi neşeyle el sallayarak onu uğurlarken çok güzel rol yapmıştı. O sırada geri dönmeli, Beth kollarını boynuna dolayıp gitmemesi için ona yalvarana dek onu öpmeliydi.

Bunun yerine, onun önemli bir şey değilmiş gibi davranmasına müsaade etmişti. Altı üstü karda, ağaçların arasından yüz on kilometre hızla veya kimse bakmıyorsa daha da süratli uçan bir grup adam... Buzlu dönemeler... Devrilmiş ağaçlar... İnce buz... Yolun ters tarafındaki dönemelerden çıkagelen pislik herifler... Yaralanabileceği yüzlerce yol vardı ve Beth, tek parça dönüp dönemeyeceği konusunda azıcık olsun endişeli görünmemiştir.

Normalde yanlardan kayarak kötü ünlü keskin ve buzlu bir dönemece gelince yavaşladı ve arkasında bir aracın sürünerek yaklaştığını duydu. Eğer babasını duyabiliyorsa, demek ki ona çok fazla yakındı. Bu şekilde hemen kışının dibinde olması çok tehlikeliydi.

Düz yola çıktığında, Mike'la Evan'ın patikanın kenarına park ettiklerini gördü. O da arkalarına geçti. Motorunu durdurduktan sonra, yüz koruyucusunun kordonunu açıp araçtan indi. Siperliği yukarı kalkık vaziyette kaskının tokasını çözüp kaskını çıkardı. Ardından da kar maskesini çekerek çıkardı.

Mike omzuna vurdu, "Hayalarını diğer kotlarından birinde falan mı bıraktın? Biraz daha yavaş gidersek, önce hangimizin kızartılıp yeneceğini görmek için kura çekmemiz gerekecek. Çünkü akşam yemeği için vaktinde kasabaya dönemeyeceğimiz kesin."

“Peki, süratle bir ağaca çarparsam Beth’le çocuğuma ne olacak?” Kaskını koltuğuna fırlattı. Sekmesini izledi. “Onu tek başına bırakmamalıydım.”

“Tek başına mı? Herkesin onu sürekli kontrol etmesinden dolayı, bir saniye bile yalnız kalabilirse şanslı. Lisa, senin kimin ne zaman arayacağıyla ilgili bir çizelge hazırlamak istediğini söyledi.”

“Vasiyetim yok. Yola çıkmadan önce bir tane hazırlamam gerekirdi.” Kardeşi ona gülünce, Kevin, ağzına yumruk atmamak için kendini zor tuttu. “Evet, ölürsem çocuğumun iyi bakılmasını garanti altına almayı istemem çok ama çok komik!”

“Kim ölüyor?” Babaları da sohbete katıldı.

Joe da hemen arkasındaydı. “Ben, tabii eğer biraz hızımızı arttırmazsak.”

“Kev bir ağaca toslamaktan korkuyor,” dedi Mike. “Ve biz de Beth’le bebeği sokaklarda, sefalet içinde başlarının çarelerine baksınlar diye terk edecekmişiz.”

“Ben öyle demedim.”

“Ağaca toslamak mı?” diye homurdandı Joe. “Çarpabilirsin aslında; çünkü bu hızla devam edersen, geri döndüğümüzde çocuk nasıl olsa ortaokula başlamış olacak.”

“Canın cehenneme! *O kadar* da yavaş gitmiyorum. Ve sen...” Mike’ı işaret etti. “Evde dört çocuğun var. Senin de yolları ağlatmaman gerekiyor.”

“Senin aksine, sanırım ben, fırsatım varken eğlenmeye çalışıyorum. Bana *bir otobüs de çarpabilir deyişini* söyleyip boşuna çenemi yordurma.”

“Ağaca vurma ihtimali otobüs çarpmasından daha kuvvetli,” diye mırıldandı. “Gidip su dökeceğim.”

Yakınlardaki bir ağaca işerken, *belki de Mike için daha kolaydır*, diye düşündü burnundan soluyarak. Mike’a bir

şey olması durumunda Lisa, aileden göreceği tüm o destek yüzünden bunalacaktı. Beth'in kimsesi yoktu. Kevin olmadan, tek başına kalırdı.

Kowalskilerin ona sırtını döneceğine bir an olsun inanmıyordu. Ama Beth gururluydu ve tek başına idare etmeye alışkındı. Yardımını kabul etmesini sağlamak deveye hendek atlatmaktan zor olduğu için, yardımlarını almak üzere ailesine teslim olacağını düşünmüyordu. Paulie ona göz kulak olurdu ama aynı şey değildi. Muhtemelen Florida'ya dönmek üzere bir otobüse atlardı ve gidiş o gidiş olurdu. Tek parça halinde eve dönmeyi ona, bebeğine ve ailesine borçluydu.

"Sen ve Keri, ne zaman aile ağacına katkıda bulunacaksınız?" diye soruyordu Mike Joe'ya, Kevin gruba yeniden katıldığında.

"Üzerinde çalışıyoruz. Hem de çok. Onu denemeye ikna edebildiğim kadar sık."

Sakin hızı erkekliğinin sorgulanmasına yol açtığından Kevin, "Ben bir kerede hallettim ağabeyciğim," diyerek kendini akladığını hissetti.

"Prezervatifi bile doğru kullanamadığın gerçeğiyle mi övünüyorsun? Tam da sana göre."

"Beni zapt edebilecek bir prezervatif yapamamaları benim suçum değil."

"Tamam," dedi Leo. "Siz çocuklar birbirinizin başını okşayıp kollarınızı burkmaya başlamadan önce yola koyulalım."

Hızlanıp yola tekrar koyulduklarında, Joe'nun kendi hattından çıkıp önünü kesmesi onu hiç şaşırtmadı. Ama babası arkasında kaldı. O nedenle kardeşleri ve Evan onu havaya kaldırdıkları kar bulutuyla baş başa bıraktıklarında, yalnız olmalıydı.

Boş ver gitsin! Gaza bastı. Motordan gelen yüksek sesin

onu ürkekliğinden çekip çıkarmasını umdu. Joe ile arasındaki mesafeyi kapatınca, Beth'le ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

Ve de nefesini tamamen kesen düzenli bir kalp atışına ve şirin bir burun tümseğine sahip belli belirsiz, minicik siyah beyaz uzaylıyı... Ve de kalbini çalan...

Joe tekrar arayı açmaya başladı. Kevin, biraz daha gaz verdi. Sonuçta, çocuğunun aile toplantılarında oturup babasının kız gibi sürdüğü zamanla ilgili hikâyeyi dinlemesini istemiyordu.

On Üç

Kevin'siz iki gün geçti. Kaldı iki gün.

Beth, iç geçirerek aslında gerçekte okumadığı ebeveynlik dergisini sehpayla fırlattı. Kevin koridorun karşısında değilken keyifsiz hissetmesi cidden üzücüydü.

Tek başına geçirdiği zamandan zevk alması, Kevin'in baskıcı enerjisinden özgür olduğu birkaç günün keyfini çıkarıyor olması gerekirdi. Bunun yerine, üçüncü kat o kadar boş geliyordu ki, kendini çok yalnız hissedip kendi kendine konuşmaya başlarsa sesinin yankı yapacağından korkuyordu. Ayrıca onun için endişe duyuyordu.

Kevin giderken, kendini kollarına atıp "gitme" diye yalvarmamak için iradesini son damlasına kadar kullanmak zorunda kalmıştı. Onu durduran tek şey, gitmeyeceğini bilmesiydi. Bir saniyeliğine bile gitmesinin Beth'i endişelendirebileceğini düşünseydi, sadece Beth için diğerlerinin onsuz gidişini izlerdi. Ve bu, Beth'in tam da kaçınmaya çalıştığı türden bir ilişki bağımlılığıydı.

Annesiyle telefonda görüşerek bir sat geçirmişti. Yanına gelmeyi planlıyorlardı ama deniz seyahati sırasında babası, geçmek bilmeyen bir tür virüs kapmıştı. Ve istedikleri son şey, onu ve bebeği babasının mikroplarına

maruz bırakmaktı. O yüzden onlara e-postayla karnının bir resmini göndermişti. Babası da karşılığında, annesinin aynı zamanda hem ağlayıp hem de güldüğü bir resmini göndermişti.

Zaten tertemiz olan dairesini Kevin gittiğinden beri üçüncü kez temizledikten sonra kapı çalınca, kendini rahatlamış hissetti. Özellikle de kapının diğer tarafında Paulie olduğu için.

“Boş versene,” dedi kızıl saçlı, selam mahiyetinde. “Mekân cansız. Sorumluluğu Randy’e bırakıp Kevin’in etrafta olmamasıyla nasıl baş ediyorsun bir bakayım dedim.”

“Aslına bakarsan, sıkıldım. Günümün büyük kısmını nasıl da doldurduğunu, ancak artık doldurmazken fark ettim.”

“En azından pazartesi geliyor.”

Bunu söyleyiş tarzındaki bir şey, Beth’in daha yakından ilgilenmesine yol açtı. “Sam ne zaman dönüyor?”

“İki hafta içinde, dedi. Önemli bir şey değil. Aslında, aramızda olan bir şey de yok.”

“Ama bir zamanlar vardı. Ateşi tekrar canlandırmak istiyor gibi görünüyor.” Söylediğinin farkına vardığında, artık çok geçti.

Bunun üzerine, Paulie birden atladı. “Kevin sana söyledi, değil mi?”

Beth duraksadı ama yalan söylemenin manası yoktu. “Evet ama kimseye söylemeyeceğime yemin ettim.”

“Ah, o serseri,” dedi ama sözlerinde biraz olsun öfke yoktu. “Siz ikiniz hâlâ bir çift değilmişsiniz gibi davranmışınız için, diğer önemli aşamayı anlamıyor.”

“Biz öyle davranmıyoruz. Gerçekten bir çift değiliz.

Sadece birlikte bebek sahibi olacak iki komşu ve arkadaşız.”

“Tabii... Kendini böyle avutup duruyorsun, tatlım.”

“Bir çift değilmiş gibi davranmaktan bahsetmişken, Sam döndüğünde ne yapacaksın?”

Paulie, kendini kanepeye bırakıp ayaklarını sehpaye koydu. “Bilmiyorum. Sürdürebilecekmişiz gibi davranmanın anlamı yok ama onu hayatımdan tekrar çıkarmaya da gönlüm elvermiyor.”

“Neden sürdüremeyesiniz?” Beth sandalyeye oturdu. Dügmelerinin açık olduğunu gizlemek için gömleğini pantolonunun üzerine çıkarmış olmasına rağmen, pantolonu bel çizgisini kestiği için suratını ekşitti.

“Boston sosyetesinde son derece aktif olmaya devam edecektir ve ben oraya dönemem. Tam bir cehennemdi. Sosyal statün, giydiğin ayakkabıların markasına göre belirleniyordu. Orada en sevimli kırmızı kazak olsa bile, ucuzluk reyonuna bakarken görüldün mü yandın demekti. Cidden Beth, anlayamazsın.”

Hayır, anlamıyordu. Çocukluğu rahat geçmişti ama yine de fiyat etiketine hiçbir zaman bakmak zorunda kalmamış bir kadınla kıyaslanamazdı. “Yine de niye sürdüremeyeceğinizi hâlâ anlamıyorum. Binlerce insan buradan Boston’a gidip geliyor. O da yapabilir.”

“Her yıl yüzlerce gösterişli etkinliğe katılması gerekiyor. Hani şu eşlerini de bebek gibi süsleyip yanlarında götürdükleri türden etkinliklere. Ayrıca Sam’in eşinin yardım kurumlarında görev alması ve sosyete kulübünde tenis oynaması beklenecektir. Hiç bana göre değil. İçecek bir şeyin var mı?”

“Elbette.” Ayağa kalktı. Pantolonunu toplamak için durmak zorunda kaldı. Rahatça düğmeleyip fermuarını

çekemediği için pantolonunu açık bırakmıştı ama henüz poposu pek büyümediği için pantolonu düşüyordu.

“Hamile reyonlarına bakma vakti.” Paulie tabii ki fark etmişti.

Beth, hamile reyonlarına bakma vaktinin geldiğini biliyordu ama banka hesabı, bir iki hafta daha dışını sıkması gerektiğini söylüyordu. Tıbbi faturaları adil bir şekilde yarı yarıya kırısmakta kararlıydı ve ultrason faturası pahalıya mal olacaktı.

Hayır kurumu mağazasına bile gitse, yeni bir gardırop için açılması onu zorlardı. Ama diğer taraftan, işte bir tepsi dolusu tabağı taşıırken pantolonunun düşmesi de pek hoş olmazdı.

Paulie ayağa kalktı. Yüzünden heyecan fışkırıyordu. “Hadi alışverişe gidelim!”

“Muhtemelen gelecek hafta gidip birkaç şey alırım.”

“Ne zaman? Seninle geleyim.”

Güven fonları olan Paulie’yi hayır kurumu mağazasına yanında götürme fikri o kadar saçmaydı ki, gülse mi yoksa ağlasa mı bilemedi. “Ben... Tam olarak ne zaman gidebileceğimi bilmiyorum.”

“Hemen şimdi gidelim. Randy burayla bir süre ilgilebilir.”

Ona gerçekten henüz hamile kıyafetine yetecek parası olmadığını söylemek istemiyordu ama Paulie’nin pes etmeye niyeti yoktu. “Önce bir iki hafta para biriktirmem gerek.”

“Ah!” Paulie hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama sonra yeniden neşelendi. “Ben ismarlıyorum. Benim sana bebek hediyeleri partisi için hediye ettiğimi farz et.”

“Ah!” Henüz bir bebek hediyeleri partisiyle ilgili bir

şey düşünmemişti. İşyerinde oldukça iyi geçindiği birkaç kadın vardı ama onların da bebek hediyeleri partilerine katılacak türden arkadaşlar olduğundan emin değildi. Kevin'in annesi, kız kardeşi ve yengesi... Elbette annesi de gelirdi. "Eğer bir bebek hediyeleri partisi veririm, minik bir parti olur."

Paulie, başını arkaya doğru atarak güldü. "Dalga mı geçiriyorsun? Bayan Kowalski'nin şimdiden bebek için aldığı eşyaları koyacak yer kalmadığı için Bay Kowalski'ye dolabını boşalttığını duydum."

Beth'in yanakları tekrar kızardı. Yanaklarını elleriyle kapattı. "Şaka yaptığını söyle."

"Hayır. İnan bana, o kadınlar alışveriş yapmayı bitirdiklerinde çocuğun üçüncü sınıfa kadar ayakkabıya bile ihtiyacı olmayacaktır. O nedenle, sadece sana özel olsun diye, doğum öncesi hediyeni erken vermeme müsaade etmelisin."

Bunu yapamazdı. Paulie iyi bir arkadaşı olmaya başlamıştı ama Beth'in eşyalarını onun satın alması doğru olmazdı.

"Dinle," dedi Paulie. Gözlerindeki neşe kaybolmuştu. "Bak, sana izah edeyim. Kevin'in ailesi ve burada çalışan diğer kadınlarla iyi geçiniyorum ama şimdiye dek hiç kız arkadaşım olmamıştı. Bunun özlemini çekiyorum. Ayrıca hikâyemi biliyorsun. O yüzden, dışarı çıkıp nasıl bulduğumu açıklamadan biraz para harcayabilirim. Güzel bir alışveriş çılgınlığı havamdayım ve kredi kartımı son zamanlarda hemen hemen hiç kullanmadım."

"Bilmiyorum." Doğru gelmiyordu.

"Bunu söylemenin daha zarif bir yolu yok, o yüzden doğrudan söyleyeceğim. Sana, alışveriş merkezindeki her şeyden bir tane alabilirim. Buna, merkezdeki alana

koydukları yeni arabalar da dâhil ve güven fonlarımdan birindeki faiz azıcık eksilir.”

O kadar parayı Beth’in aklı hayali almıyordu. Hoşuna giden her şeyi, fiyat etiketine bile bakmadan almak mı? Tamamen gerçek dışıydı.

Paulie, ellerini birbirine kenetleyerek yalvardı. “Hadi, Beth. Biraz savurganlık yapalım. Büyükanemim parasının birazını olsun harcayalım.”

Beth pes ediyordu. Sorumluluk sahibi biri gibi davranıp kibarca reddetmek istemesine rağmen, içinde hissettiği coşkuya da engel olamıyordu. Onun da uzun zamandır bir kız arkadaşı olmamıştı.

“Belki sadece birkaç pantolon,” dedi sonunda. “Ve eğer Kowalskiler benim için bir bebek hediyeleri partisi verirlerse, bana başka bir hediye veremezsin.”

“Tamamdır.” Paulie masum bir bakışla karşılık veremeyi başardı ama sesinde bir nebze samimiyet yoktu.

“Ciddiyim. Sadece birkaç pantolon... İki tane.”

“Tamam.”

Kevin’in her zamanki gibi son sürat gitmeye bir türlü içi elvermemesine karşın, akşam yemeği için vaktinde kasabaya dönebildiler. Sevdikleri bir bar vardı. Kar aracı kullanıcılarına hizmet veren ve montların, tulumların etrafa saçılmasına göz yuman bir yerdi. Hepsi biftek sipariş ettiler. Bir restoran zincirinde bulabileceğiniz türden ince bir biftek de değildi. Tam bir *biftekti*.

Birasına somurarak bakıp Beth’in şu an işte olacağını düşündü. Yemek tepsileri taşıyarak ve elinde kahve demliğiyle turlayarak bütün gece ayakta olacaktı. Ayrıca

hamileliği henüz belli olmadığından, ona biraz olsun müsamaha göstermeyeceklerdi.

“Kevin?” Babasının sesini duyunca başını kaldırdı. Canı sıkkın halde yakalandığı için utandı. “Senin ne sorunun var?”

“Bir kadınla ilgili hassas bir durum söz konusu.”

Mike homurdandı. “Yani hemen hemen hiç tanımadığın birini hamile bıraktığın gerçeğinden başka bir şey daha mı var?”

“Çok komik bir adamsın.” Birasından kocaman bir yudum aldı. “Ciddiyim.”

“Annenle konuşmalısın,” dedi Leo, omzuna vurarak. “Hassas kadın durumları konusunda iyidir.”

“Annem burada değil. Siz buradasınız. Ve siz sordunuz.”

“O halde, başlayalım.” Joe, sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Ama tavsiyemiz çuvallarsa bizi suçlama.”

“Daha fazla bira gerekecek.” Evan garsona el edip bir tur daha bira istedi. “Kardeşinle o kadar uzun süredir evliyim ki, hassaslık konusunda uzmanım artık.”

Mike homurdandı. “Terry mi? Hassas mı?”

“Hayır, Terry *hassas* değil. Sadece hassas durumlarla ilgili biraz deneyimim var, demek istedim. Yani anlarsın ya, diken üstünde yürümek gibi durumlar.”

Hepsi yeni birer Sam Adams, Joe da kola alınca, Kevin biranın etiketinin kenarını tutarak nereden başlayacağına karar vermeye çalıştı.

“Yani... Beth bazen asabi olabiliyor.”

Hepsi güldüler. Mike, “Dostum, şimdi asabi olduğunu mu sanıyorsun? Ayaklarını göremez hale gelinceye dek bekle,” dedi.

Kevin, kardeşine top haline getirdiği bir peçeteyi fırlattı. “Kes sesini, salak!”

“Çocuklar!” Leo konuşmaya başlayınca hepsi sustular. “Pekâlâ... Kafanda ne varsa söyle, Kevin. Yoksa sen konuşmayı bitirdiğinde, odalarımızı bulamayacak kadar sarhoş olacağız.”

“Beth, yardım kabul etmeye gelince alınganlaşıyor. Çok bağımsız ve sınırlar konusunda çok takıntılı. O yüzden, benden gelecek en küçük şeyi bile kabul ettirmem, resmen bir savaşa dönüşüyor.”

“Bu kötü bir şey sayılmaz,” dedi Evan. “Birçok kadın, donuna kadar alırdı. Hatta muhtemelen mahkeme yoluydu...”

“Belki de mahkeme, Beth’i bir kapatma olmaya ikna etmeme yardım edebilir.”

Doğal olarak bu söz, bir kahkaha krizine daha neden oldu ama bu seferki o kadar uzun sürdü ki, Kevin birasının üçte birini bitirdi. Sonra babası öksürmeye başladı ve Mike’la Joe sırtına birkaç kez vurdular. “Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, Kevin? Kapatma mı? Yirmi birinci yüzyıla hoş geldin, oğlum.”

“Başka ne denebilir ki? Garsonluk yaparak bütün gün ayakta kalmamalı. İşini bırakmasını ve maddi açıdan bakımını üstlenmeme izin vermesini istiyorum ama ona bir cep telefonu aldığımda, sanki Üçüncü Dünya Savaşı çıkmış gibiydi.”

“Kadınlar doğum anına kadar çalışırlar,” diye belirtti Mike. “Garsonlar bile. Ardından doğum izni gelir, maaş alamaz ve işe geri döner.”

Kevin, o kadar uzun süre o denli yoğun çalışmasını istemiyordu. Şimdiden kolayca yorulma belirtileri gösteriyordu ve henüz hamile olduğu belli bile değildi. An

nesinin düşük geçmişini de göz önünde bulundurunca, Beth'in ayakta kalmamasını istiyordu.

"Bir ofiste veya onun gibi bir işte çalışsaydı, belki olabildi. Ama molası hariç, oturmaya bile fırsatı olmuyor."

"Çalışmak istemediğinden hiç bahsetti mi?" diye sordu Joe.

"Hayır. Beth yapmaz... Kendi kendine bakıyor. Çalışmamayı asla düşünmez."

Evan tekrar sırtına vurdu. "Kesinlikle çetin cevize çatmışsın, Kowalski. Seninle seks yapan ama senden hediyeler istemeyen, parayı kabul etmeyen bir kadın mı?"

"Beth'in hoşuna gitsin veya gitmesin, onunla ilgilenildiğinden emin olmak benim sorumluluğum."

"Ondan gerçekten o derece hoşlanıyor musun?" diye sordu Joe.

"Tabii ki ondan hoşlanıyorum. Bebeğimi taşıyor."

Leo başını salladı. "Bu durum, bebeği senin yapar, anneyi değil. Senden yardım istemiyorsa, onun sorunu."

Birkaç bira daha devirdikten sonra bile mantıklı gelmemiştir. Neden ona yardım etmesine izin vermiyordu? Beth için iyi olan, bebek için de iyiydi. Annesi her gün, yarım gün boyunca çizburger servisi yaparak koştururken hoplayıp durmak, bebek için iyi olmasa gerekti. O yüzden, bebeğin iyiliği için, garsonluğu bırakmalıydı.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Mike.

"Bilseydim siz salaklardan tavsiye ister miydim sen-ce?" Baba. sen hariç... Bu diğer salaklardan."

"Her neyse." Mike, sanki kadınları anlamamanın sırrını vermek üzereymiş gibi öne eğildi. "Ona bir iş teklif etmelisin."

“Her gece Jasper’da garsonluk yapmak şimdiki işinden farklı mı olacak, nasıl?”

“Garsonluk değil, büro işi. Envanter işi. İşletme okumak için üniversiteye gitmiş. Mezun olamamış ama işi biliyordur.”

Kevin bunu bilmiyordu. “Hangi bölümü okuduğunu sen nereden biliyorsun?”

“Lisa söyledi.”

“Lisa nereden biliyormuş?”

“Biliyorsam ne olayım! Sanırım Beth söylemiştir. Veya Beth Paulie’ye söylemiştir, o da Terry’e, Terry de anneme söylemiştir; annem de Lisa’ya söylemiştir. Nasıl olduğunu bilirsin.”

Birkaç dakika Mike’ın planını düşündü ama işe yarayacağını sanmıyordu. “İki yıldır barı sorunsuz işlettiğimi biliyor. Niyetimin sadece onu ayakta tutmamak olduğunu düşünürse reddedecektir.”

“Onu, yardıma ihtiyacın olduğuna inandırmalısın. Birkaç işi berbat et. Birkaç evrak kaybet. Bir şeyler tükensin. Bunun gibi şeyler...”

Evan başıyla onayladı. “Sinsi olmalısın. Güven bana, biliyorum. Dünya üzerinde Terry’den daha inatçı bir kadın daha yoktur.”

“Annesine çekmiş,” dedi Leo. “Haklılar. Bir kadını, erkeğin onsuz iş göremediğini düşünmekten daha mutlu edecek bir şey yoktur.”

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordu Joe ve hepsi sızlandılar. En büyük kardeş olarak hep mantığın sesi olma ihtiyacı hissederdi. Ama bu küçük kardeşlerinin veya eniştesinin muhtemelen olması gerektiği gibi takdir ettiği bir özellik değildi. “Zaten ona yaşaması için bir yer

veriyorsun. Şimdi de ona yarı sahte bir iş vermek istiyorsun. Tamamen sana bağımlı olmasını sağlamak, oldukça önemli bir konu.”

Önemli bir konuydu ve Beth muhtemelen Joe’nun durumu bu şekilde özetlemesinden nefret ederdi. Ama Kevin, bunun yapılacak en doğru şey olduğuna ikna olmuştu. Elbette, bebeğin iyiliği için. Sadece her gün Beth’le yan yana çalışmaktan daha fazla hoşlanacağı bir şey düşünemediğinden değildi...

Garson biftteklerini getirdi ama Joe’nun son bir vuruş yapması gerekiyordu. “Aileler denizmaymunları değildir, Kev. Sadece su ekleyip sihirli bir şekilde ortaya çıkmalarını izleyemezsin. Birlikte bir bebek sahibi olmanız, onun senin için doğru kişi olduğu anlamına gelmez. Ya da senin onun için doğru kişi olduğun.”

“Biliyorum.” Koca bir parça biftteği ağzına tıktı. Bu sayede, daha fazla konuşması gerekmeyecekti.

Bunu biliyordu. Ama onu düşünerek ne kadar zaman geçirdiğini de biliyordu. Yanındayken onu öpmek istediğini; yanında yokken, o dönene kadar dakikaları saydığını... Geceleri yatakta dönüp durarak, her sabah yatağında onunla birlikte uyanmanın nasıl olacağını düşünerek geçirdiği saatleri... Tüm bunların sebebi, sadece çocuğunu taşıması olamazdı.

Hemen hemen emindi.

Dört saat ve yedi asansör yolculuğunun ardından, Paulie kanepede Beth’in yanına oturdu ve alışveriş çantası yığınınına doğru el salladı. “Pantolon almayı akıl ettik mi?”

“Sanırım evet.” Beth, hissettiği kadarıyla yorgun ama mutlu görünüyordu. “Beni tüm bunlara ikna ettiğine hâlâ inanamıyorum. Bu çok fazla...”

Paulie aynı fikirde değildi. Birkaç bin dolar, yaşadığı öğleden sonra için ödediği çok küçük bir miktardı. “Her saniyesine bayıldım.”

Vay canına! Beth’in gözlerinde yine o sulu bakış vardı. Kahrolası hamilelik hormonları! “Teşekkürler, Paulie. Ben... Teşekkür etmek çok hafif kalıyor.”

“Bir şey değil. Mutlu erken bebek hediyesi partisi...” Paulie, gözyaşı seli başlamadan ayağa kalktı. “Alt kata inip Randy ne yapıyor, bakmam lazım. Barı ilk kez tek başına işletiyor. Dahası, tüm bu etiketleri kesmek için bu-
raya tıklıp kalmaya kesinlikle niyetim yok.”

Bir hamilelik kaynaklı ağlama nöbetine daha neden olmadan Beth’in dairesinden çıkmayı başardı. Bara gitmeden önce, bir yoğurt almak üzere kendi dairesine uğradı. Bar çok kalabalık değildi ama çoğunlukla müdavimlerin oluşturduğu devamlı müşteriler vardı. Randy’nin baş edemeyeceği bir durum yoktu. Ona el sallayıp birkaç dakika devamlı müşterilerin bir iki tanesiyle sohbet etti. Sonra da yeniden üst kata çıktı. Akşam yemeği vaktinde aşağıya dönecekti ama bu sırada belki bir film izleyebilirdi.

Önce dizüstü bilgisayarını açtı. E-posta hesabını kontrol ederken nefesini tuttuğunu fark ederek kendinden iğrendi.

Ve işte oradaydı! Gönderenin S. T. Logan olarak listelendiği e-posta...

Bunu gördüğüne, bu kadar saçma bir biçimde sevinmemeliydi. Sonuçta, geleceği olmayan bir ilişkiydi. Bir ilişki bile sayılmazdı. Kesinlikle bir yere varmayacak bir

flörttü; çünkü ilk başta kaçmasının sebebi hâlâ aralarındaydı. Ancak, mesajı açmak için tıkladığında, hoşuna giden beklenti heyecanına engel olamadı.

O öğle yemeği davetinden sıvışıp sonbahar manzarasını görmek için üstü açık spor arabayla New Hampshire'daki dağlara çıktığımızı hatırlıyor musun? Güneşin altında, gülerken ve saçlarını yüzünden çekmeye çalışırken, o ana dek gördüğüm en güzel kadındın. Hâlâ da öylesin.

O günü nasıl unutabilirdi? Aktivite takvimlerinden ve sorumluluklarından kaçarak kaytarmışlar; arabayı park etmek için sonbahar renklerinin kuşbakışı manzarasını gören bir yer bulana dek Kancamagus Otoyolu'nda tırmanmışlardı. Güneş dağların ardına yavaşça inerken, Sam onu kendinden geçmiş halde öpmüştü. Paulie, kuzeye doğru sürmeye devam ederek her şeyi arkalarında bırakmayı dilediğini hatırlıyordu.

Ama Sam'le her zaman olduğu gibi iş ve görev üstün gelmiş ve o huzurlu gün, güzel bir hatıradan ibaret kalmıştı. Paulie tekrar yapmayı önerdiğinde, Sam çok meşguldü. Paulie ısrar etmişti. Bir hevesle, özellikle de Paulie'nin heveslenmesiyle her şeyi bırakamayacağına dair nutkunu dinlemişti. Onun *sorumlulukları* vardı.

Elini dokunmatik ekranda gezdirdi. "Yanıtla" tuşuna tıklamaya hazırdı ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Onu cesaretlendirmenin manası var mıydı? Eğer kur yapmaya devam etmesine izin verirse, sonunda kendini Sam'in yatağında bulacaktı. Ve sonunda kendini onun yatağında bulursa, Sam daha da bastıracaktı. Bu, onun doğasında vardı.

Cep telefonu çaldı. Ekranda barın ana numarası belirdi. "Alo?"

“Selam, Paulie.” Arayan Darcy’ydi. “Giderek çoşan bir masamız var ve Randy’nin sert bakışlarından da pek etkilenmiş görünmüyorlar.”

“Hemen iniyorum.” Bilgisayarının kapağını kapattı. Bu geçici ertelemeden dolayı minnettardı. Sam’le daha sonra ilgilenecekti.

On Dört

Kevin yakında evde olacaktı. Beth'in yedi uzun saat boyunca ayakta kalmasını sağlayan bu düşünce ve Jasper burgerle ilgili düşünceleriydi.

Diğer garsonlardan birinin, evde hasta bir çocuğu vardı. O yüzden, takvimde izin günü olmasına rağmen, o gün erken vardiyada çalışmayı kabul etmişti. Sabahın altısında açılış, zaten yeterince zorluydu. Şimdi de öğle yemeği curcunasının son kısmına gelmişlerdi. Bahşiş kupası doluydu ama sırtı ve ayakları ağrıyordu.

Bu da yetmezmiş gibi, müdür öncelikler ve diğer garsonun bir ayda kaçırıldığı ikinci vardiya olmasından dolayı, bekâr annelerin güvenilir olmadığına dair birkaç iğneleyici yorum yapmıştı. Ardından, Beth'in önlüğünün altında büyümekte olan çıkıntıya yan yan birkaç bakışı olmuştu. Beth gittikçe geriliyordu. Artık daha fazla hamile hissettiği için, ne kadar da gebelik karşıtı bir yerde çalıştığının daha fazla farkına varıyordu.

Bunun anlamı da eğer ağrılarını ve acılarını kendine saklayıp yüzüne bir tebessüm takınmazsa işsiz kalabileceğiydi. Ancak, maddi çöküntü ihtimalini düşünmek, sahte bir tebessüme pek de olanak sağlıyor sayılmazdı. O yüzden, bu düşünceyi aklından defetti.

Kevin ona, akşam evde olacağını ama muhtemelen akşam yemeğine yetişemeyeceğini söylemişti. Bu da ona, Kevin'i görmeden önce uzun, sıcak bir duş ve bir çizburgerin keyfini çıkarması için yeterince vakit bırakıyordu. Belki de kendine gelirse, Kevin günü bitkin ve stresli geçirdiğini anlamazdı.

İşten çıkış saati geldiğinde, sıcacık kışlık mantosuna sarındı ve yürüyerek Jasper'a döndü. Arka kapıdan girdi. Bu sayede, Paulie, Darcy veya konuşma havasında hissediyorsa Randy ile bile bir sohbete dalmak zorunda kalmayacaktı.

Duş ve yumuşacık, pembe bir elbiseyle üzerine giyilen beyaz hırkalı yeni hamile giysilerinden birini giymesi onu canlandırdı. Elbisenin kumaşı, teninde fevkalade bir his bıraktı; rengi onu son derece neşelendirdi. Tek ihtiyacı jambonlu bir çizburger ve Kevin'di.

Kendini bütün hissetmesi için Kevin'e ihtiyaç duyduğundan değildi. Eve dönmesi iyi olacaktı; çünkü bu sayede artık onun için endişelenmeyi bırakabilecekti. Sonuçta, bebeğinin babasıydı. Kaza yapmasından endişelenmesi çok doğal bir durumdu.

Ya da asansörle inerken, kendine böyle söylüyordu. Sesini, dokunuşunu veya ona bakışını özlemesi, onun için basit bir durum olamazdı. Çünkü bu, Kevin'e âşık olduğu anlamına gelirdi.

Asansör durduğunda, koridorda insanlar vardı. Onların, asansörün üçünü birden çekip çekemeyeceğiyle ilgili ateşli bir tartışmanın ortasındaki Terry, Lisa ve Keri olduğunu anlaması bir saniyesini aldı.

Onu önce Keri fark etti. "Selam! Biz de tam seni akşam yemeği için buraya sürüklemek için yukarı çıkıyorduk ama asansörle ölümüne düşmemizle ilgili bir sorun söz konusu oldu."

“Üç katlı bir binada ölümüne düşebileceğini sanmıyorum.” dedi Terry. “Düşmek, evet. Ölümüne düşmek mi? Hayır...”

Asansörü gün içinde defalarca kullandığı için, bunlar Beth’in takmaya değer göreceği yorumlar değildi. “Yani siz hepiniz yemeğe mi gidiyorsunuz?”

“Hayır, *biz* hepimiz yemeğe gidiyoruz,” diye düzeltti Keri. “Erkeklerimiz eve dönmeden önce, son bir hızlı aktivite. Önceden aradık ve Paulie bize bir masa ayırdı. Başka bir yere gidecektik ama senin Jasper burgerleriyle tekeşli bir ilişki yaşadığını öğrendik.”

Kadınların kahkahası rahatlatıcı ve huzurluydu. Kendini onlara katılırken buldu. Görünüşte ortak hiçbir noktaları olmadığını düşünürdü. Keri sarışındı ve büyük şehir şıklığına sahipti. Lisa kısa boyluydu ama dört afacanın enerjik annesiydi. Ve Terry, erkek kardeşleriyle aynı mavi gözlere, gamzelere sahipti ama ailedeki erkekler kadar gürültücü sayılmazdı. Onu da gruplarının dördüncü elemanı yapmak için can atan alışılmadık bir üçlüydüler.

Paulie’nin ve Kowalski kadınlarının hayatında olması güzeldi. Birkaç yakın arkadaşı olana dek, göçebe hayat tarzının onu arkadaşlıktan nasıl da soyutladığını fark etmemişti. Erkeklerle ilgili sorunlarını dökebileceği türden arkadaşlar değillerdi; çünkü bir Kevin’in bir de onun taraftar sütunu olsaydı, kesinlikle Kevin’in tarafında yer alırlardı. Ama yine de güzeldi.

Hepsi, patates kızartmasıyla burger sipariş ettiler. Darcy onlara bir sürahi dolusu gazozla buzlu bardaklar getirdi. Çoğunlukla görmediği filmler ve Mike’la Lisa’nın deniz yolculuğu hakkında konuştular. Ardından çocuklar ve o gün yarıyıl tatili başladığı için bir hafta okula gitmemelerinden sağ çıkıp çıkamayacaklarını konuştular. Bu sırada Beth, Kevin’in ona eve tam olarak kaçta döneceği-

ne dair daha net bir şey söylemiş olmasını dileyerek saate kaçamak bakışlar atıp durdu.

“Şu ikisine bakın,” dedi Terry Lisa’ya, elini Beth’le Keri’nin olduğu yöne doğru sallayarak. “Saniyeleri sayıyorlar.”

Beth kızardı ama Keri sadece güldü. “Aynen. Joe ve ben, birkaç bebek yapmayı planlıyoruz ve o iki saatlik mesafedeyken böyle bir şey mümkün olmayacak. Kaşın-tım var; eve dönüp beni kaşması gerek.” Neyse ki diğer kadın dikkati kendi üzerine çektiği için, Beth yüzünün serinlemesini umarak bir içecek aldı. Onun da kaşıntısı vardı ve bazen neden Kevin’in onu kaşmasına izin vermediğini hatırlamakta zorlanıyordu.

Terry başını salladı. “İnan bana, birkaç yıl içinde eşof-manla oturup kitap okuyabilmek için bir iki günlüğüne gitmesini dört gözle bekleyeceksin. Ama en azından çocukların bir kereliğine olsun seni yalnız bırakacakları kadar büyüdüklerinde, çok daha kolay oluyor. Yine de sonunda siz çocuklar, çantalarını onlar için kendi ellerinizle hazırlıyor olacaksınız. İnanın bana.”

Uzun bir hafta sonu için evden ayrılan kocalarından bahsettiklerinden dolayı, onun için durumun farklı olduğunu belirtmek dilinin ucuna kadar geldi. Onun durumunda, evden ayrılan komşusuydu. Ayrıca, bebek büyüdüğünde elbette Kevin gittiğinde onu özleyecekti. Ama aynı şey değildi.

Ama bunu söyleyemedi. Birincisi, çünkü Kevin’in ilişkilerinin konumuyla ilgili ailesine ne söylediğinden emin değildi. İkincisi ise, kalbinin derinliklerinde bunun doğru olduğundan emin değildi. Kendine istediğini söylemeyi deneyebilirdi ama Kevin’in arkadaş ve komşudan çok daha fazlası olduğu gerçeği değişmezdi. Çocuğunun babası olan adamdan bile çok daha fazlasıydı.

Diyet yapan birinin kalın bir dilim çikolatalı pastayı arzuladığı gibi onu arzuluyordu. Dondurmalı pasta gibi... Ve de kremşantili... Ve belki biraz da sıcak çikolatalı sos serpiştirilmiş...

Ama diyet yapan herkes gibi çikolatalı pastanın lezzetli, günaha davet eden ve ona çok ama çok iyi hissettirebilmesine rağmen, bunun doğru bir seçim olmadığını biliyordu. Ayrıca onun fazlasıyla sahip olduğu bir şey varsa, o da iradeydi.

Onun için çikolatalı pasta -veya Kevin- olmayacaktı.

Kevin, Beth'e geri dönmek için telaşla, kardeşlerinin ve eniştesinin alay konusu olmamaya gayret ederek olabildiğince hızlı sürdü. Ya da gerçekte, Beth'in koridorun karşısındaki evine dönmek için telaşlıydı. Çünkü Beth inatçıydı ve onunla yatmayacaktı. Yanına taşınması için ikna olma şansı çok zayıftı.

Jasper'da garaj olmadığı için, kar aracını babasınınkinin arkasında, kapalı römorkunda bırakarak otoyolda indi. Yirmi dakika sonra duştan çıktı ve Beth'in kapısını çaldı.

Kapıyı açtığında, Beth gülümsüyordu. Gözlerindeki sıcaklık, Kevin'in ihtiyaç duyduğu tek eve hoş geldin ifadesiydi. "Selam."

"Selam," dedi Kevin, bakışını onun vücudunda gezdirerek. Yeni gördüğü pembe uzun bir elbise ve üzerine düğmeleri açık bir hırka giymişti.

Ve karnında bir çıkıntı vardı. Gergin karnının olduğu yerde minik, yuvarlak bir çıkıntı vardı.

Çok güzeldi. "Vay canına! Bu bir bebek!"

Beth, elini çıkıntının üstüne koydu. Utangaç bir gü-

lümseme yüzünü ısıttı. “Hamile giysileri, olduğundan daha büyük gösteriyor. Paulie beni alışverişe götürdü. Erken bir doğum öncesi bebek hediyesi almak için.”

Zihninin derinliklerinde pek de mutlu olmayan bir ses, Paulie’den bir şeyler kabul ederken ondan neden kabul etmediğini öğrenmek istedi. Ama şimdilik bu sesi duymazdan geldi. Çünkü en önemlisi, elinin altındaki o küçük kıvrımdı.

Bir bebek... Aklına yeğenlerinin küçüklük halleriyle ilgili hatıralarını getiren bir bebek *düşüncesi* değildi. onun bebeğiymi. Yeterince gerçek ve gözle görülecek kadar büyük... Sayılırdı.

Beth, bakışını bebek çıkıntısından kaçırmaya zorlayarak geri çekildi ve onu içeri aldı. “Eve geldiğini duydum. Uğrayıp uğramayacağını merak ediyordum.”

“Hızlıca duş aldım. İki zamanlı motor gibi, ter kokuyordum.”

Beth, Kevin içeri girince kapıyı kapattı. “Eğlendin mi?”

“Evet. Ama seni özledim. Her şey yolunda mı?”

“İyi.” Yanakları pembeleşti. “Ben de seni özledim.”

İlginç. “Birkaç gün benden kurtulmaktan memnun olacağını düşünmüştüm.”

“Ben de öyle sanıyordum. Ama orada çılgınlık yapmandan endişelendim, bu da beni seni genel anlamda düşünmeye itti. Bu da seni özlememe neden oldu sanırım.”

Büyük bir riskti, aslında devasa bir riskti ama başını eğip onu dudağından öptü. Beth, bir anlığına kaskatı keşildi ama sonra dudakları gevşedi ve Kevin’in dudaklarını kabul etti. Kevin, bedenini ona daha da yaklaştırdı. Dilini dudaklarının arasından soktuğunda, Beth kollarını onun beline dolayıp elleriyle sırtına bastırdı.

Öpücükle birlikte aralarındaki ortamın da bozulmasından korkan Kevin, öpücüğü olabildiğince uzattı. Ta ki Beth'in bedeni onun bedeninde eriyerek tırnaklarını onun sırtına geçirip boğazının derinliklerinden bir inilti çıkaran dek. Karşılık olarak Kevin'in bedeni de sertleşti. Onu ne kadar çok özlediğini, ne kadar çok istediğini tam olarak hissedebilmesi için, Beth'in kalçasını kendine doğru çekti.

"Çikolatalı pasta," diye fısıldadı Beth, Kevin'in ağzına doğru.

"Pekâlâ." Büyünün bozulmamasına gayret ederek Beth'in çene hattından aşağıya doğru öperek indi. "Bu, hamile kadınların aşerme durumlarından biri mi? Çünkü... Gerçekten mi? Şimdi mi? Yani, giderim ama biraz zaman alabilir. Çünkü komik yürüyör olacağım."

"Hayır, sen benim çikolatalı pastamsın." Kevin boynuna doğru devam ettiğinde, Beth başını arkaya eğdi. "Diyet yapmaya benziyor ve sen benim çikolatalı pastamsın. Gerçekten ama gerçekten bir dilim istiyorum."

İşte o an Kevin'in kafasına dank etti. Belinin üstündeki tüm kan alta doğru hücum etti. Hamileydi. *Daha fazla* hamile kalamazdı.

Hayatı boyunca, bir kez olsun kondomsuz seks yapmamıştı. Vicky henüz çocuk istemiyordu. Aslında onun için bu bir lütfmuş ve hap da içemezmiş, o yüzden evli bir adam olarak bile eczaneye düzenli ziyaretlerde bulunması gerekiyordu. Ama Beth hamileydi ve temizdi. O da temizdi ve... Eğer Beth onu şimdi durdurmaya kalkarsa, kendiliğinden çılgına dönecekti.

"Senin sorunun," dedi Beth, başını geri atıp boynunu onun için açarken. "Zaten tadına bakmış olmam. Sıradan, bildik bir pasta dilimi değilsin. Kremşantili ve sıcak çikolata sosu süslemeli cidden ama *cidden* güzel bir pastasın."

Kevin, ellerini önü açık hırkanın altından geçirerek elbisesinin yumuşak kumaşının üzerinden göğüslerini avuçladı. “Bir dilimin zararı olmaz.”

“Bir dilim,” diye onayladı Beth. Kevin, hırkayı omuzlarından indirdi. Elbisenin fermuarı var mı diye araştırmaya hazırlanıyordu ama Beth çenesini tutup onu yüzüne bakmaya zorladı. “Sadece bir.”

Ne demek istediğini biliyordu. Bu, aralarındaki hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ama cesaretinin kırılmasına müsaade etmeyecekti. Bir dilim, ardından bir dilim daha. Eninde sonunda tam bir çikolatalı pastanız olurdu.

Sırıtarak tişörtünü başından çıkarıp Beth’i yatak odasına doğru çekti. “Eğer sadece bir dilim yiyeceksek, sonuna kadar zevkini çıkaralım.”

Kevin, o şimdiye dek yediği çikolatalı pastanın son lokmasıymış gibi tadını çıkardı. Onu yalayarak, tadına bakarak, o yatakta sırtını kaldırıp omzuna bir yumruk atana kadar onu yavaşça dişleyerek zaman geçirdi.

“Daha fazla dayanamıyorum!”

En azından o Beth’in öyle dediğini düşündü. Beth oldukça hızlı soluk alıyordu. Bu, konuşmaktan daha nefes kesiciydi. Ağzını tadını çıkardığı meme ucundan kaldırdı ama eli olduğu yerde, baldırlarının arasında durmaya devam etti. “Bir daha asla beni düşünmeden gerçek bir çikolatalı pasta yiyemeyeceğinden emin olacağız.”

“Beni diğer erkekler için mahvetmen yeterince kötü zaten ama şimdi de benim için tatlıyı mı mahvetmen gerekiyor?”

Bunu duymak, yani onu diğer erkeklerin gözünde mahvettiği neredeyse onu çıldırma noktasına getirmişti ama emin olmak için, kontrolünün dizginlerini sıkıca tuttu ve teslim olup Beth’e istediğini verene dek ona birkaç kereden fazla inleyerek adını söyletti. İkisinin de istediği şeyi verene dek.

Çıplak halde, ten tene değerek içine girmesi, Kevin'in o ana dek yaşadığı en muhteşem duyguydu. Aslında o kadar muhteşemdi ki, hareket etmeyi bırakıp sadece Beth'in üzerinde öylece durmak zorunda kaldı. Ağırılığım kollarının ön kısmına vermişti.

Ne yazık ki, Beth'i fazlasıyla azdırmış olmalıydı. Çünkü ağırdan almıyordu. Parmaklarını kalçasına batırarak hareket etmeye zorluyordu. Kevin direndi. İçine bir santim daha girmeden önce kontrolünü kazanmaya kararlıydı.

Beth'in kendi kalçasını kaldırıp onu tamamen içine almadan önce, bir saniyeliğine gülümsediğini gördü. Her şey buraya kadarmış. Birkaç sert itiş... Birkaç saniyelik ateşli, pervasız sürtünme ve artık işi bitmiş, Beth'i de beraberinde götürmüştü.

Nefes almaya çalışarak, titreyen kaslarına merhamet ederek çöktü. Ağırılığı karnını ezmesin diye yavaşça yan tarafına doğru kaydı. "Tanrım... Vay canına!"

"Mımm..."

"Pasta güzel miydi?"

"Mımm, enfes!"

Kevin ona doğru döndü. Beth de arkasını döndü. İkisi de hâlâ soluk alışlarını düzenlemeye çalışıyorlardı. Kevin'in söylemek istediği daha bir sürü şey vardı ama Beth o kadar yumuşak ve uysaldı ki, tüm duyguları ağzından dökülür ve o da çılgınlık atarak kaçır korkusuyla ağzını açmaya cesaret edemedi.

Şimdilik ona sarılması yeterliydi.

Beth, Kevin'in sıcak ve çıplak bedenine yapışmış halde yatıyordu. İlk pişmanlık sızılarının *ah, evet, buna ihtiya-*

cim vardı hazzını bozmasına müsaade etmemeye kararlıydı.

Kevin, elini küçük bebek çıkıntısının üzerine koymak için kolunu belinin üzerinden uzattığında gözlerini kapatıp gülümsedi. Birlikte çırılçıplak yatıyor olmalı mıydılar, yoksa olmamalı mıydılar? Kapıyı açtığı an iradesi uçup gitmiş olsa bile, kesinlikle olmamalıydılar. Kendine, bu anın tadını çıkarma izni verecekti.

Kevin, burnunu saçına sürttü. “Yarın kar aracı kullanmaya gidersem, yarın gece de bunu yapabilir miyiz?”

Beth, yarın gece ya da başka herhangi bir gece hakkında konuşmak istemiyordu. Çünkü geçici olarak unutulsa da, yatmamaları konusundaki düşünceleri hâlâ geçerliydi. Belirsiz bir ses çıkararak soruyu cevaplamaktan kaçındı.

Horladığını zaten bilmesine, Kevin’in uyuduğunu sanabileceği kadar uzun süre sessiz kaldı. Ayrıca Beth’e düşünceye daldığını düşündürten dengesiz bir şekilde karnını hafifçe okşuyordu. Belki de bebeği düşünüyordu. Kevin’in yatağından -veya Beth’in yatağından- uzak durmak için elinden geleni yapmasına rağmen, daha demin seks yaptıkları gerçeğini düşünüyordu.

“Kafanda yüzlerce tilkinin dolaştığını duyabiliyorum,” diye mırıldandı Kevin, saçına doğru. “Beni kovmadan önce ne kadar zamanım var?”

“Bir iki dakika.” Kevin’in kolunun altında dönerek onunla yüz yüze geldi. “Bunu yapamamamızın nedenini sana ve kendime hatırlatmadan önce, bu anın tadını çıkarmaya çalışıyorum.”

Kevin aşırı ciddi görünüyordu. Bu da Beth’in henüz konuşmak istemediği o eski tartışmaya yol açabilirdi. O yüzden, parmağını Kevin’in burnundaki çıkıntıda gezdirdi. Kevin gülümsedi ve “Devam et. Nasıl kırdığımı sor?” dedi.

"Eminim bir tür eğlenceli Kowalski aile faaliyetinde olmuştur."

"Aile, doğru. Eğlenceli... Pek sayılmaz. Joe'nun eskiden şiddetli bir alkol sorunu vardı. Bir gün onu zil zurna sarhoş halde, arabasıyla gezintiye çıkmayı denerken yakaladım. Burnumu kırdı ama anahtarlarını geri alamadı."

"Joe'nun öyle davrandığını hayal edemiyorum. O... Hiç de öyle birine benzemiyor." Beth onların şamatacı olabileceklerini biliyordu ama bu, çok önemli bir olaydı. Oyun değildi. "Bunu aşman epey sürmüş olmalı."

"Pek sayılmaz. Bu, içkiyi bırakmasını sağlayan dibe vurduğu nokta oldu, o yüzden buna değerdii. Dahası, beni aşırı sevimli olmaktan kurtaran haşince bir yakışıklılık katıyor."

Ailesi birbirine o kadar yakinken, itiraf ettiğinden çok daha acı verici olduğunu tahmin ediyordu ama üstelemedi. "Aşırı sevimli olmandan Tanrı bizi korusun. O zaman barın maruz kalacağı peçete yağmurunu bir düşün."

"İstediğim tek bir peçete var. Üzerinde dudaklarının izi ve sana inanılmaz derecede yaramazca şeyler yapmamı isteyen bir mesaj olan peçete."

Beth gülerek onun omzunu itti. "Sana söylemiştim, asla öyle bir şey olmayacak."

"Bir erkek ümit edebilir."

Bebek tekmelediğinde, o ümidin ne kadar da boş olduğunu tekrarlamak üzereydi. Kısacık bir gıdıklanmadan ibaret ufak bir titreme değildi, gerçek bir tekmeydi. Hiç düşünmeden Kevin'in elini yakalayıp tam o noktanın üzerine koyarak yavaşça bastırdı.

Kevin donup kaldı. Epey sonra Beth bebeğın tekrar tekmelediğini hissettiğinde, Kevin'in yüzünün şaşkınlıkla ışıldadığını gördü. Bebek sakinleşene dek birkaç düzensiz ve hafif tekme daha hissettiler.

Kevin gülümseyerek onu alnından öptü. “Oğlumuz bu gece enerjik hissediyor.”

“Kesinlikle kızımız öyle hissediyor.”

Birkaç dakika daha sessiz kaldılar. Kevin’in eli karnında olduğu halde başını Kevin’in koluna, yüzünü de göğsüne koyarak uzanmaktan son derece memnundu. Ama sonra, Kevin’in soluk alış yavaşladıkça kaslarının gevşemeye başladığını hissetti ve kucağından geriye doğru çekildi. Ne kadar istese de bu şekilde uyuyamazlardı.

“Gitme vakti.”

Kevin inleyerek sırtüstü uzandı. “Ciddi misin?”

“Hem de çok.” Battaniyeyi çekip kollarının altına sıkıca tıktırdı. “İşte çok yorucu bir gün geçirdim ve uyumam gerek.”

Kevin’in çenesindeki kaslar gerildi ama yataktan çıkarken ses tonu sakindi. “Beni utanç yürüyüşüne gönderdiğine inanmıyorum.”

“Sadece uyuyup üzerindeki aynı giysilerle eve dönersen utanç yürüyüşü olur. Aslına bakarsan, seni utanç yürüyüşünden *kurtarıyorum*.”

“Süper, teşekkürler. Bu güzel, rahat yatakta sana sarılmaktan çok daha iyi.”

Ne kadar cazip gelse de, kollarında uyuyup ertesi sabah yanında uyanmanın ilişkilerini dizginlemeyi imkânsızlaştırmasa da çok daha zorlaştıracığını biliyordu. Çikolatalı pastasını yemişti ve bu yeterince kötüydü zaten. Ama yanında bütün bir tatlı standıyla uyanmak durumu, rayına oturtmak için iyi bir yol değildi.

Kevin giyinirken pişmanlıktan içi sızlamadı derse yalan olurdu. Ya da Kevin yanındaki boş yere bakarak çarpıcı bir şekilde iç çektiğinde... Ama aslen arkadaş olmaları doğrultusunda verdiği kararın doğru olduğunu biliyordu. O nedenle boyun eğmedi.

Kevin, onu son bir kez ayartma girişiminde bulundu. "Emin misin? On saniyede veya daha da kısa sürede tekrar soyunabilirim."

Hayır, hiç de emin değildi. "Eminim."

Kevin, "sen kaybedersin" demek istemiş gibi omuz silkti ama gözlerinin çevresinde, Beth'in görmekten nefret ettiği bir üzüntü ifadesi vardı. "O halde, iyi geceler."

"İyi geceler. Ah, bir de Kevin? Giderken kapıyı kilitlediğinden emin ol."

Kevin, kapıdan çıkarken gülüyordu. Bu, Beth'e kendini biraz daha iyi hissettirdi ama gerçekten çok yorgun olmasına rağmen, uykuya dalması yine de uzun zaman aldı.

On Beş

Kevin, bir biranın daha kapağını açarken memnuniyetle, *kalabalığı çekmek için önemli bir cuma gecesi maçından daha iyisi yoktur*, diye düşünüyordu. Bar tıklım tıklımdı. Atmosfer güzeldi ve altın suyu gibi para akıyordu.

Ayrıca Sam Logan geri dönmüş, her zamanki masasında oturuyordu. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi ama Paulie'yi içinde bulunduğu ruh halinden çıkarabilirdi. Paulie'nin bunalım takılması-na son verecekse, birkaç kırık bardağı daha yenilemeye razıydı.

İkisi birden aynı anda bunalım takılamazlardı. Kevin henüz sırasını savmamıştı. Beth, kesin olarak arkadaş tavrına geri dönmüştü. Ayrıca birbirinden fayda sağlayan türden bir arkadaşlık da değildi. Hayır, aynen eskisi gibi, birlikte bebek sahibi olan komşular olmuşlardı.

İşe gitmeden önce onunla konuşmayı denediğinde Beth ona sahte bir gülümseme ve ne kadar da geç kaldığına ama belki daha sonra karşılaşabileceklerine dair kısa bir mazeret sunmuştu. Konuşmaları ertelenince, Kevin'in de buna kafa patlatmak için koca bir günü olmuştu.

Artık o ve ailesindeki sinsi erkeklerle arasında biraz zaman ve mesafe olduğuna göre, Beth'i Jasper'da çalış-

ması için kandırmak üzere detaylı bir dolap çevirmenin doğru bir yöntem olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Pek iyi bir yalancı sayılmazdı. Beth bunu anlarsa, başı belaya girerdi.

En iyisi, Beth'in zekâsına saygı duyup ona doğrudan işten bahsetmekti. Mantıklı bir sebepten dolayı, mantıklı bir teklifti. O nedenle, Beth'i bunun nesi öfkeliendirebilirdi ki?

Öncelikle zamanlama kötüydü. Kevin'in onu bunalttığıyla ilgili bir tür takıntısı olduğu için, zaten ev sahibi ve çocuğunun babası olmanın ötesinde onun patronu olmaya çalışması, hem de seviştiklerinden birkaç gün sonra, muhtemelen çok da başarılı bir girişim olmazdı.

Ama bütün gün ayakta kalmasını istemiyordu. Kahretsin, o yüzden sadece durumunu mantıklı bir şekilde sunması ve Beth'in türlü türlü mantıksız sonuçlara varmamasını umması gerekiyordu.

Darcy, Kevin'in onun için hazırladığı içki tepsisini aldı. "On iki numaraya dikkat et, patron."

Kevin, söz konusu masaya göz gezdirip kaşını kaldırdı. Bir müşteri Paulie'yi elliyordu ve Paulie, adamın başını omuzlarından ayıracak denli sinirlenmemişti. Tuhaftı. Belki de bunalımından sandığı kadar sıyrılmış değildi.

Ardından, Sam'in masasına baktı. Adamın gözleri on ikinci masaya mühürlenmiş, ellerini yumruk yapmıştı. Varlıklı bir ailede doğmuş olabilirdi ama Logan'ın yüzünde, kavgacı birinin bakışı vardı.

Bu, iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi. Paulie'nin dikatini çekmeyi başardı ve bara dönmesini işaret etti.

"Sam, o adamın elinin poponda olmasına pek de hayran kalmadı."

"O halde, 'büyük bir hayran değilim' kulübüne katılabilir. O adam düşünmeden harcayan biri olabilir ama bir

kez daha bana elini sürerse, bir kucak dolusu Budweiser birası olur.”

“Bir kez daha sana elini sürerse, sanırım yarın sabah Sam’ı kefaletle hapisten çıkarıyor oluruz.”

Paulie Sam’e baktı, sonra tekrar geri döndü. Kısa bir bakıştı ama Kevin, çenesinin nasıl da gerildiğini görebilmişti. “Kimin ellerinin popomda olduğu Sam’ı ilgilendirmez.”

“Tahminimce Sam aynı düşüncede değil.”

Paulie, gözlerini yuvarlamakla yetinerek uzaklaştı. Kevin de Randy’nin yanına, barla ilgilenmeye gitti ama olan bitenden de gözünü ayırmadı. Neşeli bir topluluk vardı ama ortama baktığında, bir yumruk dahi atılması durumunda mekânın çok hızlı bir şekilde karışacağını söyleyebilirdi.

Beklediği gibi on ikinci masadaki savurgan, kolunu Paulie’nin kalçasına dolayıp onu kucağına doğru çekmeye çalıştı. Bunun yerine bira sürahisinin pek de boş sayılmayan dibinden sulu buzu yiyince, öfkeyle bağırarak sandalyesinden fırladı.

Pislik herif ellerini Paulie’nin omzuna koyup onu ittiğinde, Kevin, elinde Louisville beysbol sopasıyla barın sadece yarı mesafesindeydi. Paulie geri çekilmek zorunda kaldı ama düşmedi.

Fark etmezdi. Jasper’s hiddetle ayağa kalktı. Bir adamın öfkeyle bir kadına el sürmemesi gibi temel bir olgunun yanı sıra, Paulie, devamlı müşterilerin özel bir favorisiydi.

On ikinin talihsizliği olsa gerek, Sam ona Kevin’dan önce ulaştı. Elinde sopa olan Kevin olabilir ama sopayı savurması çok da olası değildi. Diğer taraftan Sam, adamı döndürerek yumruğunu yüzüne indirdi.

On İki bir peçete gibi katlanarak iki büküm oldu ama

arkadaşları ayaklanmış, tepesine binmeye hazırlanıyordu. Yerli üniversite çocuklarından oluşan bir üçlü, yumruk savurarak geldi. Masa iki, kavgacı tipin ağırlığının altında çatırdayarak kırıldı. Kevin bağırды ama kavgaya karışanlardan, onu aslında duyan herkes duymazdan geldi.

Akıllı bir kadın olan Paulie, kamyonlarındaki patlak bir lastiği krikosuz bile değiştirebilecekmiş gibi görünen iki beton işçisinin arkasına sığındı. Barın köşesinden daha ufak tefek bir kavgacı, “*Ne var be, neden olmasın?*” dışında bariz bir sebebi olmadan ortaya fırladı.

On İki tekrar ayağa kalkmıştı ve Sam etrafına bakınarak Paulie’yi aradığı için, beklemediği bir anda yumruğu indirmeyi başarmıştı. Sam ayakta kaldı ama darbe almıştı. Ve sadece on ikinin arkasından darbe alması, onu nakavt yumruğunu savurmaktan alıkoymuştu. Sam, sıkı bir sağ kroşe savuracak kadar toparlandı ve on iki sendeledi.

Okul kulübündeki çocuklardan birinin silah olarak bir sandalyeyi kaldırdığını görünce, Kevin bu kadarının yettiğini düşündü. İki parmağını ağzına götürdü ve muhtemelen on beş metre çapındaki alanda bulunan her köpeğin ulumasına yol açan bir ısıklık çaldı. “Hemen şimdi sona ererse, polise gerek kalmaz.”

On iki, ayakta sabit duramıyordu ama bu, şişen dudığına rağmen ağzının laf yapmasına engel olmadı. “Bu adamın sorunu ne?”

Kevin, Louisville sopasını ona doğru tuttu. “Barımdan defolup git! Seni bir daha burada görürsem diz kapaklarını öyle fena parçalarım ki, bacakların aksi yöne doğru büküleceğinden, yeni bir kanepeye ihtiyacın olur.”

On iki ve üniversiteli çocukların elinde pek de iyi durumda olmayan arkadaşları, tantanalı bir homurdanma gösterisi yaptılar ama kapıya doğru yöneldiler. Elbette

masaya beş kuruş bırakmadan... Jasper's masa ve kırılan bardakların yanı sıra, bu faturayı da karşılayacaktı.

Darcy ile temizliğe başlayabilmek için, müşterilerinden bazılarını barın daha sağlam kalmış bir bölümüne geçirirken, Paulie'nin Sam'i arka koridorun kapısına doğru sürüklediğini gördü. Zavallı adamın da muhtemelen birazdan keşfedeceği üzere, artık bunalımından çıktığına şüphe yoktu.

Kargaşa sona erdiği ve herkes sakinleştiği için, Kevin iki kova alıp beysbol sopasını süpürge ve farasla değiştirdi. Düşünmeden yapacağı temizlik ona iyi gelecekti. Beth'i onun için çalışmaya nasıl ikna edeceğine yoğunlaşması için ona zaman kazandıracaktı.

Paulie, Sam'in arkasından dairesinin kapısını çarparak onu kanepeye doğru itti. "Sen bir salaksın!"

"Ben de seni özledim."

"Orada neyi kanıtlamaya çalışıyordun?"

Sam kanepeye yaslanıp buzluğa karıştırmaya giderken onu izledi. Bardan biraz buz almalıydı ama aptalca bir şey daha yapmadan onu üst kata çıkarmaya o kadar odaklanmıştı ki, aklına bile gelmemişti. Yine de alt katta servis edilen elde kesilmiş patateslerden daha beterini istediği zamanlar için sakladığı bir poşet Fransız usulü patates kızartması vardı.

Sam'e doğru yürüyerek poşeti eline attı. "Bunu kulllan!"

Sam, ihtiyatla poşeti yüzüne bastırdı, çekiniyordu. "Aslında cidden canım yandı."

"Eminim yanmıştır. Yüzünün sağ tarafı komple morarıyor."

“Yok, öyle değil. Evet, canım yandı. Ama sen gittiğinde, demek istedim. Utanmaktan ziyade canımın yanacağını düşünseydin, ilk başta kaçmayacağını söylemiştin. Canım yandı.”

“Belki de gururun,” diye mırıldandı. Çünkü gerçekte nasıl hissettiklerini irdeleyen bir sohbeğe doğru gitmek-tense bir kavga başlatmayı tercih ederdi.

Şantaj kurgusunun bir oyun olduğu zaman farklıydı. Belki de birlikte takılacak ve birkaç kez yatacaklardı. Sam’e karşı hâlâ bazı hisler besliyor olabileceği gerçeği, hoş olmayan bir sürprizdi. Sam’in ona karşı hâlâ hisleri olması ise kesinlikle en kötü durum senaryosuydu. Poşetin yerini değiştirirken suratını ekşitti. “Canımın yanmasından da kötüsü, aslında... Harabeye dönmüştüm.”

“Patates kızartmalarımı geri ver.” Poşeti elinden kapmaya çalıştı. “Alt kata git ve buzla ilgilenen birinden biraz buz iste.”

Kızartmaları bir tarafa fırlatarak Paulie’nin bileklerini yakaladı. Paulie karşılık vermeyi akıl bile edemedi onu kanepeye sırtüstü yatırıp bedeniyle onun bedenini sıkıştırdı. “Bu, senin beni önemsemediğini şirretçe söyleme yolun mu?”

“Seni önemseseydim, muhtemelen mihrapta seni terk etmezdim, değil mi?”

“Ah!” Paulie’nin üzerinde kımıldandı. Paulie de onun bedeninin bazı kısımlarının kendi bedeninin bazı kısımlarına nasıl da sürttüğünü görmezden gelmeye zorladı kendini. Ya da en azından denedi. “Panikledin, kaçtın ve son beş yılı orada öylece durup gitmeni izlediğim için, kendimden nefret ederek geçirdim. Ana kapılara varmadan seni yakalayabilirdim.”

“Saçmalık!”

“Giydiğin o topuklularla mı? Yedek bir acemi oyun kurucuyu devirmeye benzerdi.”

“Yedek bir acemi oyun kurucu, sekiz santimlik topuğu fırlatmazdı tabii senin...”

Sam, onun ağzını ağzıyla kapattı. Paulie kaskatı kesildi ve bileklerini ellerinden kurtararak omuzlarına koydu. Niyeti onu itmektir, mümkünse yere ama elleri o tanıdık kaslara dokununca, sırtına doğru kaydı ve onu kendine doğru çekti. Beş yıllık özlem öpüşmeleriyle yanıp kül olunca, tüm gerginliği bedenini terk etti.

“Arkandan gelmeliydim,” dedi Sam, dudaklarına doğru.

“Hiçbir şeyi değiştirmezdi.”

“Her şeyi değiştirdi.” Gözlerini görebilmek için başını kaldırdı. “Beni seviyordun.”

“Oralara girme, Sam. Ne söylemiştin? Sadece Bostonlu bir işadamısın ve ben de gözüne çarpan arsız garson kızım. Burada olup biten, bundan ibaret.”

Sam boynunu öptü, kulak memesinin hemen altında ve arkasında, çok önceden onu çıldırttığını keşfettiği noktayı. “Yalan söylüyorsun.”

Paulie dişlerini sıktı, omurgasında oynayan tatlı ürperiyi görmezden gelmeye çalışıyordu. “Hiçbir... Şey... Değişmedi.”

“Her şey değişti.” Sam o noktayı yaladı. Ardından, ıslanmış tenine doğru üfledi. “Artık ne istediğini biliyorum.”

“Bu hayatı istiyorum, seninkini değil.”

“Seni hayatından koparmak istemiyorum. Hayatının bir parçası olmak için bir şans istiyorum.”

Buna inanmayı deli gibi istiyordu. Ama Sam’ın görmezden geliyor gibi durduğu asıl sorun, Sam Logan’ın, Paulie Reed’in hayatına uygun olup olmadığı değildi. Paulie Reed’in Dördüncü Samuel Thomas Logan’ın hayatı-

na uygun olup olmadığıydı. Ne kadar bastırılsa bastırırsın, Paulette Atherton'a geri donmeyecekti.

Sam onu bir kez daha optü. Paulie'nin kalbini altüst eden yumuşak, nazık bir öpücüktü. Sonra Paulie'ye baktı. "Sadece bana bu şans ver, Paulie. Bunu yürütebiliriz."

Tamam olsun, diye düşündü, bir öpücük için daha Sam'ı kendine doğru çekerken. Onu bu kez terk etmiş ve havatta kalabilmişti. İddia ettiği kadar değişmemişse, bunu yine yapabiliydi.

Sam, elini ikisinin arasına sokup Paulie'nin tişörtünü kaldırmaya çalıştı ama Paulie onun bileğini yakaladı. "Yüzün acımıyor mu?"

"Bedenimin senin için sızladığı kadar değil."

Buna karşı koyamazdı. O nedenle, tişörtünü eteğini kot pantolonundan çekip çıkardı. "Sana yardım edeyim."

Beth, ne kadar karmaşık hesaplar yaparsa yapsın, suyu geldiği ana kadar çalışmamasını sağlayacak hiçbir yol bulamıyordu. Her fazla kuruşu biriktirmeye özen göstermişti ama doktor faturalarının yarısını ödemesine rağmen, hanule olmak masraflıydı.

Doğum öncesi vitaminler ve gardırobunun orasına burasına yaptığı ilaveler vardı ama Paulie'nin *hediyelerinin* bu konuda epey yardımcı olmuştu. Daha iyi beslenmeye gayret ediyordu. Bu da abur cuburdan çok daha fazlaya mal oluyordu. Jasper burgerlerinden vazgeçmek zorunda kalmıştı. Akıst takdirde, sonunda bebeği doğduğunda ve fazla kıloları sıhirli bir şekilde azalmadığında, son derece üzülecekti. Bir de indirimde olmamasına rağmen almak zorunda kaldığı muhteşem kuzu dolması vardı.

Kapının çalınması onu yerinden sıçrattı ama yanakla-

rını ısıttığını hissettiği kızarıklığın, korkmaktan ziyade koridordakinin Kevin olma olasılığıyla ilgisi vardı.

Hormonlar yüzünden miydi, yoksa beslenmesindeki çizburger fazlalığından mıydı bilmiyordu ama son zamanlarda, şehvetli rüyalar görüyordu. Şehvetli, belirgin ve acımasızca ateşli... Hepsinin de başrolünde yandaki, aslında koridorun karşısındaki adam vardı.

Hesap özetleriyle faturalarını toplayıp çekmecenin gerilerine sokuşturarak, azgın cinsel dürtüsünü zapt etmek için elinden geleni yaparak kapıyı açtı.

Neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı? Ve neden gidip onunla yatmıştı? İki kez... Kaçırdığımız şeyi bildiğinizde, yoksunluk çok daha zor geliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Kevin. "Biraz sersemlemiş görünüyorsun."

Neyse ki hissettiği kadar sersemlemiş görünmüyordu. "Elbette. Tam da mali durumuma bakıp işi düşünüyordum."

İşe bak, ona söylemeye niyeti yoktu aslında. Çünkü bir sorun olduğunu düşünürse, bunu onun adına düzeltmeye çalışırken tamamen zıvanadan çıkacaktı. Sadece dün geceki rüyasını düşündüğünü itiraf etmekten daha iyi görünmüştü: Şu sıcak duş ve parfümlü, kaygan duş jeliyle ilgili rüyasını.

"Bundan bahsetmen çok garip... İçeri gelebilir miyim?"

"Ah, elbette." Onu içeri aldı ve karşısındaki sandalyeye oturmasını umarak kanepenin bir ucuna oturdu. Ona değemeyeceği kadar uzağa. "İşten bahsetmem neden garip?"

Kevin, her zamanki haliyle, kendini kanepeye bıraktı. Ona değecek kadar yakınına. "Bak şimdi, bız tüm bu detaylı planın işe yaraması için..."

“Biz mi?”

“Ne? Ah, esasen Mike’in planıydı ama sanırım Evan da yardım etti. İşin içinde ayrıca bira da vardı.”

“Şu planlardan biri...”

“Evet. Her neyse, plan son derece sinsice davranıp yapmanı istediğim bir şey için seni kandırmaktı.”

Vay canına! Beth, kollarını kavuşturup ona gözlerini kısarak baktı. “Beni kandırmanın iyi bir plan olduğunu mu düşündünüz?”

“Bira,” diye hatırlattı Kevin. “Bir taneden fazla...”

“Siz beyler, beni tam olarak ne yapmam için kandırmayı umuyordunuz?”

Kevin, yastıklara yaslanarak en iyi “*bana kıyamazsın, çünkü çok fena şiririm*” sırtıtışını takındı. “Sadece kayıtlara geçmesi için söylüyorum, ayrıntılı planı, sana saygı duyduğumdan dolayı bir kenara attım.”

“Teşekkürler. Kaydedildi.”

“Ve mantıklı davranarak beni öfkelenmeden dinleyeceğine dair sana güveniyorum.”

Bu her ne demekse, muhtemelen iyi bir şey çıkmayacaktı. “Belki... Ne olduğunu söyleyen artık?”

“Benim için çalışmanın ilgini çekebileceğini düşündüm. Yani, Jasper’da.”

Vay vay! Beth, nutku tutulmuş halde ona öylece baktı. Zihninde bunun anlamını kavramaya çalışıyordu. Düşük seviyeli bir aile restoranındaki vardiyasının ardından, ayakta duracak mecali kalmamıştı. Ya hareketli, başarılı bir spor barda ne yapardı? İlk vardiyasının yarısında düşüp bayılmazsa, şanslıydı.

“Ama garsonluk değil,” diye devam etti Kevin. “Büroda çalışabileceğini düşünüyordum. İnanamayacağın kadar nefret ettiğim muhasebe işlerini yapmak için. Se-

nin için, şu bel yastıklı rahat koltuklardan alırız. İşletme okumak için üniversiteye gittiğine dair bir dedikodu duy-dum.”

“Eyalet yüksekokulu. Ayrıca mezun olmadım.”

“Hayır, ama işi biliyorsun. Ve dürüst olmak gerekirse, dışarıdan birini tutsam, muhtemelen yarı zamanlı bir iş olurdu. Ancak envanteri ve diğer işleri öğrenirsen, çalışma zamanını uzatabiliriz. Bu sayede, istediğin çalışma saatlerine kavuşursun. Ayrıca çoğu zaman ayakta kalmak zorunda olmayacaksın.”

Kulağa muhteşem geliyordu. Ayakta olmamak, sırt destekli rahat bir büro koltuğu... Personel zihinlerini okuyamıyor diye suçlayan hiç kimsenin olmaması... Bahış kutusunu doldurma ümidiyle gülümsemek ve yağcılık yok.

Ama Kevin için çalışmak mı? Zaten onun kiracısıydı. İki kez bir tür tek gecelik ilişki yaşamış olduğu adamın ona başını sokacak bir yer sağlamış olması, yeterince sarsıcıydı. Maaş çekinin de ondan gelmesi, tamamen yeni bir savunmasızlık seviyesi demekti.

Kevin’in sırtışı soldu. “Bir şey söylemiyorsun?”

“Düşünüyorum.” Çok cazipti ama yürümezse felaketle sonuçlanabilirdi. Hiç kimse, hamile olduğu bariz olan bir kadını işe almazdı.

“İşte bu yüzden seni kandıracaktım.”

“Hiç de iyi bir plan değilmiş.” İç çekti. O kadar kafası karışmıştı ki, nereden başlayacağını bilemiyordu. “Ama bir iş uydurmak...”

“Yok artık! Uydurmadım. Hesap kayıtlarını yapmaktan nefret ediyorum. Şimdiye dek birini tutmamamın tek sebebi, bunun için ilan vermenin, mülakat yapmanın ve birini tutmanın hesap yapmaktan çok daha zor gelmesiydi. Meşru bir iş... Yemin ederim!”

Sadece meşru değil, aynı zamanda mükemmel görünüyordu. Veya neredeyse mükemmeldi; çünkü bebeğini taşıyıp dauresinde kiracı olarak oturduğu adam için çalışmak zorunda olduğu işi bırakma riski pek de önemsiz sayılmazdı.

Gözlerine bakmayı göze aldı. Her zamanki oyuncu ısıltıyı ısıtan samimiyeti görmeyi umuyordu. Ve işte oradaydı, ona bir şans vermesi için resmen yalvarıyordu. İşe bir şans vermesi için...

Sihirli bir kristal küre olmadan bebek ve ilişkileri konusunda işlerin nasıl yürüyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama bunu bilmek için geleceği söyleyen bir alete ihtiyacı yoktu. Bundan bir ay sonra, üç ay veya üç yıl sonra nasıl geçiniyor olurlarsa olsunlar, Kevin ona sırt çevirmezdi. Beth'e ne kadar kızarsa kızsın, ondan ne kadar bıkarsa bıksın, o ve bebek için doğru olanı yapardı.

"Yapacağım," dedi Beth, kendi kendini bunu yapmaya ikna edemeden.

Yapmacık bir şaşırma ifadesiyle elini kalbine vururken, gamzeleri belirdi. "Sadece bu kadar mıydı?"

"Önce seninle tartışmamı mı istiyordun?"

"Hayır elbette ama bu konuşmanın daha farklı ilerleyeceğini düşünmüştüm. İşini yapabildiğini düşünmediğim için öfkelenecektin; sonra zıvanadan çıkacaktın ve beni, patronun olmaya çalışmakla suçlayacaktın. Sonra..."

"Ya sonra?"

"Ve sonra, ikimizi bir şekilde barışma seksi yaparken hayal etmiştim. Ve sonra, eski büro masasında sıftah seksi yapabiliriz demiştim. Çünkü bildiğim kadarıyla hiç sıftah edilmedi. Ve..."

"Kes şunu!" Elini kaldırdı. Kevin'in abartılı masum ifadesine güldü. "Benim öfkelenip zıvanadan çıkmamdan seks yapmaya nasıl geldin?"

Kevin omuz silkti. "Kevin Bacon oyununun altı derecesi gibi bir şey... Tek farkı, bende çok daha az derece var. Öfkelendin mi? Seks yap. Yeni büro mobilyası mı? Siftah seksi... Market alışverişi mi? Kremşantili seks..."

"Tuvaleti ovmak?"

"Gizlice yaklaşıp seni tuvalet masasının üzerine eğme seksi..."

Ya da duşta seks... Buharlı, parfümlü, kaygan duş seks... "Tamam, işte zor bir tane geliyor... Hamile kadın!"

"Ah, bu çok kolay..." Uzanıp Beth'in bir tutam saçını kulağının arkasına soktu. Beth'in içi ürperdi. "Onunla ilgili çok düşündüm. Belki de yavaş, zevkli bir sekse dönüşen sırtüstü sürtme olabilir. Ben sırtüstü uzanacağım ve sen üzerime bineceksin. Bu sayede, bebek arada sıkışmaz."

Bedenine sıcaklık yayılarak karıncalanma ve sızıya yol açarken, ona fırsat sunduğu için kendine küftü. "Üzgünüm. Patronumla yatmama kuralım var."

"Kahretsin!" Gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Kendi kazdığım kuyuya kendim düştüm."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır. Hiç kimsenin bildiğini sanmıyorum ama Joe hep bunu söyler."

"Artık bana iş teklif ettiğin için pişman mısın, patron?"

"Hayır." Üzgünce içini çekti. "Hâlâ yürütebileceğimizi düşünüyorum. Bira soğutucuda mahsur kalıp birbirimizi ısıtmak için soyunarak hayatta kalma seksi..."

"İyi deneme. Ama eminim, senin için peçeteleri öpen onca kadından biri, seninle mahsur kalmaktan mutluluk duyardı."

"Tanıştığımız gecedan beri, senin dışında hiç kimseyle sevişmedim."

O kadarından zaten şüpheleniyordu. Fakat Beth bazı geceler çalışıyordu ve kendilerini Kevin'in kollarına atan kadınlar vardı ve... Başkasıyla yatmadığını ummuştu. "Ekim başından bu yana sadece iki kez mi seks yaptın?"

"Evet. Aynı senin gibi..."

Bir parçası, onun yatağından çıkıp başka bir kadının yatağına atlamamasından dolayı huzurlu hissetmişti ama diğer parçası ise kaygılanmıştı. Kevin'in, kendisinin ona veremeyeceği bir şey için beklemesini istemiyordu. "Bir ilişkimiz yok, Kevin. Yani başka biriyle yatabilirsin."

"Bana daha önce de bir ilişkimiz olamayacağını söylemiştin ama sonra seviştik. Aynı düzene sadık kalacağımızı umuyorum."

"O... Bunun tekrarlanmayacağı konusunda anlaşmıştık."

"Hayır, sen tekrarlanmayacağını söyledin ve ben seninle tartışmadım. En azından yüksek sesle... Çünkü çok çabuk aksileşebiliyorsun."

Aksi mi? Gündüzleri dünyanın en az seksi kadını gibi hissedip geceleri porno rüyaların sıkıntısını yaşamayı kendisi de denemeliydi. O da gayet çabuk aksileşirdi.

Aksi... Kirli sakal... Aksi çenesinin göğüslerini tahriş etmesi...

Lanet olsun, o da aynı şeyi yapıyordu.

"İstifamı ne zaman vereyim?" diye sordu, konuyu değiştirmeye can atarak.

Birkaç saniye Kevin'in konuyu kapatacağını düşünmedi ama sonra Kevin omuz silkti. "Yarın. Ekonominin şu anki durumuna bakarsak, muhtemelen bir klasör dosyası başvuru vardır. O yüzden, yerine birini aldıkları anışının bittiğini söyle."

Başıyla onaylarken bile, Beth büyük bir hata yapıp yap-

madığını merak ediyordu. Kevin'le işler yolunda gitmezse işsiz kalmaktan endişelenmiyordu; asıl sebep Kevin'in kendisiydi. Artık sadece koridorun karşısında yaşamakla kalmayacak, bir de her gün onunla çalışıyor olacaktı.

Bu, karşı koyamayacağı kadar çok Kevin demekti ve şimdi bile bunu zar zor başarıyordu. Son zamanlarda ona musallat olan rüyalar gibi birkaç tane daha görürse, ona karşı koymayı tamamen bırakabilirdi.

On Altı

Nisan...

Kevin, kardeşinin önüne buzlu bir bira kupası bıraktı. Beth paytak paytak yürüyerek geldiğinde, neredeyse biray Mike'in kucağına döküyordu.

Bu bardan sayısız kadın geçmişti. Yürümüşlerdi. Sallanmışlardı. Dans etmişlerdi. Sallanmışlardı. Hatta barın üstüne çıkıp striptiz yapmaya kalkan birkaçı bile olmuştu. Paytak yürüyene tutulacağı kimin aklına gelirdi?

Doğuma iki ay kaldığı için, Beth'in karnı basket topu gibi olmuştu. Eli kulağında anneliğin ördek gibi yürüme aşamasındaydı. Tuhaftı ama kız kardeşi ve yengesini aynı durumdayken, bunu hiç de çekici bulmamıştı.

Beth'i nasıl görünürse görünsün çekici bulacağından olabilirdi. Ya da belki son altı buçuk aydır sadece iki kez seks yaptığından dolayındı; en son seferi ta şubattaydı. Yalnızca ihmal edilmiş cinsel dürtü söz konusu olsaydı, peçete tekliflerinin bazılarını okuduğunda, belinin biraz aşağısındaki şeyler muhtemelen canlanırdı.

Hatta *sana sekiz saniyeden daha uzun süre binebilirim, kovboy*, yazısı bile ona çekici gelmemişti.

Ama Beth'in elinde mesai kartlarıyla mutfaktan ofise paytak paytak yürürkenki görüntüsü, onu baştan çıkar-

mıştı. Hem de çok. Ve durarak ona omzunun üzerinden gülümsediğinde, bir şeyler cidden canlanmıştı.

Ne yazık ki Beth, hâlâ arkadaşı kalmakta kararlıydı. Aylar geçtikçe bu konuda iyi olduklarını kanıtlamışlardı. Elbette Kevin fazla baskıcı olmadığı sürece... Ama gerçekten artık birlikte bebek sahibi olan komşular rutininden nefret etmeye başlamıştı. Daha fazlasını istiyordu.

Kevin, kısık sesle konuşabilmek için barın üzerine eğildi. “Bana bir şey söylemeni istiyorum, Mikey. Hamile kalmasaydı Lisa ile evlenir miydin?”

Öncesinde Red Sox bahar antrenmanları hakkında konuştuklarından, konunun değişmesi Mike’ı biraz afallattı ama büyük bir yudum bira bunu aşmasını sağladı. Omuz silkti. “Hamile kaldığı *gerçeği* ortadayken buna cevap vermenin bir yolu yok ama öyle olduğunu düşünmek istiyorum.”

Çünkü aksi takdirde tüm evlilikleri aşk değil, kaza eseri hamileliğin üzerine kurulmuş olurdu. “Peki hiç...”

“Hayır. Sorun her neyse, cevabım hayır.”

Doğruydı. Kevin de evliliğiyle ilgili tekrar varsayımlarda bulunarak tüm hayatını düşünmek isteyeceğini düşünmüyordu.

Zihninde kendi alnına tokat attı. Beth’in de ana düşüncesi buydu. Hayatını, bebek olmasaydı Kevin’in onunla ilgilenmeye devam edip etmeyeceğini merak ederek geçirmek istemiyordu. Yengesinin sırf bu yüzden geçen yaz bunalıma girmesini izlemişti. O halde, Beth’in de aynı şüpheleri olmayacağını nasıl düşünebilmişti?

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?” diye sordu Mike.

“Tabii ki.” Bu noktada alabileceği tüm yardıma iltiyacı vardı.

“Bence beklemelisin. Lisa’yla ben bir süredir görüşüyorduk ve buna rağmen çok zordu. Beth’i, ilk randevunuzda hamile bıraktın. Ölüm sizi ayırana kadarı bırak, ondan hoşlanıp hoşlanmadığını anlamak için bile yeterli bir süre değil.”

Tam olarak doğru sayılmazdı. Delirdiğini söyleyebirdiniz ama patronunun burnunu kırdığı o ilk gün, ondan hoşlandığının farkındaydı. Joe’nun düğünü bitmeden önce bile ondan çok hoşlandığını biliyordu. Ve de...

Beth’le bir bebeklerinin olması düşüncesini seviyordu. Baba olma düşüncesini seviyordu. Beth’i her gün görme düşüncesini seviyordu.

Ama Beth’i seviyor muydu?

Nasıl emin olabilirdi ki? Çözebileceği test gibi bir şey değildi bu. Ya da bir mülakat veya ruh çağırma tahtası veya daire grafiği ya da bunu öğrenecek başka bir kesin yol yoktu.

Çalışırken yanından ayırmadığı su şişesini kaldırdı ve bir yudum içtikten sonra, etiketini çekti. “Ama neyi bekleyeyim?”

“Bebek ağlayıp altını kirleten sürekli aç bir topa dönüşene ve Beth aylarca bir gece bile deliksiz uyku uyuyamayana, üç gün boyunca duş yapmaya vakit bulamayana ve sen ne söylersen söyle, seni azarlayarak yerin dibine sokana dek bekle. O zaman, hâlâ yeryüzündeki en güzel kadın olduğunu ve başka hiçbir yerde olmak istemediğini düşünürsen, demek ki gerçek aşk olabilir.”

Kulağa gerçek, korkunç ve muhteşem geliyordu. “Sen öyle mi hissettin?”

“Kahretsin, Kev, senden çok daha gençtim. Genç ve aptal... Kafamı toplamam uzun zamanımı aldı ama kapıdan gerçekten çıkıp gideceğim tek bir gün bile olmadı.”

“Beth’i bırakıp gittiğimi hayal bile edemiyorum.”

Mike, bira kupasını ona doğru yatırdı. “Henüz zor kısmını görmedin.”

“Birkaç sürtüşmemiz oldu.”

“Henüz hiçbir şey görmedin, inan bana.”

Kevin aptal değildi. Yeni doğan bir bebeğin, yaşadıkları en zor deneyim olacağını biliyordu. Ama Beth’in, yorulduğunda destek için Kevin’i olacaktı. Deliksiz bir gece uykusu uyuyabilecekti. Çünkü Kevin, ağlayan ve kaka yapan sürekli aç topçuğa bakma nöbetini alacaktı. Belki de kahvaltı görevini de üstlenebilirdi. Bu sayede Beth duş alabilirdi.

Tabii aralarındaki koridorla biraz zor olacaktı. Çok daha kolay olurdu eğer...

“Şu haline bak, tamamen uçmuşsun.” Mike güldü. “Salak. İnan bana, nasıl olursa olsun, senin bebek deneyiminin benim bebek deneyimimden daha kolay olacağını mı düşünüyorsun? Çok yanılıyorsun.”

O ve Beth, korkudan altına eden çocuklar değildiler. Hayat deneyimli, görmüş geçirmiş, sağduyuları olan yetişkinlerdi. İyi bir takım olmuşlardı. “Üstesinden geleceğiz.”

“Tabii ki geleceksiniz.” Mike, tekrar doldurması için kupasını kaldırdı. “Kızlar hakkında bu kadar konuşmak yeter. Buraya, oyunu izlemeye geldim.”

Paulie, Sam’in durmaksızın kanalları gezmesine ara ver-

diren rezil kovboy filmini görmezden gelerek parmaklarını onun çıplak göğsünde gezdirdi. Yatağa çok erken girmişlerdi. O yüzden, akıllara durgunluk veren coşkulu bir seks müsabakası ve Sam'ı beladan uzak tutmaya yetecek kadar sarılmanın ardından, Sam televizyonu açmıştı.

Paulie gözlerini kapatıp devam eden öğle vakti kovboy restleşmesini görmezden geldi. Sam kalkıp evine gitmeyecekti. O nedenle, bu gece kollarında uyuyakalmakta özgürdü. Sabah aynı şekilde uyanacaktı. Aynen önceki sabah ve ondan önceki sabah olduğu gibi... Rahat bir pozisyonda. Sam, en azından haftalardır pansiyonda bir gece bile kalmamıştı.

Sam onu uyandırdığında, neredeyse uykuya dalmıştı. Sam'in bedeninin sevişme sonrası lapa kıvamına gelerek rahatlamak yerine gergin durmasından, bir şeylerin olacağını anlaması gerekirdi. Bir de bir şey söyleyecekmiş gibi boğazını temizleyip durması ama bir şey söylememesinden...

"Marsha'nın bahar eğlencesi bağış balosu gelecek hafta," dedi sonunda, Paulie'nin kafasındaki tehlike çanlarının çalmasına yol açan son derece sıradan bir ses tonuyla. "Benimle birlikte gelebileceğini umuyordum."

Eninde sonunda bunun olacağını biliyordu ama bu sonun daha uzun süre gelmemesini ümit ediyordu. "Çalışmam gerek."

"İddiaya girerim, senin için önemli olsaydı vardiyanı değiştirirdin."

"Benim için önemli değil." Yatağın kendi tarafına doğru dönerek tavana baktı. "Asıl konu da bu."

Her şeyin sonunun gelmiş olabileceğini düşündü ama Sam iç çekerek televizyonu kapattı. Göz ucuyla Sam'in onun yüzüne bakmak için döndüğünü gördü ama tavana bakmaya devam etti.

“Çok şey mi istiyorum? Sadece bir bağış balosu...”

Elbette çok şey istiyordu. Çünkü giderse, Sam tekrar isteyecekti. Ve tekrar, tekrar, tekrar... Daha ne olduğunu anlayamadan, yeniden annesiyle babasının hoşnutsuzluğunu yoğun bir şekilde üzerinde hissederek kıvranan Paulette Atherton olacaktı.

“Artık o kişi olmadığımı söylemiştim.” Sesini seviyeli tuttu ama içinden çılgılık atıyordu. Nasıl da bunun yürüme şansının olduğunu düşünecek kadar aptal olabilmmişti? Sam’ın dünyası buydu. Elbette Sam hayatına geri dönecekti. Ve onu da beraberinde sürüklemeye çalışacaktı.

“Güzel bir elbise giyip benimle bir etkinliğe katılman, kimliğini değiştirmez. Ve sadece bir gece için... Neyi bozabilir ki?”

Onu bozabilirdi, sebebi buydu. Belki de gerçekten hoş insanlara benzeyen bir ailenin tek oğlu olmak farklıydı. Çünkü görünüşe göre Sam, hiçbir zaman bir ebeveynin kınayıcı bakışının altında kendini yetersiz hissetmemişti.

Paulie hiçbir şey söylemeyince, onu diziyle hafifçe dürttü. “Pekâlâ, henüz hazır değilsin. Bu konuda sinirlenmene gerek yok.”

“Burada takılıp ben Boston’a dönmeye hazır olana kadar bekleyeceksen, buraya çok ama çok alışman gerekecek.”

Sam ona iyice yaklaşıp kendini dirseğiyle destekleyerek Paulie’nin üzerinde durdu. Duruşu, Paulie’nin tavanı görmesini etkili biçimde engelledi ve ona bakmaktan başka çaresi kalmadı. “Paulie, konuyu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirme.”

“Zaten büyük bir mesele; çünkü beni hiç dinlemediğin anlamına geliyor.”

“Dinliyorum. Sosyal takvimdeki daha eğlenceli ve sı-

radan olaylardan biri, o nedenle seni davet ettim. Gitmek istemiyorsun. Büyütmeye gerek yok.” Eğilip kulağının altına burnunu sürttü. “Aslında beni ilk kez reddetmiyorsun.”

“Muhtemelen sonuncu da olmayacak.” Sam boynuna daha rahat ulaşabilsin diye başını çevirdi.

Sam boynunu hızlıca geçerek doğrudan göğüslerine yöneldi. “Bu riski göze alacağım.”

Paulie her zamanki takım forması ve spor ayakkabıları yerine kot pantolonuyla siyah bir kazak ve topuksuz ayakkabıyla ortaya çıktığında, Beth bir şeylerin döndüğünü anladı. Ayrıca göz kalemini de ince çekmiş gibi görünüyordu.

“Sırf öğle yemeğine gitmek için müthiş giyinmişsin.”

Paulie başını eğip kendine göz attı. “Zar zor giyindim. Ayrıca sonrasında... Iı... Bir şey için Sam’le... Buluşacağım.”

Çok kötü bir yalancıydı. “Eğer birinin fotoğrafımızı falan çekeceği bir yere gidiyor olsaydık bana söylerdin, değil mi? Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın.”

“Sana hiçbir şey söyleyemem; çünkü Bayan Kowalski çok *serttir*. Ama azıcık dudak parlatıcısının zararı olmaz.”

“Bana beş dakika ver.”

“Sakin abartma,” diye seslendi Paulie arkasından. “Yoksa insanlar sırf benimle öğle yemeğine gitmek için neden süslendiğini merak eder.”

On dakika sonra Beth, Paulie’nin Miatası’na binmeyi başardı. “Beni çıkarmak için bir vinç gerekecek.”

“Evet, Kev’le araçlarımızı değiştirmeyi düşündüm

ama seni onun Jeep'ine bindirmek için de bir vinç gerekecekti. Her iki durumda da hoş olmazdı." Paulie de binip kontağı çevirdi. "Aslında tanıdığım arabası olmayan tek kişisin."

"Minivanımın koltuklarında bir haftalık Cheerios gevreklerini toplamama çok az zaman kaldı. Hâlâ fırsatım varken, özgürlüğümün tadını çıkarıyorum."

Birkaç dakika sonra, eğlence salonuyla ünlü çok güzel bir restoranın önüne park ettiler. Beth, kendini çok da gülünç duruma düşürmeden küçük arabadan çıkmayı başardı.

"Şaşırmış görünsen iyi edersin," diye tısladı Paulie. içeri girmeden önce. "Yoksa Bayan K. bedenimde yeni bir delik açar."

Rol yapmasına gerek kalmadı. Paulie'nin, dairesine geldiği ilk andan itibaren bunun bir bebek hediyeleri partisi olduğundan şüphelenmesine rağmen, bu derece olacağını beklemiyordu. Balonlar, flamalar, afişler...

Bir de annesiyle babası... Annesinin gözlerindeki sevinç gözyaşlarını görünce, Beth tamamen kendinden geçti. Kollarını annesine dolayıp hıçkırarak ağladı. Annesini çok özlemişti; yalnızca, onu görene dek ne kadar çok özlediğinin farkında değildi.

"Şu göbeğe bak," diye bağırды Shelly. Beth, gözyaşları arasında güldü.

Annesi sonunda onu bıraktı ve babasına sıra geldi. Ardından da bütün Kowalskiler geldiler. Öncelikle, sadece kadınların değil, bütün erkeklerin orada olduğunu fark etti... Kevin'in kardeşleri, babası, eniştesi... Hatta yeğenleri bile.

Stephanie onu kucakladıktan sonra, kızcağız başına taç takabilsin diye öne doğru eğilmek zorunda kaldı. Ar-

dından Kevin yanına geldi, kolunu Beth'in son derece dolgun beline doladı.

"Sürpriz!" Sırtarak Beth'i yanağından öptü.

Punç kâsesinin önünde duran Darcy, Randy ve birkaç aşçıyı fark etti. "Barı kim idare ediyor?"

Kevin omuz silkti. "Bugün geç açıyoruz. Dostlarımız bebeğimizi kutlamak istiyor, o yüzden boş ver gitsin; haksız mıyım?"

"Boş verelim," diye onayladı Beth. Bobby'nin odanın diğer ucundan ona doğru koşarak geldiğini görüp güldü. "İşte geliyor."

Geçici olarak en genç Kowalski olan Bobby, ellerini hemen Beth'in karnına koydu. "Selam, kuzen! Hediye partisinde, bebek neden hediye yağmuruna tutulur? Bu sayede pis kokmaz!"

Herkes güldü. Sonra Beth'i pembe mavi flamalarla ve şişme biberonlarla süslenmiş bir sandalyeye yönlendirdiler. Başında tacıyla, tahtında kendini inanılmaz derecede özel hissetti. Fotoğraf makinesinin flaşı gözünü kamaştırırken, sahte gülücükler atmasına gerek kalmadı.

Ardından hediye geçidi başladı. Büyük hediyeler... Küçük hediyeler... İkisinin arası hediyeler. Çoraptan birinci sınıf bebek arabasına, bebek bezinden araba koltuğuna kadar bebeği Kevin kadar uzun olana dek almak zorunda kalmayacağı bir sürü şey... Çocuğunun asla sıkıntısını çekmeyeceği bir şey varsa, o da neydi? Takım tişörtleri ve tulumları... Red Sox, Celtics, Bruins, Patriots ve The Revolution, her takıma ait eşyalar vardı. Nane yeşilinden ziyade daha çok kırmızı, beyaz, mavi, yeşil, siyah ve altın sarısı hâkimdi.

Kutlama, gerçek bir Kowalski geleneğiyle devam etti. Yemek, kahkaha ve daha fazla yemek... Ayrıca Beth buna

hayatta inanamayacak olsa da Artie ve Shelly Hansen da uyum sağlamışlardı. Leo ile babası, birbirlerine artık ne tür hikâyeler anlatıyorlarsa gülüşüp duruyorlardı. Annesi Kevin'in annesiyle bebek hediyeleri yığınının heyecanını yaşarken mutluluktan uçuyordu.

Garsonlar üzeri çok şirin bir çift bebek patiğiyle süslenmiş üç katlı bir pasta getirdiklerinde Kevin, Beth'in o kadar yakınına eğildi ki, dudakları neredeyse Beth'in kulağına değiyordu. "Özellikle çikolatalı pasta rica ettim; çünkü ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Eğlence odasında sıcaklığın aşırı yükselmiş olmasına rağmen, omurgasını gıdıklayan hoş bir ürperti hissetti.

"Bir dilim yemenin üzerinden epey zaman geçti." Elini Beth'in beline koydu. "Tatlı, yapışkan kremadan bir parça yemeyi çok özlemiştir."

Ah, özlemişti, neredeyse nefesini kesen sızılı bir arzuyla! O yüzden pasta yerleştirilip aileleri ve arkadaşları tepkisini görmek için döndüklerinde, kendini Kevin'in kollarına atarak yaşayacağı utançtan kurtulmak için yapabileceği tek şeyi yaptı.

Karnına dirseğiyle vurdu.

"Ah!" Bir adım geriledi.

Pasta lezzetliydi ama diline değen her çikolata parçasıyla, bakışı çatalındaki kremayı abartarak yalayan Kevin'e yöneliyordu. Kevin dilini her kıvırdığında, kremayı yaladığında, içinin derinliklerinde hissettiği zonklayan arzu sızısı daha da sıkıştırıyor gibiydi ama arkadaşlarının ve ailelerinin orada olduğu gerçeği, onu bacaklarını açarak Kevin'in kucağını oturup dudaklarındaki kremayı yalamak gibi aptalca bir şey yapmaktan alıkoyuyordu. Bu ve bir de artık bacaklarını açarak kucağına *oturabileceğinden* pek emin değildi.

Ama anneleri izliyordu. Ve Beth'in son istediği şey, onların Kevin'le ilişkisi hakkında fikir edinmeye başlamalarıydı. *Platonik*. Kafalarına kazınmasını istediği kelime buydu. *düğün* veya *gelin* değildi.

Erkekler hediyeleri Kevin'in Jeep'ine ve ellerinde başka hangi büyük araçlar varsa onlara yüklemek için toplandığında, sızısı azaldı. O nedenle, müstakbel anne olarak pastadan ikinci dilimi aldı.

Paulie, yanındaki sandalyeye pat diye oturdu. "Şeker akını bebeğe ulaşır da idrar torbanı tekmelemeye başladığında üzüleceksin."

Beth, çatalındaki tereyağlı kremayı yaladı. "Umurumda değil."

Paulie, çocuklardan birinin bıraktığı yarısı yenmiş bir dilim pasta olan tabağı aldı. "Benim de."

"Sözünü tuttun. Fark etmediğimi sanma."

Paulie omuz silkti. "Bebek hediyeleri partisinde sana başka bir şey daha vermeyeceğime söz verdim. Ama bebeğe hediye vermeyeceğime dair bir söz vermedim."

Bebek için etiketinde Paulie'nin adı yazılı bir hediye gördüğünü hatırlamıyordu. Her neyse, yine de hamile kıyafetleri için harcadığı onca paradan sonra, bu çok fazlaydı.

"Dairemde, senin için birkaç evrak işim var. Ufaklık için bir üniversite fonu hazırladım." Söylediği miktar, Beth'in ağzını açık bıraktı.

Karşı çıkmak için ağzını açtı ama Paulie onu susturdu. "Çok olduğunu biliyorum. Peki, sen ve Kev? Siz benim ailemsiniz. O çocuk da benim ailem ve ne olursa olsun, hayata sağlam bir başlangıç yaptığını bilmek hoşuma gider."

Beth, kollarını Paulie'nin boynuna doladı ve ağlamaya çalıştı. "Çok teşekkür ederim."

"Önemli değil." Geri çekildi. Yanağında gözyaşı olduğunu düşündüğü ıslaklığı sildi. "Bu kadar duygusallık yeter."

"Tamam. O zaman, Sam'le işler nasıl gidiyor?"

"İyi sanırım. Birlikte çok vakit geçiriyoruz. Eğleniyoruz. Şu an benim evimde kalıyor."

"Bu cidden harika, Paulie."

Paulie omuz silkti. "Şimdilik. Buradaki işi bitip Boston'a dönme vakti gelince ne olacağını göreceğiz. Benden bir bağış partisi için onunla dönmemi istedi. Olmaz, dedim. O zamandan beri biraz tuhaf bir durum var."

"Ama hâlâ burada..."

"Şey... Seks güzel."

Beth sızlandı. "Bir parça daha pastaya ihtiyacım var."

"Seni şu an izlediği gibi izleyen Kevin gibi bir adam varken seksi tatlıyla telafi ettiğini söyleme sakın."

Arkasını dönüp Kevin'e bakmamayı başardı. "Sadece arkadaşız."

"Hı-hı... Görünüşe göre, bebek hediyeleri partisi bingo kartlarını dağıtıyorlar. Oyunlar söz konusu olduğunda bu ailenin ne kadar amansız olduğunu görmeye hazır ol."

"İstediklerini elde etmekte epey iyi olduklarını biliyorum."

"Kevin henüz o kadar da iyi değil."

Beth omuz silkip boğazındaki düğümü yutkunarak çözmeye çalıştı. "Kesinlikle iyi. Bir bebek istiyor. Ve bir bebeği olacak."

"O, seni istiyor."

“Elbette, çünkü paket halinde bir teklif... Hazır aile.”

Paulie, başını sallayarak elini Beth’in koluna koydu. “Bunu ciddi düşünmediğini söyle.”

Ne düşündüğünden emin olmadığını söyleyecekti ama Stephanie yanlarına gelmiş, onlara birer bingo kartı veriyordu. Ardından oyunlar başladı. Konuşma vakti sona ermişti.

Ama düşüncesi, her zamanki gibi zihninin gerilerinde takılı kalmaya devam etti.

On Yedi

“Bu gece çok cansız,” dedi Paulie. “Bir iki saat mola veriyorum.”

Kevin, saate bakarak omuz silkti. “Olur. Eğer sıkışırsak seni ararım ama sorun olacağını sanmıyorum. Ah, çarşamba gecesi benim yerime bakabileceğinden emin misin?”

“Dalga mı geçiyorsun? Senin bir doğum sınıfında oturduğunu hayal ederek barı işletmek mi? Hayatımın en iyi gecesi olacak.”

Kevin daha ona sorununun ne olduğunu soramadan gitmişti. Çünkü işler durgun olduğunda, genellikle oradan ayrılmazdı. Çoğunlukla bir sandalye çeker ve mekândaki devamlı müşterilerle sohbet ederdi.

Bir iki dakika sonra Sam Logan içeri girip her zamanki yerine oturduğunda, ne olup bittiğini anladı. Paulie, bu adamdan bir sebepten sakınıyordu ve Kevin nedenini öğrenmek istiyordu. Onun için fiçıdan bir Michelob doldurarak içkiyi Darcy’e vermek yerine kendi götürdü.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Sam, gelişigüzel bir şekilde.

“Şikâyetim yok. Olsa da kimse dinlemezdi.” Birayı bıraktı, ardından kendisi için bir sandalye çekti.

Sam bir kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Elbette

biraz havadan sudan konuştular. Spor, hava ve bunun gibi konulardan bahsettiler ama aslında arkadaş değildiler.

En iyisi, ağzında gevelemeyi kesmekti. "Paulie ile aranda ne olup bitiyor?"

"Sanırım seni ilgilendiriyor olsaydı, sormak zorunda kalmazdın."

Gayet makuldü. "Paulie kardeşim gibidir ve ben..."

"Ve ben ona âşığım."

"Ah!" İşte bu, "*niyetin ne?*" sorusunu gereksiz kılıyordu. "O yüzden mi senden kaçıyor?"

"Sanırım benden kaçıyor, çünkü benimle aptal bir partiye gelmesini istedim."

"Boston'da mı?"

"Evet, bir hayır etkinliği..."

Kevin sandalyesine yaslandı, konuyu neye getireceğini anlamaya çalışıyordu. Adam, onu bir partiye davet ederek ona kötü davranıyor gibi görünmüyordu. Ama yine de Paulie'yi mutsuz etmişti ve Paulie, bunu etraflıca ele alabileceği gibi, Sam'i hayatından çıkarmaya da kadirdi. Ama bunun da onu mutlu edeceğini sanmıyordu.

Bir arkadaşına sahip çıkmakla burnunu ait olmadığı yerlere sokmak arasında çok ince bir çizgi vardı. "Saçı aşırı kızıl olduğu için annesinin, Paulie'nin saçını o daha dört yaşındayken boyamaya başladığını biliyor muydun?"

"Atherton ailesini şahsen tanıyorum; o yüzden hiç şaşırmadım." Sam, birasından bir yudum aldı. Ardından, iki eliyle soğutulmuş kupaya sardı. "Ondan işini bırakıp bir Stepford hanımı olmasını istemeyecektim. Onu, etkinlik takvimindeki en eğlenceli ve sıradan eğlenceye davet ettim. Ve olmaz dediğinde ısrar etmedim."

Kevin, Darcy'nin uzattığı su şişesini minnetle kabul

etti; ardından etiketiyle oynamaya başladı. “Oraya dönmek istemiyor.”

“Ondan taşınmasını istemedim. Sadece bir gece...” Sam, sandalyesinde kambur oturuyordu. Kibirli bir güven fonlu bebekten ziyade, kalbi kırılmış sıradan bir tipe benziyordu. “Benden tekrar uzaklaşmasına izin veremem.”

Adama sabırlı olmasını söylemek dilinin ucuna kadar gelmişti ama dili varmadı. Sabırlı olamaya çalışmakta yeterince deneyimi olmuş ve çuvallamıştı. Tümüyle. Ve bir erkeğe öfkeden başka hiçbir şey kazandırmadığını söyleyebilirdi.

Bebek hediyeleri partisinde çikolatalı pastayla ilgili tartışmasının Beth üzerindeki etkilerini görebilmişti ama her zaman olduğu gibi, onun da kendisi kadar çok arzuladığını bildiği duyguya boyun eğmemek için direnmisti. Yeniden başladıkları yere dönmüşlerdi. İçlerinden biri içten içe yavaşça ölürken, bebek sahibi olan komşular olmuşlardı.

Sam, birasına kaşlarını çatarak baktı. “Sanırım tam da bu noktada, bana sabırlı olmakla ve kaderimde varsa kendisinin geleceğiyle ilgili sıkıcı laflar etmen gerekiyordu. Ve ben de al benden de o kadar diyecektim.”

Kevin gülerek suyun kapağını çevirdi. “Red Sox’a ne diyorsun?”

“Geçen gece, Beckett çok iyi görünüyordu. Ve Papelbon da formunda.”

“İlk sırada kalmamızı sağlıyor. Yankees yükselişe geçti. Müthiş bir oyun olacak.”

Gerçek erkeklerin yaptığı gibi, sonraki saati spor hakkında konuşarak geçirdiler. İkisi de kadınlarını mutlu etmek için hiçbir fikirleri olmadığı gerçeğini takmıyor gibi davranıyorlardı.

Havaalanı sandalyeleri hamile kadınlar için en rahat koltuklar sayılmazdı ama Beth, annesiyle babası Florida'ya giden uçağa binmeden önce, son dakikaya kadar zamanını onlarla geçirmek istiyordu. Bebek doğduktan sonra tekrar geleceklerdi ama bu sırada onları özleyecekti.

Babası kahve almak için uzaklaştığında, annesinin yüz ifadesi ciddileşti. Elini Beth'in dizine koydu. "Tatlım, Kevin çok hoş bir gence benziyor."

İşte başlıyordu. "Çok iyi. Aslında tanıştığım en iyi adamlardan biri."

"Mary seninle bir ilişkisi olmasını istediğini söyledin ama sen, arkadaş kalmakta ısrar ediyormuşsun."

"Biraz karmaşık."

"Aşk çoğunlukla karmaşıktır."

Bu kelime, beynine gülle gibi inmişti. Annesini özleyip özlemeyeceğine bakmadan, kalkıp oradan gitmek istedi. "Aşk falan yok, anne. Bir gecelik bir ilişki yaşadık. Tanrı aşkına, kadınların kokteyl peçetelerine yazdıkları telefon numaralarını topluyor. Ayrıca hamile kalmasaydım, onu bir daha asla görmezdim. Birbirimizle işimiz bitmişti; kusurlu bir kondom bu gerçeği değiştiremez. Önceden de birlikte bir geleceğimiz yoktu. O yüzden, şimdiden sonraki geleceğimiz, sadece bebek yüzünden. Hayatımın geri kalanını bunu bilerek geçirmek istemiyorum."

Annesi elini sıktı ama bir şey söylemedi. Muhtemelen Beth'i, daha fazlası olduğunu bilecek kadar tanıyordu.

Vardı da. "Albuquerque'ya gidecektim. Bir sonraki gideceğim yer orasıydı ama sonra Kevin'le tanıştım ve onunla yatacak kadar aptalca davrandım. Artık her şey çok farklı... Bütün hayatım değişti, tepetaklak oldu. Artık ona sonsuza dek bağlandım; çünkü çok iyi bir baba olacak. Beni bunaltıyor. Zaten o kadar bunalmış durumdayım ki, ne yapacağımı bilemiyorum. Onun yakınındayken

mantıklı düşünmüyorum ama yapacağımız her şeyin, bebeğin hayatı üzerinde büyük bir etkisi olacak. Ayrıca bütün hayatımı, Kevin beni gerçekten istiyor muydu, yoksa ben sadece ona bir çocuk veren ilk kadın mıydım, diye merak ederek geçirmek istemiyorum.”

İçini dökmek yorucuydu. Annesi başını omzuna doğru çekip saçını okşadığında, direnmedi. İlk kez boğulmuş hissetmedi. Sadece rahatlamış hissetti. “Her zaman bağımsız oldun. Ve bu konuda inatçıydın. Artık yatarken üstünü örtmememe gerek olmadığını, bunu kendin halledebileceğini söylediğinde, henüz dört yaşındaydın. Önemli olanın bunu yapıp yapamaman olmadığını sana bir türlü anlatamadım. Önemli olan, gününün son dakikalarını seninle paylaşmaktı. Bir şekilde, insanları dünyaya almıyorsun.”

“Eğer onu şimdikinden daha fazla dünyaya alırsam, ona âşık olurum ve ondan sonra geri dönüşüm olmaz.”

“Bence ikiniz de biraz âşık olmuşsunuz zaten.”

Beth, gözyaşlarını geri itmek için gözlerini kapattı. “Şimdilik böyle iyiyiz. Arkadaşız ve ilişkimiz şu anki gibi kaldığı sürece biz de arkadaş kalacağız. Ama eğer âşık olduğumuzu düşünüp evlenmeye kalkarsak ve bir gün benden ziyade bir aile fikrine âşık olduğunu fark ederse ne olacak? Veya ben de sadece çok iyi bir adam olduğu ve bunu onsuz başaracağımdan emin olmadığım için ona âşık olduğumu sandığımı fark edersem ne olacak?”

“En azından denemiş olacaksınız.”

“Eğer başarısız olursak, çirkinleşecektir. Aşk dostça bitmez. Birbirimizden nefret etmemizi istemiyorum. Bunu bebek için istemiyorum. Kızımın veya oğlumun annesiyle babasının dost olmasını istiyorum.”

Gözlerini açtığında, babasının karton bardaklardaki iki kahveyle bir şişe suyu dengede tutmaya çalışarak geldi-

ğini gördü. Babası, garsonluktan hiç anlamıyordu. Doğrularak yüzünü sıvazladı; üzgün görünmek istemiyordu.

“Gerekli görüyorsan yavaştan al,” dedi annesi. “Sadece kendini ona tamamen kapatma.”

“Zaten yapamam,” diye mırıldandı Beth. “Bana izin vermez.”

Babası içeceklerini verdi. Beth, boğazındaki son düğümü de yutkunmayı umarak koca bir yudum su içti. Yorgundu, sandalyede rahat değildi. Dahası, gıcık Kevin kulağına çikolatalı pastayla ilgili kötü kötü şeyler fısıldayıp yapışkan kremayı yaladığından beri, doğru dürüst uyumamıştı. Kevin bunu, Beth’in heyecanlanarak onunla tekrar yatağa girmesini umarak kasıtlı olarak yapmıştı.

Bunun yerine, Beth onunla yatağa tekrar girme niyeti olmadan heyecanlanmıştı. Yani heyecanı hâlâ sürüyordu. Ama intikamı acı olmuştu. Kevin doğum partneri olmak konusunda ısrar ettiğinden, doğum derslerinde sürünmesini izleme zevkini yaşayacaktı. Eğer Kevin’in canını sıkacak bir şey varsa, o da buydu. Öyle umuyordu.

Kısa süre sonra, annesiyle babasının güvenlikten geçme vakti geldi. İkisi de Beth’e uzun uzun, oyalanarak sarıldılar. Tam bir irade göstererek gözyaşlarını tuttu ama hiç kolay değildi.

“Bebeğin doğma vakti geldiğinde geri döneceğiz,” dedi annesi. “Ama herhangi bir sorunun olursa, araman yeter. Olabildiğince çabuk geliriz.”

“İyi olacağım, anne. Kevin’in ailesiyle tanıştınız. Yalnız bırakılmak istesem bile öyle bir şansım olmaz.”

“Torunuma iyi bak,” dedi babası kısık sesle. Sonra akıllıca davranarak iki kadın da hıçkırarak ağlama krizine girmeden, annesini çekiştirerek götürdü.

Beth, artık onları göremez olunca arkasını döndü. Kısa

bir mola için bayanlar tuvaletine gittikten sonra, Manchester'ın işlek havaalanının ön girişinden çıktı.

Kevin oradaydı, kaldırımın biraz aşağısında Jeep'e yaslanmıştı. Beth onu görünce, Kevin gülümsemeye başladı. Beth başını salladı. "Buraya park edebileceğini sanmıyordum."

"Evet." Kapıyı Beth için açtı. "Şu adam da bana aynı-sını söylemeye başlamıştı ama Red Sox biletleri dikkatini dağıttı. Anlaşılan oğlunun on altıncı yaş günü, Yankees ile oynayacağımız geceye denk geliyormuş."

"Yanında hep maç bileti mi taşıyorsun?"

"Yalnızca gerekli olacağını düşünürsem..." Beth'in kapısını kapatıp Jeep'in önünden dolandı.

Park alanından çıktıklarında, Kevin ona göz attı. "Annenle babandan ayrılmanın zor olabileceğini düşündüm. Duygusalken bir de tuhaf bir taksi şoförüyle uğraşmanı istemedim."

"Neden bu kadar iyi bir adam olmak zorundasın?"

Beth'e gamzelerini gösterdi. "Annemle tanıştın. Aksini düşünmek bile ödümü koparıyor."

Ama ona karşı koymayı da çok daha zorlaştırıyordu. "Teşekkürler."

"Seni ne neşelendirir, biliyor musun?"

Ateşli, terli ve yapış yapış bir seks yapmadan önce karından krema yalamak mı?

"Dondurma," dedi Kevin.

"Çilekli mi?" Yanından bile geçmezdi ama uzun vadede onun için daha iyiydi.

Sırıltısı, yaramazlığın yanlış tarafındaydı. "Çikolatalı olmasın mı?"

"Çikolatalı değil, çilekli."

"Sıcak çikolata soslu? Ve kremşantili?"

Beth gülmeden edemedi. “Hayır. Sadece bildiğimiz sade çilekli dondurma.”

Kevin, bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama sonra sadece gülümsedi. “Tam yerini biliyorum.”

Kevin’in hayatı kaymıştı. Bir daha asla bir kadının vajinasıyla normal bir ilişkisi olamayacaktı.

Kahretsin! Hatta artık *vajina* kelimesini kullanıyordu. Bir erkek olarak hayatı tamamen, telafisi mümkün olmayan bir şekilde kaymıştı.

Hayaları rahatlayıp bedeninin sığmadığını terk etse bile, bir dahaki sefere bir... Vajinayla karşılaştığında hızla geri çekileceğine oldukça emindi. O kelimeyi ve öğretmenin neşeli sesini aklından çıkarması gerekiyordu. Ya da bir birayla bastırması... Ya da birkaç fırt tekilayla... Kahretsin, tüm şeyi içecekti.

“İyi misin?” Beth, eğlendiğini saklama *gereği* bile duymuyor gibiydi.

“Hayır.” Öğretmenin sesi beyinde kudurmuş, geveze bir sincap gibi zonkluyordu. Vajina. Açılma. Geri kapanma. *Mukuslu tıkaç*. Tanrı aşkına!”

“Arabayı benim kullanmamı ister misin?”

Başını sallayarak direksiyonu biraz gevşek tutmaya zorladı kendini. Arabayı kullanmak zorunda olması, onu şu an kıvrılarak cenin pozisyonunda yatmaktan alıkoyan tek şeydi.

Cenin. Bebek. *Vajina*. Lanet olsun!

Beth ise ona gülüyordu. “Doğum partnerim olmak için ısrar eden sendin.”

“Ben bebeğin babasıyım,” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından. “Orada olmalıyım.”

“Aslına bakarsan, annene soracaktım.”

Görevi devretmek dilinin ucuna kadar gelmişti. Annesinin doğumda Beth’in partneri olması, uzun süredir duyduğu en iyi fikirdi. O bir kadındı. Kendisi de dört çocuk doğurmuş, bir kız çocuğu büyütmüş ve beş torun olmuştu. Kesinlikle yabancılık çekmezdi... Adım söyleyemeyeceği kadın organlarının işleyişi konusunda...

Ailenin bir parçası olduğunu kabullenmiş olacağına göre bu, Beth için de büyük bir ilerleme olurdu. O kim oluyordu da bu gelişmenin önünde duruyordu?

“Olmaz,” diye cevap verdiğini duydu kendinin. “Yanında olmak istiyorum. Zamanı geldiğinde, başına ayaklarından daha yakın olmayı umuyorum.”

Beth güldü. O kadar uzun süre ve o kadar çok güldü ki, Kevin umumi tuvaletlerin olduğu yerlere bakınmaya başladı. Neyse ki Beth eve kadar tutabilecekti ama kadının yolculuğa çıkmış ufak bir çocuktan daha sık tuvaleti geliyordu.

“O, sadece bir filmdi. Gerçek olanıyla nasıl baş edeceksin?”

“Sarhoş olarak!” Aynen şu an olmayı dilediği gibi. “Konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Olur. İsim düşündün mü?”

“İsim seçmenin kötü şans getireceğini söylemiştin?”

“O, öncedendi. Eğer kız olursa Paulie’nin adını koymaya ne dersin? Çok yakınsınız ve benim için de çok iyi bir arkadaş oldu.”

“Paulette adından nefret ediyor ama Paulie Kowalski? Tuhaf geliyor ve hayatımda iki tane Paulie’yle baş edebileceğimden emin değilim.”

“İkinci adının Lillian olduğunu söylemişti. Adını de-

ğıştirdiğinde onu bırakmış; çünkü büyükannesinin adıymış. Onun için bir anlamı var.”

“Lillian, biraz eski moda bir isim; değil mi?”

“Lily düşünüyordum.”

Lily: Kevin’in hoşuna gitti. “Lilian yerine Lily Ann, ne dersin?”

“Lily Ann Kowalski. Hoşuma gitti. Ya erkek olursa?”

Kevin, son birkaç haftadır bebeğin soyadı konusunu nasıl açacağını düşünüyordu. O yüzden, Beth’in bunu açıkça söylediğini duyunca çok rahatladı. Beth’in bebeğe kendi soyadını vermek ya da ikisinin soyadlarını tire ile bölerek kullanmak isteyip istemeyeceğinden emin değildi; çünkü evli değillerdi. Hansen- Kowalski, Kevin’in işine gelmezdi. “Carl Yastrzowski nasıl?”

“Carl Yastrzowski Kowalski mi? Ne tür bir isim bu?”

“Seni barıma aldığıma bile inanamıyorum.” Nasıl olmuştu da spor hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmeyen bir kadını bulmuştu? “Yaz, gelmiş geçmiş en iyi sol saha oyuncusuydu. Bir Red Sox ikonu.”

“Çocuğuma bir sporcunun adını koymayacağım. Tom Brady Kowalski yok. Derek, Jeter veya onun gibi bir Kowalski yok.”

“Tanrım, Beth!” Neredeyse yoldan çıkıyordu. “Jeter, kahrolası bir Yankee! Kendi oğlumu bırak, nefret ettiğim çirkin, üç bacaklı, tek gözlü kuduz ve uyuz bir köpeğe bile Jeter adını vermezdim. Ne yaparsan yap, sakın Jasper’da kimseyle spor hakkında konuşma.”

“Dikkatini çekmeye çalışıyordum.”

“Dikkatimi çekmek istediğin konu spor hakkında hiçbir şey bilmediğinse tamam, sorun yok. Babalarımız olabilir. Onların adını verebiliriz.”

“Leo ve Arthur mu?”

“Evet, muhtemelen olmaz. Babanın ikinci adı ne?”

“Merton.”

Lanet olsun! “Ray’e ne dersin? Ray Bourque Kowalski. Kulağa hoş geliyor.”

Göz ucuyla Beth’in ona doğru, yüzünde tiksintiyle baktığını gördü. “Ray Bourque’yu ben bile duydum, Kevin.”

“Denemek zorundaydım. O bir Bruins efsanesi.”

“Artık önerdiğin her ismi Google’da araştırmam gerekeceğini fark etmişsindir umarım. Ya da en azından Paulie’ye danışacağımı...”

“Bir şeyler üretmemiz gerekiyor. Paulie temasına sadık kalırsak, Paul olabilir.” Beth’in burnunu kırdığını görmek için tam vaktinde başını çevirebildi. “Ya da olmaz.”

“Bugün karar vermek zorunda değiliz.”

“Sadece bil diye söylüyorum, çocuklar da birkaç öneride bulundu.” Beth sızlanınca, güldü. “Sporcuların hepsini elersek, çocukların uzlaştıkları isim Scooter.”

“Scooter Kowalski mi?” Beth’in kıkırdaması, ruhunu katlanmak zorunda kaldığı doğum belgeseli korku filminin temizlemek için büyük bir yol kat ettirdi.

“Stephanie ise erkek olursa Jacop Edward, kız olursa Bella Stephanie olmasını önerdi. Annesine göre, hayranı olduğu bazı parıltılı vampir kurt adam kitaplarıyla alakası varmış.”

“Şimdilik, daha sonra karar verilecek, diyelim.”

Kevin omuz silkti. “Scooter’ı sevdim aslında.”

“Eminim.” İç çekerek koltuğunda kıpırdandı. “Acıktım. Ve tualete gitmeliyim. Yine...”

Kevin gülerek başını salladı. Üzerinde, bunların yazılı olduğu bir tişörtü olmalıydı. “Beş dakika sonra bardayız.”

“Tavuk kanadı... Nefis!” Birkaç hafta önce, Jasper burgerden tavuk kanadına geçiş yapmıştı ve iştahı kapanmak bilmiyordu.

Elbette, Beth’in parmaklarında kalan sosu yalamasını izlemek de Kevin’in doyumsuz iştahını kabartıyordu ama tavuk, arzusunu gidermeye yetmezdi.

Beth’i arzuluyordu. Büyük bir kısmını içerse de sadece yatakta değil, genel anlamda. Hayatını onunla paylaşmak istiyordu. Bu konuyu son defa ima ettiğinde, Beth ona gülmüştü. Birlikte çalışıyorlardı ve boş zamanlarının çoğunu beraber geçiriyorlar, birbirlerinden bir buçuk metre mesafede yaşıyorlardı. Daha ne kadar paylaşım isteyebilirdi?

Hepsini istiyordu. Bir buçuk metrenin kalkmasını istiyordu. Ama Beth’in neşesi kaybolup duygusallaşınca, konuyu kapatmıştı. Son istediği şey, şu anki durumlarıyla ilgili huzursuzlaşmasıydı.

Kevin’in en büyük korkusu, fazla ısrarcı olduğunu düşünürse kaçmasıydı. Florida’ya veya başka bir yere giden bir otobüse atlayıp onu bırakmasıydı.

O yüzden şimdilik kendine hâkim oluyor, sadece beğenin babası olan “arkadaş artı komşu” rolünü oynuyordu. Ama zordu ve gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu.

On Sekiz

Haziran...

Paulie, süslü Boston otelinde, dairesinin banyosunda durmuş aynaya bakıyordu. Paulette Atherton, ona bakıyordu.

Ondan nefret ediyordu. Saçının ağırbaşlı bir şekilde tokayla tutturulmasından nefret ediyordu. Ustaca, zevkli bir şekilde yapılmış makyajdan nefret ediyordu. Sosyete kulübünde bir haziran kahvaltısı için mükemmel olan yazlık ama yine de şık elbisesi tarafından örtülmeyi bekleyen iç çamaşırının zarif askıları...

Annesiyle babası da orada olacaktı. Sam, aynı masada olacaklarını, çünkü uzlaşma zamanının gelip de geçtiğini söylemişti. Sam'in anlayamadığı şeyse onun şu an olduğu kişiyle ailesinin olmasını istediği kişiyi uzlaştırmasının kesin imkânsızlığıydı.

Kendi dünyasında dört ay boyunca son derece iyi idare ettikten sonra, yeniden Sam'in dünyasına kararsız bir adım atma vakti gelmişti. Sam bir süredir bu konuda söylenip duruyordu; sonra nispeten sade bir bağış kahvaltısı gündeme geldi ve onu yumuşak bir anında tongaya düşürdü ve... İşte buradaydı. Paulette Atherton.

Onunla ilgili her şeyden tiksiniyordu. Ayrıca aptal değildi. Ona eşlik etmesini giderek daha sık istemeye baş-

layacaktı. New Hampshire'daki iş bittiğinde, gidip gelmek Sam'e mantıklı gelmeyecekti. Onu Boston'a taşınmaya ikna etmeye çalışacaktı. Sonunda, Sam'den de aynadaki kendi yansımından nefret ettiği kadar tiksitmeye başlayacaktı.

Boş ver onu. Herkesi boş ver.

Belki de aralarındaki her şeyi, birbirlerine şu an olduğundan daha da fazla bağlamalarını beklemeden, şimdi yakıp kül edebilirdi. Yine de canını yakacaktı ama aralarındaki denkleme *aşk* kelimesi girdiğinde, daha da çok acıtacaktı. Her halükârda, canı yanacaktı.

Saç bakım ürünlerinin bulunduğu çantayı banyo dolabının üzerine bırakarak saçındaki tokaları çıkardı ve saçını kendi tarzında yaptı. Kızıl ve seksenlerden kalma bir amigonun saçı kadar kabarttı. Ardından, geri kalanını halletmeye koyuldu. Kalın bir göz kalemi... En sevdiği taşlanmış kot pantolonu ve elastik spor ayakkabıları... Büyük beden, kol uçları yıpranmış bir Boston Bruins hırkasıyla siyah bir kolsuz gömlek...

Gerçek Paulie buydu ve Sam bundan hoşlanmazsa, canı cehennemeydi.

Pekâlâ, şu anda başımda ihtiyaç duyduğum bir görsel olmayabilir, diye düşündü, kocaman altın halka küpeleri takarken. Daha sonra, süslü çantadakileri boşaltarak her zaman yaptığı şeyi yaptı: Tam da danışmadan arabasının geldiğini bildirmek için aradıkları sırada, ehliyetiyle kredi kartını pantolonunun arka cebine, anahtarlarını ise ön cebine soktu.

Paulie içeriye girdiğinde sosyete kulübü sessizliğe gömüldü ama o, bunun için hazırlıklıydı. Ayrıca annesinin betini benzini attıran sessiz öfkeye, babasının dudaklarının o şekilde gerilmesine de hazırды. Neredeyse altı yıldır görmedikleri kızlarıyla yeniden kavuşmanın neşesine dair bir iz yoktu. Aynı eski yargılama ve hayal kırıklığı...

Onu şaşırtan, Sam'in yüzündeki ifade oldu. Ağzının kenarları neşeyle gerilmiş, gözlerini kırıştırmıştı. Masaya doğru yürürken, ona bakışının kınamakla alakası yoktu.

"Paulette Lillian Atherton, ne yaptığını sanıyorsun?" diye azarladı annesi, boş sandalyeye oturduğunda.

"Artık Paulie Reed, anne." Sam'in onun için çektiği sandalyeye oturdu ama fazla kalacağını sanmıyordu. "Ben buyum. Böyleyim ve bunu kabul edip etmemek size kalmış."

"Herkes bize bakıyor!"

"N'olmuş?"

Babası, alçak sesle konuşabilmek için masanın üzerine eğildi. "Bunu Sam'e nasıl yaparsın? Onu arkadaşlarının ve meslektaşlarının önünde bu şekilde nasıl utandırırısın?"

"Aslına bakarsan Richard," diye araya girdi Sam. "Paulie'den hiç de utanmıyorum. Utanmam gerektiğini düşünmene üzüldüm."

Annesiyle babası kadar Paulie de çok şaşırmıştı. Babası yalan söylemiyordu. Mekân, Sam için iş açısından veya şahsen önemli bir sürü insanla doluydu ama kız arkadaşının seksenlerden kalma bir spor fanatigi gibi çıkagelmelerinden, bir nebze olsun esef duymuş gibi görünmüyordu.

"Şuna bir bak," diye eleştirdi annesi. "Dürüst olmak gerekirse, onu içeri aldıklarına bile inanamıyorum."

Aslında bir bagaj sorunuyla ve kendine yeni giysiler almak için babasının kredi kartına ihtiyacı olduğuylla ilgili yarım yamalak bir yalan şeklinde kandırmaca gerektirmişti. Yalnızca Atherton soyadı ve babacıklarının kartına ümitsizce ihtiyaç duyan genç kadınlara alışkın olmaları içeri girmesini sağlamıştı.

Biri ayağını dürttü ve Paulie Sam'e baktı. Sam, göz kırparak bileğini Paulie'nin bileğine sürttü. "Daha kötüsü de olabilirdi. Üzerinde bir Canadiens forması da olabilirdi."

“Bir yüz karasısın,” dedi babası. Maalesef ilk kez söylemiyordu bunu.

Sam, sandalyesini arkaya doğru iterek ayağa kalktı, elini Paulie’ye uzattı. “Richard, Bayan Atherton, müsaa-
de ederseniz, biz artık gidiyoruz.”

Annesiyle babası heyecanla konuşmaya başlamış ve el pençe divan durma yolunda ilerliyorlardı ama Sam, elini Paulie’nin sırtına koydu ve onu kapıdan çıkararak park biletini valeye verdiği çıkışa doğru götürdü.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Paulie, birkaç dakika sonra. “Bunu yapmamalıydım.”

“En azından, seni gördükleri için mutlu olmuş gibi davranmalıydılar.”

“Eğer ilk giydiğim kıyafeti değiştirmeseydim, çaba gösterebilirlerdi.” Arabası kaldırım kenarına getirildi ve Sam kaldırımdan inerek kapıyı onun için açtı. Sam de arabaya binip kaldırımdan uzaklaşana dek bekledi. “Bunun seni nasıl etkileyeceğini bir kez olsun düşünmedim. Düşünmeliydim.”

“Beni etkilemeyecek. Ben bir Logan’ım ve hiç kimse ailemle arasının açılması riskini göze almak istemez. Ya da daha doğrusu, güven fonlarıyla.”

Bunu kibirli bir şekilde değil de daha çok olayın iza-
hıymış gibi söylemişti. Gerçek de buydu zaten. Başka bir şey söylemedi. O nedenle Paulie arkasına yaslanıp camından akan manzarayı seyretti. Sam otelinin önüne park ettiğinde, onu bir ara arayacağını söyleyip ona kapıyı göstereceğini düşündü.

Bunun yerine, Sam arabasını valeye teslim edip onunla birlikte içeri girdi. Yine konuşmadan, asansörle yukarı çıktılar ve Paulie’nin cafcıflı otel odasına girdiler.

Kapıyı arkalarından kapatana kadar hiç konuşmadı. “Daha önce bana karım olmak istediğini ama Bayan Dör-

düncü Samuel Logan olmak istemediğini söylemiştin. Artık ne demek istediğini anlıyorum sanırım.”

Paulie memnun olmuştu; çünkü bunu daha iyi açıklayabileceğinden emin değildi.

“Ama sorun şu,” diye devam etti Sam. “Ben, Paulette Atherton’dan karım olmasını istememiştim. O zamanlar içinde Paulie olduğunu bilmiyordum ama evlenmek istediğim kişi o.”

“Sen sadece Paulette’yi tanıdın.”

“Yanılıyorsun. Seni asla kot pantolonla veya hokey formasıyla görmemiştim ama seni görmüştüm. Gerçek seni...”

Paulie ona inanmak istiyordu. Sevdği adamın gerçek Paulie’yi gördüğüne inanmak istiyordu ama mümkün olamazdı. “Gerçek ben, oldukça iyi saklanmıştı, Sam.”

“Yat kulübünde senatör için düzenlenen bağış yemeğini hatırlıyor musun?”

“Haklı olduğumu kanıtlıyorsun. O gün, mükemmel Stepford hanımı potansiyelini sergilemiştim.”

Formasının önünü yakalayıp onu kendine doğru çekti. “Arabamda bir şey unutmuştum. O yüzden, sen geldiğinde dışarıdaydım. Arabanın üstü açıktı; müzik son seste, çok hızlı sürdüğünü gördüm. Kimin dinlediği umurunda değilmiş gibi, şarkının sözlerini bağırarak söylüyordun. Ardından dikiz aynasını kullanarak saygıdeğer görünmek için kendine çekidüzen vermeni izledim. Tertipli ve mükemmel görüldüğünde, aynaya el hareketi çektin.”

Paulie hatırladı. “O gece, ilk randevumuz için bana çıkma teklif etmiştin.”

“Seni istiyordum. Kendine çekidüzen vermen, benim için bir artıydı. Çünkü işin gerçeği, bir işadamıyım ve içinde bulunduğum ortam bunu gerektiriyor. Ama çok hızlı araba kullanan ve yüksek sesle şarkı söyleyen kadını

istiyordum. Düğünün baskısı ve ilgi odağı olmanın seni biraz gerdiğini düşünmüştüm ve evlendikten sonra onu tekrar görmeyi umuyordum. Şimdiyse keşke çok geç olmadan bir şeyler söyleseydim, diye diliyorum.”

“Ama senin sürdürdüğün hayat bu...”

“Senin için vazgeçerdim ama yapamam. Çok fazla insanın sorumluluğunu taşıyorum. Ama bu, sürdürdüğüm hayatın sadece bir kısmı, kendini kandırma. Bir çek gönderdiğim sürece, ortalarda görünüp görünmemem umurlarında olmaz; özellikle de piyasanın dışında olduğum için.”

Engellemek için elinden geleni yapsa da içine bir umut doğdu. “Öyle misin? Piyasadan çekildin mi?”

“Yat kulübündeki o günden beri, gerçek anlamda piyasada değildim zaten.” Ellerini Paulie’nin sırtından aşağıya doğru kaydırarak beline sarıldı. “Sana yalan söylemeyeceğim, Paulie. Eğer ara sıra göz alıcı görünerek bana eşlik edersen, bunun benim için anlamı büyük olur. Ama son birkaç aydır yaşadığımız hayatı istiyorum. Ben gidip gelirim, sen de bira servis edersin. Seks yaparız... Hem de çok.”

“İyi bir plana benziyor.” Kollarını Sam’in boynuna do-ladı. “Onu da bazen yapabilirim; yani şu etkinlik olayını. Belki birkaç kez... Benden bunu beklemediğini bilerek daha kolay olur sanırım.”

“Seni seviyorum, Paulie.” Dudaklarını Paulie’nin dudaklarına götürdü.

Paulie, bu öpücüğün tadını çıkardı. Şüpheden, kişisel takıntılardan ve yanlış beklentilerden uzak ilk öpüşmeleri-ydi. Sona erdiğinde, Sam’e gülümsedi. “Ben de seni seviyorum. Sevmekten hiç vazgeçmedim.”

Sam, belini bırakıp montunun cebinden küçük bir kutu çıkardı. Paulie’nin gözleri yaşla doldu. Ona önceden ver-diği yüzüğü hâlâ sakladığını söyleyip söylememeyi dü-şündü, çekmecesine tıktığı şu devasa tek taş elması.

Ama sonra Sam kapağını açtı ve Paulie, iki altın nikâh yüzüğü gördü. İnce bir işçilikle işlenmişlerdi ama yine de zarif bir sadelikleri vardı. “Bu kez sade bir şey olsun, diye düşündüm. Hayat tarzına, koca bir kayadan daha uygun olabilir.”

Paulie, yanaklarındaki yaşı silerek burnunu çekti. “Çok güzeller. Ve de mükemmel!”

“Paulie Reed, benimle evlenir misin? Başka biri veya başka bir şeyle değil... Sadece benimle.”

Paulie başıyla onayladı. Kalbi ağzına gelmişti. Ardından, Sam onu tekrar öptü. Durduğunda epey zaman geçmişti.

Beth, takvimin ne söylediğini umursamıyordu. Hamileliğin sona ermesi için hazırdı. Bebek bir an önce doğmazsa, kahretsin, daha yirmi gün vardı. Aklını kaybedecekti.

Ayaklarını yeniden görmek istiyordu. Karnının üzerinde uyumak, mide ekşimesi yaşamamak ve azımsanmayacak ağırlığı altında asansörün üç kat aşağı düşeceğinden endişelenmeyi bırakmak istiyordu. Ayrıca sırf eğlence olsun diye haziranın sadece ilk haftasını geride bıraktıklarını da ilave ederse, sefil derecede hararetlidi.

Çoğunlukla insanların tepesine dikilmeyi, onu kontrol edip durmayı ve onun için işlerini yapmakta ısrar etmeyi kesmelerini istiyordu. Yalnız kalmak istiyordu.

“Birkaç saat bekle, ben seni alırım.”

Kevin’e baktı. Tepinmemek için kendini zor tutuyordu. “Beni markete götürmene gerek yok. Hamile kadınlar da hep alışverişe giderler.”

Cebine uzanıp anahtarlarını çıkardı. “O halde, en azından Jeep’imi al.”

“Senin kahrolası Jeep’ine tırmanarak binmek ve inmek istemiyorum. Taksiye bineceğim. Bu arada, bu da hamile kadınların düzenli olarak yaptıkları bir şeydir.”

Kevin kollarını kavuşturdu. Beth’in çenesinin tanıdık bir inatla gerilmesini izledi. “Hoşuma gitmedi.”

“Umurumda değil!”

“Beth!”

“Kevin!” Başını salladı. Bu konuşmadan usanmıştı. “Bara, yalnızca nezaket olsun diye, yani gittiğimi, nereye gittiğimi söylemek için geldim.”

“Sadece bence bu...”

“Buraya taşındığım ilk gün veya daha doğrusu senin buraya taşınmama karar verdiğin ilk gün, hayatımın kontrolünü ele almana izin vermeyeceğimi açıkça belirtmiştim.”

“Ben de ilk günden sen, güvenliğin ve iyi olup olmadığın konusunda endişelenmemin hayatının kontrolünü elime geçirdiğim anlamına gelmediğini, oldukça açık bir şekilde belirtmiştim. Bu, seni önemseydiğim anlamına gelir. Eğer Paulie’nin de doğumuna üç hafta kalsaydı ve kendi başına gitmek isteseydi, aynı konuşmayı onunla da yapardım.”

“Ve Paulie, canın cehenneme, derdi.”

Kevin omuz silkti. “Olabilir.”

“Ben de aynısını yapardım, yapıyorum da.” Gitmek için arkasını döndü ve müşterilerin yarısından fazlasının onlara baktığını fark etti.

“Beth, seni benim götürmemi istemiyorsan, o zaman Paulie ile git.”

Ona bakmak için arkasını dönecekti ama o sırada, ayakta pek rahat sayılmazdı. O yüzden, omzunun üzerinden seslenmekle yetindi. “Beni rahat bırak!”

Taksi, kaldırımın kenarında bekliyordu. Kevin kendi-

sini takip etmeyi kafasına takabilir diye, elinden geldiğince hızlı bir şekilde arka koltuğa oturdu. Ama yapmadı ve taksi Jasper'dan uzaklaşırken, Beth başını arkaya yaslayarak gözlerini kapattı.

Daha sonra Kevin'den özür dilemesi gerekecek, o da anlayış gösterecek ve aynı döngüye geri döneceklerdi, arkadaşlar. Sonra Kevin biraz ısrar etmeye başlayacaktı. Sonra biraz daha, ta ki Beth onu tersleyene kadar. Sonra kötü hissedecek ve Kevin'in anlamasını sağlamaya çalışacaktı. Anladığını iddia edecek ve sonra yeniden bozacaklardı.

Bu durum, sinirlerini yıpratıyordu. Bebek sinirlerini yıpratıyordu... Gerçekten. Tek istediği, yeniden normal hissetmektir. Artık dev gibi hamile olmadığında, Kevin tepesinde dikilmeyi bırakacak ve didişmeyi kesebileceklerdi. Belki de gerçekte ne tür bir ilişkileri olduğunu ya da bir ilişkileri olup olmadığını keşfetmeye başlayabilirlerdi.

Tabii ondan önce birbirlerini boğazlamazlarsa...

Taksi, cam yağmuru ve metal gıcırıltılarıyla patlarken, frenlerin tiz sesi gözlerini açmasına yol açtı. Işıklar sönmeyen önce, kollarıyla karnını zar zor sarabildi.

Kevin, barın arkasında çalışıyordu. Servis yapıyor, içki dolduruyor, siliyordu. Burnundan soluyordu. Ters ters bakıyordu.

Dört erkek ve bir kız yeğen sahibi olduğu için, hamileliğinin son demlerini yaşayan kadınların mantıksız davranabildiğini biliyordu. Hatta bazen son derece sevinçsiz... Takvime göre doğuracağı güne sadece yirmi gün kaldığı için, Beth de *son demlerindeki* bir hamileydi.

Belki Kevin hâlâ ayakkabılarını kendi bağlayıp uyuya-

cak rahat bir pozisyon bulabiliyordu. Fakat tereyağından kıl çeker gibi de rahatça uyuyor sayılmazdı. Onun için bir şeyleri kolaylaştırmayı her denediğinde terslenmekten de bıkmıştı.

Beth'in haklı olduğuna emindi. Hamileliğinin sonuna yaklaşmış kadınlar, her zaman alışverişe kendi başlarına gidiyorlardı. Muhtemelen taksiye bile binmiyorlardı. Bütün o son demindeki hamile kadınlarla Beth'in arasındaki fark, onların Kevin'e ait olmamasıydı.

Ama Beth'e göre, o da Kevin'e ait değildi. O halde o ne bilirdi ki?

Duvardaki telefon çaldı. Hiç kimse bakmak için girişimde bulunmadığından, duyabilmek için tek eliyle kulaklığını kapattı. "Jasper's Bar & Grille..."

"Selam, Kevin. Ben Memur Jones."

Duvardaki takvime doğru döndü. Polisin bu kez hangi maça bilet istediğini tahmin etmeye çalıştı. "Jonesy! N'aber?"

"Bir kaza oldu."

Beth! Aniden, nasıl nefes alındığını bile unuttu. Dizlerinin bağı çözüldü. Boştaki elini, dayanacak sağlam, daha doğrusu dönmeyen bir şey bulmak ümidiyle barın üstüne koydu.

"Bir otobüs kırmızı ışıktaki geçmiş ve Beth'in bindiği taksiye çarpmış."

Beth'e lanet olası bir otobüs mü çarpmış? Kevin, boğuk sesler çıkaramadan önce, ağzını üç kez açtı. "Ne kadar kötü?"

Lütfen, "Üzgünüm ama başaramadım," deme.

"Bilmiyorum. Şu an yolda, hastaneye götürülüyor. Ben de şimdi senin sokağına doğru döndüm. Otuz saniye sonra barın önündeyim."

Kevin, telefonu kapatıp durumu Paulie'ye anlattı. On-
dan annesini aramasını isteyerek Jonesy ekip otosunu,
ışıkları yanıp sönerek ve siren çalar halde barın önüne
çektiğinde, kaldırıma çıktı. Arabaya binip kapı kapanır
kapanmaz, polis bir u dönüşü yaparak hastaneye doğru
hızla yola koyuldu.

“Bir haber var mı?”

Jonesy başını salladı. “Olay yerine geç kaldım. Trafik
kontrolüne yardım etmem gerekiyordu ama Beth'in adını
duydum ve seni hastaneye götürmeyi önerdim.”

“Taksi... Bir otobüsün çarptığını söylemiştin?”

“Süratli değilmiş. O nedenle, muhtemelen düşündü-
ğün kadar kötü değildir ama arabaya yandan vurmuş.”

Kevin, buna karşın bir şey söyleyemedi; çünkü midesi
ağızına gelecek gibi hissetti. *Onun olduğu tarafa*. Beth, iyi
olmak zorundaydı. Bebekleri de!

Elleri karnında, iki büküm oldu. Bebek iyi olacak mıy-
dı? Beth'in günü iyice yaklaşmıştı. O nedenle, şimdi doğum
yapsa bile bebek hayatta kalırdı. Bundan neredeyse emindi.

Ama derin bir nefes alabilecek kadar da emin değildi.

Jonesy ekip otosunu acil girişindeki bir park yerine çe-
kerken, kapıyı hemen açtı. “Teşekkürler.”

“İyi şanslar, dostum.”

Çift kanatlı kapıdan uçarcasına geçti. Doğrudan hasta
kabul masasına gitti. Hemşirenin camı kaydırarak açma-
sı birkaç saniye sürünce, az kalsın camı yumrukluyordu.
“Beth Hansen! Bir araba kazası geçirmiş ve...”

Kevin'in sözünü kesmek için hemşire elini kaldırdı.
“Aileden misiniz?”

“İ-ih...” Sayılırdı.

“Üzgünüm, bayım. Bekleme salonunda beklemeniz
gerek.”

Hemşire, camı kapatmaya başladı. "Bekle! O hamile. Ben de bebeğin babasıyım. Bebeğin ailesiyim!"

Kadının ifadesi yumuşadı; elini candan çekti. "Şu an içeri giremezsiniz ama bebeğin kalp atışının güçlü olduğunu biliyorum."

"Ya Beth'in?" Çünkü bebeği seviyordu ama bebek şimdilik elini Beth'in karnına koyduğunda tekmeleyen bir demet hayal ve olasılıktan ibaretti. Ama Beth... Beth gerçektir, buradaydı ve... Onu seviyordu.

Tanrım, ona âşıktı!

"Şu an ona müdahale, bayım. İletişime geçilebilecek başka biri var mı? Ailesi?"

Boğazı düğümlendi. Tekrar konuşabilene dek başını salladı. "Ailesi Florida'da yaşıyor. Onları ararım. Ama burada kimsesi yok. Sadece ben! Bebeğin doğumuyla ilgili bazı ön kayıt formlarını doldurması gerekmişti ve orada, iletişim kurulacak kişi olarak ben görünüyorum. Bir tek ben varım ve ona, bir daha asla yalnız kalmayacağına söz vermiştim. O yüzden, oraya gitmeme izin verirsiniz ve..."

"Şu an doktorlar yanında. Durumuyla ilgili bir gelişme olur olmaz, birinin gelip sizi bilgilendireceğine söz veriyorum."

Sert sandalyede otururken, saatler geçmiş gibi geldi. Elleri başını yukarıda tutabilsin diye, dirseklerini dizlerine dayadı. Sırtında bir el hissedene dek yerdeki çirkin karolara boş boş baktı. Sıçrayarak doğruldu ama gelen sadece Terry idi.

Mike'la Lisa, neyse ki çocuklar yanlarında olmadan içeri girdiklerinde, hâlâ Terry'e sarılıyordu. Ailenin geri kalanının da kısa sürede başına üşüşeceğine şüphe yoktu. Çünkü Kowalskiler hiçbir şeyi tek başlarına geçirmezlerdi. Tanrı'ya şükür!

“Bir şey öğrendin mi?” diye sordu Lisa, Kevin’in kolunu ovalayarak.

“Hayır. Hemşire bebeğin kalp atışının güçlü olduğunu söyledi ama şu an Beth’e müdahale ediyorlarmış. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Joe ile Keri, annesiyle babası arkalarında olduğu halde, beş dakika sonra kapıda belirdiler. O yüzden, kucaklaşma ve “haber yok” faslını tekrarlamak zorunda kaldı. Daha sonra oturup karolara bakmaya devam etti.

Annesi yanına oturup dizini sıktı. “Shelly ve Artie’yi aradım. Havaalanına doğru yola çıktılar ama devam eden bir fırtına var ve... Ellerinden geldiğince çabuk burada olacaklar. Ben de Paulie aradığından beri onun için dua ediyorum.”

“Teşekkürler, anne.”

“Hepimiz senin bu konuda pek iyi olmadığını bildiğimiz için, benim yapmam gerektiğini düşündüm.”

İyi değildi ama hangi ilahi güç dinliyorsa, kendi payına düşen pazarlığı yapıyordu. Ancak hitap şeklini açık bırakmıştı; çünkü yukarıda yardım edebilecek birini küstürme riskini göze alacak zaman değildi. Bekleme odasının duvarında eski moda bir saat asılıydı. Delireceğini düşünene dek saatin saniye ibresinin *tik tak* sesini dinledi. Ailesinin faydası olmuyordu. Maksatlarının iyi olduğunu biliyordu ama Kowalskiler gibi gürültücü bir grup bu kadar sessiz durduğunda, insan bir saatin *tik tak* sesini duyabilirdi... Bu onu korkutuyordu.

Saatin birçok *tik tak* sesinden sonra, doktor bekleme odasına girdi. Uzun boylu ve şakaklarında beyazlaşmaya başlamış saçıyla güven telkin eden bir havası vardı ama Kevin sadece ağzının hafifçe asılmasına odaklanmıştı. Ayağa kalktı. Ailesinin de onunla birlikte kalktığını zor zor fark etti. Annesinin kolu, onu belinden tutmuştu.

“Üzgünüm,” dedi doktor. Kevin’in dizlerinin bağı çözüldü. Joe onu sandalyesine geri itmese, yere düşecekti. “Ama hemşire isminizi sormamış.”

Tuttuğu nefesini bıraktı. Tek yapabildiği, adama öylece bakmaktı. Joe boğazını temizledi. “Bir aile sevdikleri biri hakkında haber beklerken, belki de girişi ‘üzgünüm’ şeklinde yapmasanız daha iyi olur.”

Doktor, ürkmüş görünüyordu. “Elbette. Özür dilerim.”

“Adım Kevin. Kevin Kowalski. Beth nasıl?”

“Durumu normal. Neyse ki ciddi yarası yok. Birkaç şişlik, morartı ve camdan kaynaklanan birkaç kesiği var.”

Görüşünü bulanıklaştıran rahatlama gözyaşlarını saklamadan annesinin kucağına kıvrıldı. “Peki, ya bebek?”

“Hayati verileri normal... Bazen olduğu üzere, sarsıntı doğum sürecini tetiklemiş ama bebeğin doğum zamanı zaten geldiği için, doğal olarak ilerlemesini bekleyeceğiz. Bebek alındıktan sonra, Beth’e ağrı kesici ilaçlar verebiliriz. Siz bebeğin babası mısınız? Beth’in doğum partneri?”

Lanet olsun! “Ne?”

“Evet, öyle,” dedi Mike.

“O halde, benimle gelmeniz gerekiyor. Baba olmak üzeresiniz.”

Dünya birkaç saniye döndü, sonra her şey karardı.

On Dokuz

Kevin, bekleme odasının zemininde kendine geldi. Başı annesinin kucağındaydı. Annesi böyle soğuk, kirli karolu zemininde oturuyor olmamalıydı; o yüzden, doğrulmak için kendini zorladı.

Mike, yardım etmek için kolunu tuttu. “Yavaş ol, Scarlett.”

“Canın cehenneme, Mikey!”

“Hey, kardeşlerimden birinin bayıldığını her gün görmüyorum.”

“Bayılmak, bir tür dişilik zarafeti içerir,” dedi Joe. “Bu, daha çok bir çimento kamyonunun keskin bir virajdan dönerek dağın yamacına uçtuğunu izlemek gibiydi.”

“Pislikler!”

“Çocuklar,” diye tersledi Mary. “Yeter!”

Doktor boğazını temizledi. “Bu, ilk kez baba olanlar için alışılmadık bir durum değil, özellikle de şartları düşünürsek. Size biraz portakal suyu vereceğiz ve yeni gibi olacaksınız.”

Kendini, titrek bacaklarının üzerinde durmaya çalışan yeni doğmuş bir tay gibi hissediyordu. “Ben iyiyim. Sa-
dece Beth’i görmek istiyorum.”

“Şimdilik burada oturun,” dedi doktor. “Onu üst kata nakledeceğiz. Birkaç dakika içinde hemşire sizi yukarıya çıkaracak.”

“Bebğim oluyor!” Kevin oturup sırtını duvara yasladı. “Vay canına!”

“Pekâlâ,” dedi Mary *anaç* sesiyle. “Hepiniz Beth’in evine geri gidiyorsunuz. Kevin, çanta hazırlamış mıydı?”

“Ben... Bilmiyorum. Yedek anahtarlar büromdaki kasada. Paulie size Beth’in dairesininkini verir.”

“Theresa, Lisa ve Keri, siz bir çanta arayın. Eğer bulamazsanız bir tane hazırlayın. Michael ve Joseph, kızlar dairenin yeni doğum yapmış bir annenin eve dönmesi için hazır olmasını temin ederken, siz çantayı ve Kevin’in Jeep’ini buraya getireceksiniz. Babanızla ben burada kalacağız.”

“Bu biraz zaman alabilir, anne.”

“Doğum hakkında bir şeyler bilirim, hayatım. Ama bir molaya ihtiyacın olursa veya... Korkuluklara takılıp yeniden düşersen, Beth yalnız kalmasın diye burada olmak istiyorum.” Kevin, annesinin elini sıktı. Erkekliğine atılan lafı duymazdan gelmek istiyordu; çünkü annesi, ailenin Beth’in yanında olmasını önemsiyordu. “Bebek doğduktan sonra, bölüp dondurmak için biraz güveç yapacağım. Ama şimdilik, yapabileceğimiz tek şey bu. Eğer herhangi bir gelişme olursa sizi ararım.”

Bir hemşire elinde bir bardak portakal suyu ve birkaç kurabiyeyle geldiğinde, annesiyle babası hariç herkes bekleme odasından çıkmıştı. Annesinin dikkatle izleyen bakışları altında getirilenleri yedi; sonra hemşire onları üst kata çıkardı. Bolca kucaklaşma ve birkaç anneliğe özgü gözyaşının ardından, annesiyle babasını bekleme odasında bırakarak sonunda Beth’i görmeye gitti.

Yatağın ortasında ufacık, solgun ve korkmuş görünüm-

yordu. Yüzünde ve kollarında çizikler, morluklar vardı. Ama uyanıktı ve iyiydi. Hatta kapının girişinde Kevin'i görünce gülümsemişti.

"Kevin! Buradasın!"

"Elbette buradayım." Oturup elini tutabilmek için yatağın yanına bir sandalye çekti. "Bir süredir buradayım. Jonesy gelip beni ekip otosuyla buraya getirdi. Tüm ailem geldi. Bayıldım, yukarı çıkmadan önce portakal suyuyla kurabiye yemem gerekti. Ama artık buradayım."

"Polis arabasında bir gezinti ve atıştırmalık... Eğlence-
li bir saha gezisine benziyor."

Kevin güldü ama sadece bir saniye; çünkü Beth derin bir nefes alarak elini öyle sert sıktı ki, kemiklerinin çatırdadığını hissetti. "Nefes al, tatlım. Sadece birkaç saniye sürecek."

Kevin'in hayatının en uzun birkaç saniyesiydi ama daha da kötüleşeceğini biliyordu. Çok daha kötüleşeceğini...

Kasılma sona erdiğinde, Beth'in gözlerinde yaşlar vardı. "Bebegin beşiğine nevresimleri bile sermemiştim. Tozlanmalarını istemiyordum."

"Şimdi, bunun için endişelenmene gerek yok."

Ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sakın söyleme. Bütün ailen buradan ayrılıp daireme gittiler."

"Annemle babam burada kaldılar ama onların dışında... Evet. Annem, askerlerini konuşlandırdı. Ama hiç kimse seni ezmeye çalışmıyor. Sadece..."

"Kevin, dur. Sorun yok. Anlıyorum. Eve gittiğimde, bebek için her şey hazırlanmış olacak. Evim tertemiz olacak ve anneni tanırırsam, dolabım dolu ve çamaşırlarım yıkanmış olacak. Başka bir sebebi olduğundan değil, sadece beni önemsiyorlar ve ailen bunu hep yapar."

“Ailem seni seviyor.” Ve söylemek üzereydi. Yani onu sevenin sadece ailesi olmadığını... Ama başka bir kasılma, onu fena vurdu. Hemşirenin gelip ona bakması gerekti. Ardından bir kasılma daha oldu. Fırsatı kaçırmıştı. Ona daha sonra söyleyebilirdi, belki acıyla bağırmadığı bir zamanda. Şimdilik yapabileceği tek şey elini tutmak, nefes almasına yardım etmek ve beklemektir.

Zorlu mücadele sırasında, bir ara annesi odaya geldi. Kevin, Beth’in terli yüzünden saçını çekerken ona gülmüşedi. “Florida’daki fırtına etkisini yitiriyor ve annenle baban, yakında uçağa binmeyi umuyorlar. Benden, seni sevdiklerini söylememi istediler.”

“Bir parçam, buraya vaktinde gelmelerini umuyor,” dedi Beth. “Ama diğer bir parçam, bunun o kadar uzun sürmesini istemiyor.”

Mary gülerek Beth’in alnını serin bir bezle sildi. “Kevin, neden bir mola vermiyorsun? Bir kahve falan alsana...”

Annesine hiçbir yere gitmeyeceğini söyleyemeden, Beth tırnaklarını bileğine geçirdi. “Hayır! Lütfen gitme! Sana burada ihtiyacım var.”

“Gitmiyorum.” Beth’in ölümcül kavrayışından kurtulmak için, kolunu yavaşça oynattı ve bunun yerine elini tuttu. Olağanüstü bir durumdayken bile olsa, ona ihtiyaç duyması iyi hissettirmişti. “Ben iyiyim, anne.”

Annesi birkaç dakika kalıp ikisini de almlarından öperek bekleme odasına geri döndü. Kevin, onun herkesi arayıp bilgi güncellemesi yapacağını biliyordu; henüz yeni bir gelişme yoktu.

Beth’in alnını sildi. Ona küçük buz parçaları verdi. Elini tuttu. Nefes alırken ona rehberlik etti. Gözyaşlarını kuruladı. Yakında sona ereceğine dair defalarca söz verdi. Hayatının en uzun ve en sıkıntılı altı saatinin ardından,

doktor sümükle kaplı, avazı çıktığı kadar bağırان, kıvrانان kırmızı bir şeyi havaya kaldırdı:

“Bir kız!”

“Bir kız,” diye fısıldadı Beth.

Birkaç saniyeliğine bebeği uzaklaştırdılar. Sonra Beth’in göğsüne koydular. Daha çok kolları ve bacakları olan korkmuş ve mutsuz bir domatese benziyordu.

Kevin, onun göz kamaştırıcı olduğunu düşündü. “Lily!”

Lily Ann Kowalski. Beth, kızlarının kel sayılabilecek kafasını okşayarak Kevin’e, hayatı boyunca gördüğü en acılı tebessümle baktı.

Son birkaç ayın tüm öfkesi ve korkusu yok olup gitmişti. Kevin, hayatının en harika anının heyecanının, mutluluğunun tadını çıkarıyordu.

Beth gözlerini açtığında baş ağrısı, bir hastane odası ve ziyaretçi koltuğundaki Kevin’in horlamasıyla karşılaştı. Rüya görüyor olabileceğini düşündü ama gıcırdayan metal ve uçan camların puslu hatırası, onu kati bir şekilde kendine getirdi.

Bebek. Elini karnına bastırdığında, sadece çocuğun yokluğundan inmiş, pelteleşmiş karnını hissetti. Daha sonra, ağrı kesicinin etkisiyle oluşan uyku hali kayboldu; doğumun gerçekleştiği saatleri hatırladı. Kevin’in elini tutmasını, saçını okşamasını...

Bir ses çıkarmış olmalıydı; çünkü Kevin sıçrayarak uyandı. “Beth?”

“Lily?”

Kevin’in yüzünü aydınlatan gülümsemesi, ona önemli olan her şeyi anlatıyordu. “Çok güzel!”

“Nerede?”

Kevin, yatağın yanına geldi, yavaşça yatağın ucuna oturdu. “Bebek odasında. Muhtemelen babasına benzeyen bir grup insanla benzemeyen iki tanesinin neden yüzlerini cama yapıştırıp ona baktıklarını merak ediyordur.”

Annesiyle babası gelmeyi başarmışlardı. “İyi mi?”

Kevin, Beth’in elini kaldırıp avucunun içini öptü. “Mükemmel. Gürültücü ama mükemmel.”

Beth’in gözleri yaşlardan dolayı bulanıklaştı. Kevin elini bırakmadığı için minnettardı. Onun gücünün birazını kullanabiliirdi. “Bir otobüs çarpmış gibi hissediyorum.”

Kevin o kadar çok güldü ki, hemşireler geldiler. Yani bu da demek oluyordu ki, elini bırakması ve hemşirelerin yolundan çekilmesi gerekiyordu. Ama fazla uzaklaşmadı. Onu muayene ederlerken, sandalyede oturup dinledi.

Çok ağrısı vardı. Sadece doğum yüzünden değildi. Kazadan kaynaklanan ağrı ve sızılardı. Baş zonkluyor, bedeninin sağ tarafının tümü ağrıyordu.

“Evde size yardım edecek birileri olacak mı?” diye sordu yaşlıca hemşire. “En azından yarma kadar eve gidemeyeceksiniz ama kazadan kaynaklanan zedelenmeler yüzünden yine de çok zorlanacaksınız. O nedenle, yardım alacağınızdan emin olmamız gerekiyor.”

Kevin ona hemşirenin arkasından göz kırptı. “İnanın bana, yardım alacak.”

Ailesini tanıyorsa, Beth hafta bitmeden daha az yardım için yalvarıyor olacaktı. *Belki de olmaz*, diye düşündü, düşmeden önce yatakta dik vaziyette oturmaya çabalar-ken. İlaç almadan hareket edebilene kadar bebekle yalnız kalmamalıydı. O yüzden, en az bir hafta yanında birinin olmasını kabullendi. Muhtemelen Mary, çoktan buzdolabının üzerine zaman çizelgesi bulunan kalemle yazılan bir tahta asmıştı bile.

Bunun hakkında daha sonra endişelenecekti. Şu an, sadece kızını kucağına almak istiyordu. Yatağının baş tarafını kaldırıp sırtını yastıklarla destekleyerek sonunda Lily'yi ona getirdiler. Pembe bir battaniyeye sarılmıştı. Minik suratı, uyurken son derece huzurluydu. Beth yatağını okşayınca, gül goncasına benzeyen sevimli ağzı hafifçe büzüldü ama uyanmadı.

Hemşireler, kapıyı arkalarından kapatarak gittiler. Yalnız kalınca, Lily'nin örtüsünü açtı. Her güzel ve mükemmel parçasını hafızasına kazıdı. Gözlerinin ne renk olacağını anlamak için henüz çok erkendi ama babasının gamzelerine sahipti.

"Harika bir kız." Kevin, yatağın yanında duruyordu. Beth, onun hareket ettiğini bile fark etmemişti. "Sen harikası."

"Aslında sen de epey harikaydın. Dersteki filmde sonraki tepkiden dolayı endişelenmiştim."

Yatağın ucuna oturdu. "Acı çeken kişi... Önemseydiğin kadın olunca işler değişiyor."

Sözlerindeki duraksama, gözünden kaçmadı. Kevin'in gerçekte ne söylemek üzere olduğunu merak ederken, kalp atışı hızlandı. Elbette aşırı faal hayal gücünün söylemek üzere olduğunu sandığı şeyi değildi herhalde. Kevin ondan etkileniyordu, onunla ilgilenmek istiyordu ama asla ona âşık olduğuna dair bir belirti göstermemişti.

İçinde bir yerlerde bir parçası, bu olasılıktan dolayı zevk çılgınlıkları atarken, aklının mantıklı kısmı, yani hamile kaldığından beri hayatını neredeyse tümüyle yönetmesine izin verdiği kısmı, gerçek olsa bile bunu söylemesinden dolayı hoşnuttu. Kevin bunu sesli olarak ifade ederse, bu duyguya sebep olanın sadece kızlarının doğduğunu görmenin coşkulu duygusallığı olup olmadığını sorgulaması gerekecekti ve şu an, Kevin'e karşı koyacak kadar güçlü değildi.

Sadece onların değil, kızlarının da geleceğini büyük ölçüde etkileyecek karar bir tarafa, öyle bir anda herhangi bir karar vermek bile büyük bir hata olurdu.

“Peki, evde alacağım şu yardım,” dedi Beth, düşüncelerinin sapmaya başladığı yönü değiştirme çabasıyla. Elbette Kevin tekrar ayaklanana kadar yanına taşınacağını söylemedikçe. Bunun ona fiziksel açıdan yardımı dokunurdu ama akıl sağlığı için berbat bir durum olurdu.

“Annem, Lisa ve Terry bunu hallettiler sanırım. Annenin senin yanında olduğu zamanlar hariç, annenle baban benimkilerle kalacaklar. Hamileliğin ardından gelen tüm o... Şeyler... Yüzünden yanında sana yardım edecek bir kadın olursa daha rahat hissedeceğini düşündüm.”

Neden sürekli bu kadar düşünceli olmak zorundaydı? “Teşekkürler.”

“Ama bana ihtiyacın olursa, ben de buralarda olacağım.” Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Saniyeler sonra onun için yüzüne tekrar maskesini takmadan önce Beth, onun ne kadar yorgun olduğunu gördü.

“Eve gitmelisin,” dedi Beth. “Gerçek bir yatağa uzan ve biraz uyu.”

“Hiçbir yere gitmiyorum. Sandalyede biraz uyudum, o nedenle iyi olacağım.”

“Bir sandalyede oturarak uyumak, adam gibi bir gece dinlenmesi sayılmaz, Kevin. Lily ve ben, bir düğmeye basmamızın yeterli olacağı koca bir hemşire kadrosuna sahibiz. Annem de gelmek isteyecektir. Kalmana gerek yok.”

“Kalmama gerek olmadığını biliyorum. İstiyorum.” Beth’e baktı. Yüzü, hiç görmediği gibi ciddiydi. “Henüz seni bırakmaya hazır değilim. Jonesy arayıp da taksine otobüs çarptığını söylediğinde...”

“Artık iyiyim.”

“Ben değilim.” Beth’in boştaki elini avucuna aldı. “Düşündüğümde... Telefonda sonra bir şey fark ettim.”

Lütfen yapma, diye düşündü Beth. Bunun bir süredir içinde oldukları duygusal bir hız treninden başka bir yerden kaynaklandığına güvenemeyeceği bir zamanda söylemesini istemiyordu.

“Seni seviyorum, Beth.” Zihninde mutlulukla korku mücadele içindeydi. Tek yapabildiği, başını sallamak oldu. “Bana öyle olmadığını söyleme.”

“Bir kaza geçirdim ve sonra bir bebeğimiz oldu, Kevin. Böyle bir kargaşadan sonra, duygularımız tabii ki kontrolden çıkacaktır ve...”

“Kes şunu!” Ayağa kalkarak elini bıraktı. “Söylediklerimi unut.”

Sanki bu sözlerini unutabilirmiş gibi. “Hayır, bu konuda konuşalım.”

Kevin başını salladı. “Burada dikilip duygularımın gerçek olmadığını söylemeni dinleyemeyecek kadar yorgunum ama daha yeni doğum yapmışken seninle tartışacak kadar da aşağılık değilim.”

Âdeta planlamışçasına Lily, Beth’in tam bir ciyaklamaya dönüşecek uykulu öncüler olduğunu tahmin ettiği cızırtılı sesler çıkarmaya başladı.

Kevin eğilip bebeğin alnını öptü. “Sanırım haklısın. Açıkçası burada çok iyi bakılıyorsun, ailen seni görmek istiyor ve benim de biraz uykuya ihtiyacım var. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Olmazsa, sonra görüşürüz.”

Beth’le hiç göz teması kurmadan dışarı çıktı. Beth panikledi. Ona seslenmek, bu konuyu konuşabilmeleri için geri dönmesini söylemek istedi ama Lily, annesiyle babasının arasında olup bitenin umurunda olmadığını acılı bir şekilde, açıkça belli etti. Yemek istiyordu.

Beth zili çaldı. Hemşirelerden biri ona bir mendil uzatıp duygusal olmasının normal olduğunu söyleyene dek, ağladığını fark etmemişti.

Kevin, Beth'in hastane odasına giden köşeyi dönmeden hemen önce, en başarılı mutlu yüzünü takındı. Bu, bari yıllarca işletmenin kazandırdığı bir yetenektir. Bugün onları eve götürüyordu ve geçen günün aralarına girmesini istemiyordu.

Saatlerce ölü gibi uyuduktan sonra, durumunu kontrol etmek için hastaneye gitmek yerine onu aramıştı. Çünkü Beth'in kendisini ne kadar çok kırdığını görmesinden korkuyordu. Biraz daha zaman geçtiği için, idare edecek kadar mutluymuş numarası yapabileceğinden oldukça emindi. Şimdilik...

Beth tekerlekli sandalyede oturmuş, Lily'yi tutarak ziyaretçi sandalyelerinden birini yanına çekmiş oturan annesiyle konuşurken daha iyi, daha güçlü görünüyordu. Kevin'in annesiye tekerlekli sandalyenin diğer tarafında, bir sandalyede oturuyordu.

"Selam, anne." Mary'nin yanağını öptü. Sonra da eğilerek Lily'yi öptü. Yüzünün Beth'in yüzüne ne kadar yakın olduğunun farkındaydı. O kadar yakındı ki, geriye doğru çekilirken Beth'in nefesini yanağında hissetti. "En iyi iki kızım bugün nasıllar bakalım?"

Beth'in yanakları kızardı ama gülümsedi. "Eve gitmeye hazır."

"Çıkış iznini verdikleri gibi sizi buradan götüreceğim." Oturacak başka bir yer olmadığı için, hastane yatağının ucuna ilişti. "Sen de onlarla eve gidecek misin, anne?"

"Bir süreliğine. Ayrıca her şeyi Shelly'nin üstlenmesini de istemeyiz. O nedenle, kızlarla ben ara sıra yardım etmek için uğrayacağız."

“Artık daha iyi hissediyorum,” diye itiraz etti Beth. “Benim yüzümden herkesin hayatının altüst olmasını istemiyorum.”

“Sakın başlama.” Kevin ona sert bir bakış attı. “Bu sabah saat üçte aradığımda, uyuyabilmen için ağrı kesicilerinin dozajını artırmak zorunda kaldıkları için Lily’yi bebek odasına götürdüklerini söylediler.”

Başını eğerek bebeğe baktı. Muhtemelen bu sayede Kevin’e bakmak zorunda kalmayacaktı. “Bu sabah cidden daha iyi hissediyorum.”

“Ve daha da iyi hissetmeye devam edeceksin; çünkü dinleneceksin ve kendini hırpalamak yerine, insanların sana yardım etmesine müsaade edeceksin.”

Annelerinin ikisinin arasında gidip gelen bakışlarını yakaladı. İkisinin de kaşlarının arasında benzer küçük kırışıklıklar oluşuyordu. Belki de rol yapmakta, umduğu kadar iyi gitmiyordu. Neyse ki Beth’in kollarındaki pembe kundak kıpırdadı ve iki kadını, düşünceleri her nerelele kaydıysa oradan çekip çıkardı.

“Sonunda,” diye haykırdı Shelly. “Hiç uyanmayacağını düşünmüştüm.”

Dört saat sonra, Lily’yi araba koltuğuna yerleştirmişler ve Beth tekerlekli sandalyeden inmişti, yola çıkmaya hazırdı. Beth’in bir gece önce uyuyamayacak kadar çok ağrısı olmuşken eve dönmesi Kevin’i geriyordu ama Beth’in morali yerinde gibiydi. Hemşirelere veda etme vakti geldiğinde, hiç tereddüt etmemişti.

Mary, onları kendi arabasıyla takip etti. Arka kapıdan görünmeden girebilmek için, barın arkasındaki park yerinde durdular. Araba koltuğunu taşıyan annesi, Shelly ve Beth asansörle çıkarken, Kevin, basamakları çiftler çiftler atlayarak çıktı. O nedenle, en üst kata onlar vardıktan sadece saniyeler sonra geldi.

Beklenildiği üzere, Beth'in dairesi tertemizdi. Buzdolabı tıka basa doluydu. Beşik hazırlanmıştı. Bez değiştirme masası kullanılmaya hazırды. Lily, araba koltuğunda derin uykundaydı. O nedenle annesi, onu kanepenin yanına bırakarak ışığı engellemek için bebek battaniyesinin ucunu koltuğun tutma kolunun üstünden sarkıttı. Beth ona teşekkür edip Shelly'e yaslanarak banyoya gitti.

Kevin, kendi annesinin arkasına geçti. Kollarını omuzlarına dolayarak annesinin başının üstünü öptü. "Teşekkürler, anne."

Annesi eline hafifçe vurdu. "O aileden biri, buna alışması biraz zaman alsaydı bile."

"Sence alışacak mı?"

"Bence, zihni yeterince berraklaştığında bunun farkına varacak. Çok şey yaşadı. Sabırlı ol."

Zaten epey uzun süredir epeyce sabırlı olduğunu düşünüyordu ama başka ne yapabilirdi? Âşık olduğunuz kadınlar değiştirilebilir ve daha makul olana, duygularını suratına geri fırlatmayan birine öylece geçiş yapabilirmişsiniz gibi bir durum söz konusu değildi.

"Yapabileceğin tek şey, hazır olmasını beklemek," dedi annesi, düşüncelerini okumuş gibi. Annesinin öyle bir şey yapamadığından oldukça emindi. Aksi takdirde gençken sık sık canına okurdu ama yine de sinir bozucuydu.

"Bekliyorum. Ve hiçbir yere varamıyorum."

"Başka ne yapabilirsin?"

Banyonun kapısının açılması, Kevin'i cevap vermekten kurtardı. Shelly, banyoya dönmeden önce kızının kanepeye gitmesine yardım etti. Beth solgun görünüyordu. Yorgunluğunun evde olmanın verdiği rahatlığı bastırmasının sadece birkaç dakika süreceğini fark etti.

Beklediği gibi, annesi onu kapıya doğru kışkırtlamaya başladı. "Artık uyuması gerek."

“Lily’yi doyurmak istiyorum.”

“Birazdan... Önce bırak yerleşsinler.”

Kevin, daha ne olduğunu anlayamadan kendini kordorda buldu. Kapı yavaşça ama sıkıca üstüne kapandı. Ellerini yumruk yaparak tahtaya baktı. Kızıyla biraz daha vakit geçirebilmek için kapıyı yumruklamak istedi.

Ama Beth’in gözlerinin altındaki karartıları hatırlayınca, omuzları düştü, elleri gevşedi. Gerçekten de uyuması gerekiyordu ve o ayakaltındayken bunu yapamazdı. Annesi düşüp bayılacak halde olmadığına, Lily’yi beslemek için çok vakti olacaktı.

O nedenle bekleyecekti. Artık bu, hayatının toplam özeti gibi görünüyordu. Beklemek...

Nirni

Beth, daha önceleri yorgun olduğunu sanırdı. Ona göre olmadığı için, üniversiteyi bırakmadan önce sabahlamalar... Yeterince uyuyamadan çift vardiyalar... Hamileliğinin sonuna doğru rahat bir pozisyon bulmak için bütün gece dönüp durmalar...

Asıl *şimdi* yorgundu. Bir yeni doğanla üç gecenin ardından, hangi günde olduklarını bile bilmiyordu. O sabah temiz kıyafetler giyip giymediğinden emin değildi ve kesinlikle saç fırçasını başına kadar kaldıracak gücü yoktu.

"Hey," dedi Lisa. "Aşağıyı arayıp biraz tavuk kanadıyla patates kızartması sipariş edeceğim. Bir film bulup televizyon karşısında takılabiliriz."

"Bebek uyuduğunda uyumam gerekiyor." Ve Tanrı'ya şükür, bebek uyuyordu.

Lisa geceyi onunla geçirmişti. Arkadaşlığı çok iyiydi ama Beth Lily'ye kendi başına bakmaya kararlıydı. Kadınlar sonsuza dek onunla kalamazlardı. Sonra tek başına olacaktı. Mary ile annesi, Beth Lily'yi doyururken dairedeki ufak tefek işleri halletmiş ve tepesine dikilmişlerdi ama ikisi de onlara fazla bel bağlamama isteğine saygı duyuyorlardı.

Lisa dört oğlundan bir süre uzak kalmaya hazır vazı-

yette geldiğinde, Mary ve Shelly, kocalarının ne yaptığını görmek ve biraz dinlenmek üzere Kowalskilerin evine dönmüşlerdi.

“Öyle derler, biliyorum.” Lisa telefonu aldı. “Ama sadece uyuyup Lily’ye bakarsan, bitkin düşersin. Sen uyanırken ve o değilken, bir iki dakika keyiflenebilmen gerek. Zihinsel bir mola...”

Ama Beth’in gittiği yol, daha çok zihinsel bir *çöküntüydü*. “Devam et ama muhtemelen uyuyakalıp patates kızartması yüzünden boğulurum.”

Fakat kırk dakika sonra parmaklarındaki bufalo sosunu yalıyor, *Friends*’in eski bir bölümüne gerçekten kahkahalarla gülüyordu.

Birkaç dakikalığına, sanki kendini yeniden insanmış gibi hissetti. Göğsünde varlığından bile haberdar olmadığı sıkışma gevşedi. Lisa haklıydı. Yorgunluğu hâlâ beynini bulanıklaştırıyor, bedeninin ağrmasına yol açıyordu ama birkaç dakikalık normallik bile eski benliğine kısa bir dönüş sağlamıştı.

Bölüm bittiğinde, Lisa ona bir göz atıp içtenlikle gülümsedi. “Gidip duş alsana... Daha iyi hissedersin.”

“Lily birazdan...”

“Burada oturup ağlamasına müsaade edecek değilim, Beth. En azından, onun gibi dört tanesini okula gidecekleri yaşa getirene kadar büyütebilmeyi başardım. Ağrıların çok daha iyi ama güzel, uzun ve sıcak bir banyo mucizeler yaratır.”

Doğruydı. Ağrı ve acıyı buharlaştırarak kötü duygularının birazını olsun yıkayıp uzaklaştırırdı. Ama Lily’nin saatlerine uygun olarak işini görmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Diğer kadınlar kendi hayatlarına geri döndüklerinde de duş alması gerekecekti. “Uyandığında yanında olmalıyım.”

Lisa, bezdiğini gösteren bir nefes bırakarak televizyonu kapattı. "Bak, işlerini tek başına yapmaya alışkın olmanı ve diğer insanlara bel bağlamaktan hoşlanmamı anlıyorum. Bu, iyi bir şey. Yakında tek başına olacaksın ama şu an ben buradayım. Duş alacaksın ve Lily uyan-
dığında ben altını değiştirip onu doyuracak ve kucağıma alacağım."

Beth karşı çıkmak için ağzını açtı ama söylediği tek şey, "Tamam," oldu.

Sıcak suyun ilk sert vuruşları acıyan kaslarına masaj yaparken, gönülsüzlük ve suçluluk duygusu banyo deliğinden akıp gitti. Kötü kesiklerden birkaçı hâlâ batıyordu ama bereleri mor ve sarıya dönüyordu. Saçını iki kez şampuanladı. En sevdiği duş jelinden her zamankinden daha fazlasını kullanarak iyice köpürttü.

Su soğuk akmaya başlayana dek suyun altında kaldı. Sonra kurulanarak üzerine temiz bir taytla canlı pembe bir tişört giydi. İkisi de hamile kıyafetiydi elbette, çünkü doğum sırasında hamilelik kiloları sihirli bir şekilde azalmıyordu. Umurunda değildi. Şu an için önemli olan rahatlıktı.

Saçını arkaya doğru toplayıp dağınık bir atkuyruğu yapmak yerine, tarayıp açık bıraktı. Gözlerinin altında karartılar, yüzünün bazı yerlerinde morluklar vardı ama makyaj yapacak kadar ileri gitmeyecekti. Şimdilik yeterince iyi hissediyordu. Banyodan çıktığında, Kevin'in kanepeye yayılmış Lily'yi doyurduğunu gördü. Bedeni ilgi sızlamasından daha fazlasını sunmaya tenezzül etmezken, kalbi, kızlarını kucağına almış halini görünce parende attı. Belki biraz da ona içtenlikle gülümsemesi yüzünden...

"Mike, bir burger ve bira için uğradı. Çocuklar annemde, o nedenle ben de yukarı gelip Lisa'nın onunla yemek

yemesine müsaade etmeye karar verdim. Umarım sakıncası yoktur.”

“Ah, hayır, tabii ki yok.” Lily’nin doğduğu gecedan beri ilk kez yalnız kalıyorlardı. Beth, açıklayamadığı şekilde utangaç hissediyordu.

Birlikte, inanılmaz derecede özel ve bağlayıcı bir şey yaşamışlardı. Sonra Kevin Beth’e onu sevdiğini söylemişti. Beth ise yanıldığını...

“Çok daha iyi görünüyorsun. Kazadan sonra, demek istiyorum. Duştan yeni çıktığın için değil yani.”

“İnan bana, duşun zararı olmadı.”

Biberonu sehpa bırakıp Lily’yi omzuna doğru kaldırmasını izledi. Lily bir bayana hiç yakışmayan bir şekilde geçirene dek sırasıyla sırtını sıvazlayıp yavaşça sırtına vurdu. Ardından, onu yeniden kucağında sırtüstü yatırarak biberonu tekrar verdi.

Beth, kanepenin ucuna oturup bacaklarını altına katladı. “Bu işte çok iyisin.”

“Bir kız yeğen, dört tane de erkek... Çok fazla tecrübe demek.” Kızlarına bakıp gülümsedi. “Yine de aynı şey değil. O zamanlar bilmiyordum ama kendi çocuğun olunca, aynı olmuyor.”

Beth daha önce tek başına bir çocuğu kucağına almış veya doyurmuş değildi ama onu doyururken Lily’nin gözlerine bakar ve Kevin’in ne demek istediğini anladığını düşünürdü. “Doyurulurken çok tatlı... Ya da uyurken.”

Kevin, başını kaldırıp ona baktı; sonra da bir kaşını kaldırdı. “Lafı açılmışken, daha önce annem aramıştı. Birkaç dakika önce de Lisa’yla konuştum. Neden yardım etmelerine izin vermiyorsun? Senin annenin bile gece uyanmasına izin vermiyormuşsun.”

“Bana yardım ediyorlar. Benim yemek yediğimden ve

onların temizlediğinden emin oluyorduk. Fincan yıkanmak üzere gözden kaybolmadan önce kahveni bitirebilirim ne şanslıyım. Tepemde dolanıyorlar ve... Bu kadarı çok fazla.”

“Bir gece, bebeği doyurma işini onlara bırak. Ya da iki gece... Onların yapmalarına ne kadar çok izin verirsen, o denli hızlı iyileşirsin. Bedeninin dinlenmeye ihtiyacı var.”

Ayrıca bir nutka daha ihtiyacı yoktu. “Her şeyle onların ilgilenmesini alışkanlık haline getirirsem, yalnız kaldığımda daha fazla zorlanırım.”

Sözcükler ağzından dökülür dökülmez, söylememesi gereken bir şey söylediğini fark etti. Kevin’in çenesinin gerilmesi de bunu doğruluyordu. “Yalnız olmayacaksın. Ben bir buçuk metre uzaktayım. Hızlı aramanda, ikinci numara...”

Beth, bunu bir tartışmayla bozamayacak kadar tazelenmiş ve rahatlamış hissediyordu. “Onlara daha fazla güveneceğim. Söz veriyorum.”

Kevin’in yüzü gevşedi. Lily son birkaç damlayı içince biberonu ağzından çekti. Birkaç kez gazını çıkardı. Lily, babasının göğsüne sokulmaktan memnun gibiydi.

Beth’in kalbi, sinir bozucu bir parende daha attı. Bakışını Kevin’in muhtemelen Lily’yi doyurmak için oturduğunda açtığı televizyona çevirdi. Kanalda klasik bir romantik komedi başlamıştı; kendini şakalaşmalara kaptırmaya çalıştı.

Kevin, ekrandaki soytarılığa kıkırdayarak güldü. Beth de kendini gevşemeye zorladı. Lisa’nın da dediği gibi ona eşlik edilmesinin keyfini çıkaracak, zihinsel bir moladan faydalanacaktı.

Ama gözkapakları ağırlaşmıştı. Ne kadar göz kırparsa kırpsın, gözlerini açık tutmayı başaramıyordu.

“Beth, uyu.” Kevin’in sesi alçaktı, güven vericiydi. “Ben buradayım. Ve hiçbir yere gitmiyorum.”

Kevin'in sözleri aklında dolaşırken uykuya teslim oldu. *Hiçbir yere gitmiyorum.*

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin değilim. Sadece üç haftalık..."

Kevin, annesiyle babasının park yoluna dönüp motoru durdurdu. "Hava çok güzel ve senin de dışarı çıkıp biraz temiz hava alman gerek. Annenler Florida'ya döndüğünden beri dairenden çıkmadın."

Onu duymazdan geldi. Bu, çok da şaşılacak bir şey değildi. Bebeği dışarı çıkarmasından memnun olmadığı için gönülsüzce onlara katılmakta ısrar etmişti. hiç keyfi yoktu. Beth daha Jeep'den inmeden Kevin Lily'nin bebek arabası koltuğunu çıkarıp eline almıştı. Kazadan kaynaklanan ağrı ve sızılarının çoğu geçmişti ama tekrar eski haline dönmesi, biraz daha zaman alacak gibiydi.

Neyse ki annesi kapıyı açtığında Beth gülümsedi ve onu kucaklamasını, önceki tedirginliğinden eser kalmadan karşıladı. Babası da aynı muameleyle karşılaştı. Kevin, sinirlenmeye başladı. Ama bunu hak edecek tek bir şey bile yapmamasına rağmen, belki de aksiliği sadece kendisineydi.

Araba koltuğunu, Lily içinde uyuduğu halde kanepenin ucunda yere koydu. Bu sayede, annesiyle büyükannesi tepesinde dolaşabilirlerdi. Bir bira almak için mutfığa gitti. Babası da arkasından geldi; o da bir bira aldı.

"Nasıl gidiyor, oğlum?"

Kevin, buna ne cevap vereceğini bilemedi. Lily'nin nasıl olduğunu soruyorsa, her şey harikaydı. İki haftalıkken yapılan kontrolü tamamen başarılı geçmişti. Beth'le ilişkisini kastediyorsa o, pek de iyi sayılmazdı. "İyi, sanırım."

“Birkaç gündür tek başına... Onun için nasıl gidiyor?”

“İyi olduğunu söylüyor ama olmasa da itiraf etmezdi, o yüzden bilmiyorum. Yorgun olduğunu biliyorum ama zaman buldukça yardım etmeye, işlerini halledebilsin veya biraz kestirsin diye Lily’yi kendi evime götürmeye çalışıyorum.”

Leo tezgâha yaslandı. Bira kutusunun üstünden onu inceledi. “Çok da mutlu görünmüyorsun.”

Kevin omuz silkti. “Beth’le ilişkim keşke daha farklı olsaydı ama ısrarcı olursam, o da daha sert bir şekilde karşılık verecektir.”

Mary’nin sesinin arttığını duydular. Bu da konuşmanın sonu demekti. Birkaç saniye sonra, Kevin’in hayatındaki en önemli üç kadın mutfağa girdiler. Annesi onu yanağın-dan öptü. Lily’yi tutan Beth, ona hafifçe gülümsedi. Belki de hayal gücü devreye girmişti ama gülümsemesinde özür dileme gördüğünü sandı.

Lily uyanıktı, kıpırdanıyordu ama henüz biberon için ciyaklamıyordu. Sarıldığı bebek battaniyesinin içine bakarak parmağının ucuyla yanağını okşadı. Lily kıpırdadı; Beth de hafifçe güldü ve bu onu çok şaşırttı.

“Kesinlikle babasını tanıyor,” dedi Beth. “En hafif dokunuşuyla bile.”

Kevin, Beth’e bu akşam yemeği için ısrar etmiş, onu zorlamıştı; çünkü annesiyle babasının Lily’yle biraz zaman geçirmelerini istiyordu. Beth’in dairesinden çıkması gerekiyordu ama bu durum canını yakıyordu. Birlikte olmadan birliktelikleri, Lily doğduğundan beri daha da bariz ve sinir bozucuydu. Bazen biraz, bazen de şimdiki gibi biraz daha fazla.

Mary yanlarına geldi. “Lily halinden memnunken, aile albümü için birkaç fotoğraf çekmek istiyorum. Ben fotoğraf makinesini alırken, siz ikiniz Lily ile kanepeye oturun.”

Birdenbire Beth'in yüzündeki endişe geri geldi. Beth karşı koyamadan Kevin elini sırtına koyup onu oturma odasına doğru götürdü.

"Ne söyleyeceğini biliyorum," dedi alçak bir sesle. "Senle Lily'nin, sonra da benimle Lily'nin güzel bir fotoğrafını çekmesine müsaade et. Ardından da lütfen sadece onu mutlu etmek için bırak. Üçümüzün bir fotoğrafını çeksin."

Beth kanepeye oturup Lily'nin şirin pembe elbisesini ortaya çıkarmak için battaniyesini sıyırdı. "Ya bir gün..."

"Bir gün suratıma kapıyı defalarca çarpmak yerine beni hayatına kabul edecek bir kadın bulursam. Lily yine de annesiyle babasının beraber bir resminin olmasından hoşlanabilir."

"Ah!" Beth'in yanaklarının kızarıp alt dudağını emmesinden, duygularını bir şekilde incittiğini görebiliyordu ama Beth, iki şeye de aynı anda sahip olabileceğine inanıyor olamazdı. Beth'in onları mahkûm ettiği ilişki cehennemine, sadece bir yere kadar katlanabilirlerdi.

Beth'in niyeti varsa da buna cevap veremeden Mary fotoğraf makinesiyle döndü. Annesiyle babası doğaçlama fotoğraf çekimini birlikte yöneterek Kevin'in önerdiği üç çekimi yapmayı başarabildiler. O, hatta Beth bile gülümsedi. Lily, parlak kırmızıya dönüp kulak zarlarını parçalayacak şekilde ağlayarak onun için yettiğini belli etmeden önce, büyükannesi ve büyükbabasıyla Lily'nin ayrı ayrı, ardından ikisiyle birlikte birer fotoğrafını çektiler.

"Sesinin gürlüğünü kesinlikle babandan almış," dedi Mary Kevin'e.

Kevin'in annesi masayı hazırlarken Beth, Lily'nin altını değiştirip onu doyurmayı bitirdi. Bu sayede, nispeten sakın bir yemek yiyebileceklerdi. Kevin'in annesiyle babasının sepet şeklinde bir beşikleri vardı ve Lily, Kevin'in

sandalyesine yeterince yakındı; böylece Kevin'i izleyebiliyordu. Gözleri berrak maviydi. Kevin, ona sırtıttığında sadece göz kırptı.

Yemek yerken, havadan sudan konuştular. Lily, bar ve Joe'nin son kitabı hakkında sohbet ettiler. Lisa'nın yazın oğlanların okulu bitince onlarla nasıl yolculuk edeceği... Brian'la Bobby'nin Mary'nin bahçesindeki ıspanakları sabote etmeleri ve suçu muzip sincaplara atmalarıyla ilgili ne yapacakları...

Bu, tanıdık bir konuşmaydı. Kevin, bedenindeki gerginliğin azaldığını hissetti. Stresi hafıfleyince, daha net düşünebildi. Beth aynı gün içinde kaza geçireli ve doğum yapalı henüz sadece üç hafta olmuştu. O zamandan beri, her bir gün Kevin için bitmek bilmese de yorgun ve biraz hırpalanmış yeni bir anne için muhtemelen göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti.

Kevin defalardır kendine sabırlı olması gerektiğini hatırlatıyordu. Beth'e karşı hissettiklerini son derece açık bir şekilde belirtmişti. O nedenle yapabileceği tek şey, Beth'in kendi duygularını çözümlemesini beklemektir.

Kevin'in ona ilk kez onu sevdiğini söylemesinin üzerinden üç hafta geçmiş ve o zamandan beri tekrar söylememişti.

Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama malzemeleri tükenmek üzereydi. Aslında Mary ve annesinin olması gerektiğini düşündükleri malzemeler değildi onun istedikleri. O yüzden Kevin'den, Kowalskilerden dönerken markete uğramalarını istedi. Kevin şimdi Beth'in arkasında, koltuğu alışveriş arabasının üst kısmına bağlanmış olan Lily'ye bir şeyler geveleyerek arabayı itiyordu. Onları fark eden alışverişçilere, muhtemelen beraber bir

bebek sahibi olan komşulardan ziyade gerçek bir aile gibi görünüyordlardı.

Bebek bezlerinin birim fiyatına odaklanmaya çalışırken, *"Kevin onu sevdiğini söylediğinde gerçekten ciddi miydi acaba?"* sorusunu düşünmeden edemezken buldu kendini.

Kevin'e bunun, kazayı haber alması, ardından da kızının doğduğunu görmesi yüzünden düşünmeden verdiği bir tepki olduğunu söylemişti ama gerçeğin bu olup olmadığı bilmesinin yolu yoktu. O zamandan beri tekrar söylememiş olması, haklı olabileceğini düşündürüyordu.

Gerçeği bilememek, belirsiz ve dengesiz hissetmesine yol açıyordu. O yüzden, bu konuyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Ayrıca Kevin'in ona karşı duyguları gerçekten tamamen bebek sahibi olmakla ilgili olabilir diye, aralarında bir mesafe olması için daha da çok uğraşıyordu.

Ama Mary'i tanıyorsa, bir iki gün içinde Lily ile anne babasının şeffaf kâğıtla sarılarak çerçevelenmiş bir fotoğrafı eline geçecekti. Kameraya gülümseyen, neredeyse mükemmel bir aile oldukları fotoğraf...

"Bunlar işimizi görür mü?"

Kevin'in sesi, onu iç karartıcı düşüncelerden çekip çıkardı. Kim bilir ne zamandır bebek bezlerinin bulunduğu raflara baktığını fark etti.

"Özür dilerim." Bir üst bedende bir paket mağaza markası bez aldı; çünkü Lily, yabani bir ot gibi hızlı büyüyordu. Alışveriş arabasına attı.

Kevin, bezleri arabadan geri çıkardı. "Bunları istediğine emin misin? Okuduğum dergilerden birinde, şuradakilere en iyisi olduğu yazılıydı. Kız bebekler için özel olarak tasarlanmış süper emici bölgeleri varmış. Yumuşak, esnek. Hassas ciltlere uygun..."

"Ve de en pahalısı." Markasız bebek bezini Kevin'in elinden kaptı.

Kevin de Beth'in elinden geri aldı. "Doğru dürüst bebek bezi almaya gücümüz yeter."

Biz mi? "Market markası yeterince doğru dürüst... Ayrıca bana ücretli doğum iznini kabul ettirmene izin vermiş olmam, zaten yeterince kötü. Senin parayı veya benimkini, sadece paket iki cins için de kullanılabileceğini gösteren beyaz değil de pembe diye süslü bezler için çarçur etmeyeceğim."

"Tamam." Paketi arabaya geri attı. "Sadece onun en iyisine sahip olmasını istiyorum."

"Güven bana, Lily, bezlerinin kızlara özel emici bölümleri yok diye sarsıntı geçirmeyecektir."

Beth kemiksiz tavukgöğsü paketlerine bakınmaya başlayana dek, Kevin onun arkasından sessizce ilerledi. "Neden barı arayıp senin için bir şeyler hazırlamalarını istemiyorsun? Şu an yemek pişirmene gerek yok."

Camı bir iki santim aralayarak onu arabada bırakmış olmayı diledi. Bunu ilk kez dilemiyordu. "Jasper'in hari-ka bir menüsü var ve yemekleri çok lezzetli ama nihayetinde bir spor barı, Kevin. Ara sıra canım sadece yanında tavuk soteyle bir salata istiyor."

"Eminim, isteseydin senin için onu da yapabilirlerdi."

Onunla yüz yüze gelmek için arkasını dönerek ellerini kalçalarına koydu. "Üst kattan özel sipariş talepleriyle personelinin işlerinden alıkoyacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanımamışsın."

"Pekâlâ, bu sana hiç yakışmazdı." Beth'e hafifçe gü-lümsedi. Her zamanki gülümsemesi gibi değildi.

"Belki de yakında, bir gece seni yemeğe çıkarabilirim."

"Tanrı aşkına, Kevin, dairede bir bebekle pekâlâ tavuk ve salata yapabilirim."

“Öyle demek istemedim.” Ağzı gerildi, gülümsemesi soldu. “Sana çıkma teklif ediyordum. Sanırım, zamanlamam kötü oldu.”

Zamanlaması mı kötüydü? Doğru söze ne denirdi! “Benim üç haftalık bir bebeğim var, Kevin ve...”

“Biz. *Bizim* üç haftalık bir bebeğimiz var.”

“Bu yüzden, *bizim* aklımızdaki son şey çıkmak olmalı. Ayrıca, senin kapıları yüzüne çarpmayan, seni hayatına kabul edecek ve falan filan bir kadın bulacağını sanıyordum. Her neyse işte!” Sözlerinin onu nasıl da rahatsız ettiğini yüzünden anlayabilir diye tavuklara geri dönmeye çalıştı ama Kevin bileğini yakaladı. “Kıskanıyorsun.”

“Kıskanmıyorum.”

“Kıskanıyorsun. Hem de var olmayan bir kadını kıskanıyorsun.”

Elini Kevin’in elinden hızla çekip eline gelen ilk tavuk paketini aldı. Paketi yeterince iyi olmayan bebek bezlerinin bulunduğu alışveriş arabasına koydu ve uzaklaştı. Belki de onu görmezden gelirse, Kevin Lily ile konuşmakla oyalanabilirdi. Lily uyuyordu ama bu, Kevin’i asla durdurmamıştı. Kowalskilerin, uyumadıkları sürece genetik olarak sessiz kalamadıklarını düşünmeye başlıyordu. Ve onlardan birini doğurmak, bu izlenimi hiç de haksız çıkarmamıştı.

Ne yazık ki, arabayı iterken bile Kevin ona yetişmekte hiç zorlanmıyordu. “Kıskanıyorsan, demek ki önemsiyorsun.”

“Elbette seni önemsiyorum, salak! Ama çıkmayacağız ve sebebini sana milyonlarca defa söyledim.”

“O halde, tüm o çikolatalı pasta olayına geri dönelim.”

Beth’in yüzü alev almış gibiydi. Salata soslarının hemen yanından geçerek yürümeye devam etti. Eğer onu

hareket halinde tutarsa, belki de etraflarındaki müşteriler konuşmalarının utanmasına yol açacak kadarını anlamazlardı. “Dönmeyelim.”

“O zaman, diyettesin ama önünde güzel, kocaman bir çikolatalı pasta dilimi duruyor. Pastayı yemeyeceksin, çünkü gerçekte öyle olmasa da, senin için kötü olduğunu düşünüyorsun ve onu başka birinin de yemesine izin vermeyeceksin.”

“Başka biri çikolatalı pastayı yemek isteseydi, ona izin verirdim; çünkü ben yemeyeceğim. Boşa gitmesi yazık olur.”

“Peki, ya başka hiç kimse o türlü çikolatalı pastadan hoşlanmıyorsa ve senin için özel yapılmışsa? Yemezsen eskiyecek, bayatlayacak.”

Beth homurdandı. “Sen mi bayatlayacaksın? Bar peçetelerini öpen kadınların özellikle çikolata pastaya düşkün olduklarını duydum.”

“Kıskanç.”

“Değilim.” Duraksamadan geriye doğru dönüp raftan bir şişe Ranch sos aldı. “Çikolatalı pastanı istediğin kadına sunabilirsin.”

Sözcükleri yeterince küstah bir ses tonuyla söyleyebilmeyi başarmıştı ama için için bayat krema gibi ufalanıyordu.

Kevin’i başka bir kadınla beraber görme düşüncesi, midesinin altüst olmasına, boğazının düğümlenmesine yol açtı ama bunu ona söylemeye çok korkuyordu. Kevin’le paylaştığı gibi bir arkadaşlığı daha önce hiç yaşamamıştı. İlişkilerini bir üst seviyeye taşımayı deneyerek bu dostluğu riske atmaktan çok korkuyordu. Ya da daha doğrusu, daha önceden bulundukları seviyeye geri dönmekten... Ama onun için önemli olsa da, mesele sadece

Lily'nin annesiyle babasının arkadaş olmaları değildi. Kevin'in dostluğunu kaybetmeye katlanamazdı.

“Eninde sonunda pes edeceksin.” Açıkçası, Kevin had-dini aşırıyordu ama gözlerindeki üzüntü yüzünden Beth başını çevirdi.

Eğer yeniden zıvanadan çıkmazsa, bu hepsi için en iyisi olurdu.

Yirmi Bir

Ağustos...

Beth daha demin ne okuduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark ettiğinde, bir yığın sipariş formunu yarılamıştı. Masanın ucunda Lily taşınabilen beşiğinde uyurken, biraz odaklanma sorunu yaşıyordu.

Dairesindeki bazı işlere yetişmeye çabalıyordu ama artık Lily iki aylık olduğuna göre, gerçek bir çalışma düzenine girmenin vakti gelmişti. Neyse ki, Kevin Lily'i henüz bir gündüz bakım merkezine bırakmama arzusunu dile getirmişti. O yüzden, büroya birkaç şey eklenmişti. Seyyar bir beşik... Bir salıncak ve bebek oyun minderi... Gezinecek fazla yer kalmamıştı ama geçici bir çözüm olarak işe yarayacaktı.

Sipariş formlarını yeniden istifleyerek baştan başladı. Dikkatini vermeye kararlıydı. Lily uyuyordu. O nedenle çalışması gerekiyordu. İşlerin yürümesinin tek yolu buydu. Beklendiği gibi cömert, kesintisiz maaşlı bir doğum izni sağlayan Kevin'e bu kadarını borçluydu.

Kâğıt yığınının henüz çeyreğine bile gelemeden, kendi kendine söylenerek kâğıtları yeniden istifledi.

Kevin'le ilgili düşünceleri de yoğunlaşmasına, Lily'nin

altmış santim uzakta uyuyor olmasından daha fazla yardımcı olmuyordu ve bu, onu çok mutsuz ediyordu.

Görünüşe göre, bedeni doğumun etkilerinden kurtulma konusunda iyi gidiyor ve Kevin'e duyduğu ilginin canlanmasıyla ilgili aklının tereddütlerinin hiçbirine katılmıyordu. Bedenine uyarak hareket etmesi, kurdukları arkadaşlık ve ortak ebeveynliğin hassas dengesini bozacağından, Kevin, aklına her geldiğinde yaşadığı titremeleri, ağrıları, sıcaklığı ve karıncalanmayı bastırmaya çalışmak için olması gerekenden daha fazla zaman harcıyordu. Onunla gerçekten aynı odadayken, ne olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Utanç vericiydi, cidden. Kevin'in teslim olmaya istekli olduğundan oldukça emin olduğu bir şeyle mücadele etmek, aynı zamanda acı vericiydi. Kevin ona hâlâ eskiden olduğu gibi, gözlerindeki o amansız açık davetle bakıyordu. Ama bu konuda, eskiden olduğundan daha az saldırgandı.

Son iki aydır, boş bir an denk getirdiğinde Lily'yle vakit geçirerek ve ısrarcı olmadan Beth'in ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olmasını temin ederek dayanılmaz derecede sevimliydi. "Sadece arkadaş olma" konusunda gittikçe çok daha iyi oluyordu. Beth'in istediği de bu olduğundan, bu iyi bir şeydi.

Hayır, gerçekten istediği bu değildi. Lily için en iyisinin olacağını düşündüğü şeydi; o yüzden en önemlisi buydu.

Ama yine de genellikle, uyuması gerekirken, gerçek bir aile olmanın nasıl olacağını merak ettiği zamanlar oluyordu. Lily yattığında, Kevin'in gönülsüzce iyi geceler dileyip koridorun karşısına geri dönmesindense her sabah onun yanında uyanmak...

Ancak bu, çok riskliydi. Eğer işler kötüye giderse teh-

likeye girecek çok şey vardı. İşlerin kötüye gitmeyeceğinden emin olamazdı. İlişkilerinde, bir buluşma dışında, Lily ile ilgisi olmayan hiçbir şey yoktu. Beth artık hamile olmasa da gerçek değişmemiştir. Bir paket teklifinin parçası olmak istemiyordu; olmamasının da yolu yoktu.

Paulie kapıyı hafifçe tıklayıp başını içeri uzatınca Beth, arkadaşını görmeyi yanı sıra, düşüncelerinden uzaklaşmaktan dolayı da rahatlamıştı.

“İçeri gel. Aslında birkaç dakika sonra uyanır.”

“Ön tarafta işler biraz kızışıyor. Joe uğradı ve mekândakilere içki ismarlıyor. Mola vermek için iyi bir zaman gibi geldi.”

Önceden alkol sorunu yaşamış bir adam için tuhaf bir şey yaptığını düşündü ama Joe, Jasper’a oldukça sık gelir ve hep gazoz içerdi. “Olay ne?”

“Muhtemelen söylemek bana düşmez, o yüzden şaşırmış gibi davran ama Keri sonunda hamileymiş.”

“Bu harika!” Kevin’in söylediğine göre, Joe ile Keri evlendiklerinden beri bir bebek sahibi olmaya uğraşıyorlardı. Lily’ye onların düğün günü hamile kaldığına göre, *yaklaşık bir yıldır*, diye düşündü.

“Onlar için çok mutluyum,” dedi Paulie. “Muhteşem ebeveynler olacaklar.”

“Ben Lily için de sevindim. Bu da demek oluyor ki, Kowalski totem direğinde uzun süre zurnanın son deliği olarak kalmayacak.”

“Ayrıca yaşına daha yakın bir kuzeni olacak.”

Her açıdan kesinlikle iyi haberdi. “Sam nasıl?”

“İyi.” Paulie, sandalyesinde hoşnut bir tebessümle arkasına yaslandı. “Bu hafta Boston’da birkaç toplantısı vardı ama Kevin’i haftaya bana birkaç gün izin vermesi

için yıldırmaya çalışacağım. Bu sayede, deniz kenarına gidip aylıklık edebiliriz.”

“Sahil düğünü için iyi bir zaman.”

Paulie, gülmeye başladı. Ardından, Lily’i hatırlayarak kendini tutmak için elleriyle ağzını kapattı. “Bir süre daha düğün falan yok. Şimdilik, yalnızca birbirimizin tadını çıkarıyoruz ama bir gün o konuya geleceğimizden eminim. Sanırım, ailelerimizle uğraşmaya hazır olduğumuzda.”

“Ailenle işlerin daha iyi olduğunu sanıyordum?”

“Doğru. Çoğunlukla onları görmezden gelebildiğim için. Ancak, Sam ve benim bile aşamayacağımız bazı kurallar var. Evlendiğimizde bir düğün olacak, baş harfi büyük ‘D’ olan bir tane. Benim için bir cehennem olacak. O yüzden, oralara girmeden önce tam anlamıyla metanetli olmak istiyoruz.”

“Gizlice evlenmek yok yani, öyle mi?”

“Keşke olsaydı.”

Lily, minik suratını buruşturup ağzını şapırdatarak yatağında kıpırdandı ve Beth iç çekti.

“Onu üst kata çıkarsam iyi olur. Sabahtan beri dikkatim dağınık ve tek bir iş bile yapamadım.”

“Onun için bir biberon hazırla, ben doyururum. Ön tarafa geç ve birkaç dakika Joe’yu gör. Partiye katıl.”

Yapmamalıydı ama teklifi es geçilemeyecek kadar cazipti. Joe’yu severdi. Akli başında yapısı, uzun zaman önce Beth’in onun başarısına duyduğu saygının önüne geçmişti. Tebriklerini ona şahsen sunmak ve Keri’ye de iletmesini söylemek hoş olurdu.

Ön tarafa geçtiğinde, bar neredeyse tıka basa doluydu. Ortam güzeldi. Doğal olarak bakışları hemen fiçidan bira doldurup kardeşiyle gülüşen Kevin’e yöneldi. Köşede durup birkaç dakika onu izledi, heyecanını yenmeye çalıştı.

Barmenlik söz konusu olduğunda, Kevin doğuştan hünerliydi. Samimi, dost canlısı ve çabucak gülen biriydi. Jasper'da muhteşem bir atmosfer vardı. Durgun zamanları bile dikkate değer ölçüde düzenli bir müdahim akışı demekti. Kesinlikle bu, durgun bir zaman değildi.

Gölgelerden çıkmak üzereyken, Red Sox üstlüğü ve aşırı kısa bir şort giymiş uzun boylu ve büyük göğüslü bir esmer, Kevin'e barın üzerinden bir peçete uzattı. Kadının sarkık ağzındaki yenilenmiş boya tabakasına bakılırsa, Beth'in peçetenin üzerinde ne olduğunu tahmin etmesine gerek yoktu.

Kevin, peçeteye göz attı. Ardından kadına, Beth'in karnını acıtan şüpheli bir bakış attı. Peçete öpenlere ilgi duymadığını ne kadar sık iddia ederse etsin, Kevin'in işinin en çok bu yönünden nefret ediyordu. Ayrıca, iş için iyi olduğundan, kadına gamzelerini tamamen ortaya çıkararak sırtıttı. Kadının onu bir ara gerçekten arayabileceğini düşünmesine yol açacak bir bakış attı.

Beth arayacağına inanmıyordu ama Kevin'in her gün maruz kaldığı baştan çıkarma şeklini görmek, rahatsız ediciydi. Özellikle de aldığı bebek kilolarının çoğu aslında hiç de bebek kilosu değil, Jasper burger kilosu olduğu için. Artık hamile kıyafeti giymiyordu ama peçete öpen kalabalığın yanında hâlâ biraz şişman hissediyordu.

Esmer, pek de sönük kalmayan kalçalarını sallayarak ön kapıdan çıkınca, Beth de kutlamaya katıldı. Onu görünce Kevin'in gözlerinin peçete öpen kadına olmadığı şekilde parladığı gözünden kaçmadı. Bu, öfkesinin durulmasına yardımcı oldu ama onu doğrudan çatışma bölgesine de geri döndürdü. Dostluklarını gerçek bir ilişki için riske atmak istemiyordu ama başka hiç kimsenin Kevin'e sahip olmasını da istemiyordu.

Joe ile birkaç dakika konuştu. Onun yaydığı neşe sa-

yesinde kalbi yumuşadı. Daha sonra başka bir esmer Kevin'e başka bir peçete verdiğinde ve Kevin aynı şeyleri tekrarladığında, sessizce oturdu.

"Basbayağı koca bir koleksiyonun olmuş," dedi kadın gidince.

"Ben geleli beri bu beşinci..." Kevin ona sert bir bakış atınca, Joe pişmiş kelle gibi sırttı.

"Bebeklerden bahsediyorsun ve kadınlar deliye dönüyor." Kevin, bir madensuyu alıp Beth'in önüne koydu. "Son derece erkeksi görünüyor olmalıyım."

Joe homurdandı. "Ya da son derece ümitsiz..."

Sohbetin gidişatı, Beth'in hoşuna gitmedi; araya girme zamanı gelmişti. "İyi ki Lily'yi bara getirmiyorsun. Ne kadar güzel bir bebek yaptığını görseler, peçete siparişlerimizi ikiye katlamamız gerekecek."

Kevin, dirseklerini bara koydu. Bu sayede, yüzü Beth'in yüzüne çok yakındı. "Lily gibi bir mucizeyi, senin dışında hiçbir kadınla yapamam."

"Ah!" Sıcak dalganın boynundan yüzüne doğru yayıldığı hissetti. Lanet olsun, o kadar da iyi gidiyordu.

Joe, şerefe içer gibi gazozunu havaya kaldırdı. "Bu iyiydi, Kev."

"Kes sesini, Joe." Kevin ona pis pis baktı. "Sen kızını aldın. Ben de burada benimkini elde etmeye çalışıyorum. sakıncası yoksa."

Yüzündeki sıcaklık tüm bedenine yayıldı. Beth, bu ani sıcak dalgaları yüzünden suçlanması gereken doğum sonrası hormonlarına lanet okudu. "Lily'ye geri dönmeliyim. Bu sayede, Paulie de işine dönebilir. Keri'ye tebriklerimi ilet, Joe."

Kevin daha fazlasını söyleyemeden kaçtı. Açıkça görülüyordu ki, Beth doğum yaptığında, Kevin'in ilan ettiği

ateşkes sona ermiş ve Beth yeniden meşru hedefi haline gelmişti. Kevin'in çekiciliği, samimiyeti ve Tanrı yardım etsin, seksiliğinin taarruzu geri dönmüştü.

Teslim olması durumunda, Lily'nin mutlu çocukluğunun felaketle sonuçlanabileceğini kendine sürekli hatırlatması gerekiyordu.

"Sana azıcık olsun yüz vermiyor, doğru mu?"

Beth arka tarafa açılan kapıdan çıkarak gözden kaybolunca, Kevin başını salladı. Öyle de denebilirdi. "Astarını da isteyeceğimi biliyor."

"İkinizin arasında ne var?"

Barın uç tarafından biri boş bardağını havaya kaldırdı ama Randy hemen ilgilendi. "Arkadaş olmamızı istiyor."

"Birlikte çalışmaktan, neredeyse birlikte yaşamaktan ve birlikte bir bebek sahibi olmaktan daha yakın bir arkadaşlık mı?"

"Ne gezer! Bir ilişkiye hevesli olmamın bebek yüzünden olduğunu kafasına takmış ve eğer bu sebepten birlikte olursak, sonunda ilişkimiz bozulacakmış; artık arkadaş olamayacakmışız, bu da Lily için kötü olacakmış."

Joe omuz silkti. "Arkadaşlığın bozulmasından endişelenmeyi anlarım ama ilişkiler nasıl başlarsa başlasınlar, bir güvenceyle birlikte gelmezler. Ve siz de daha yeni tanışmış değilsiniz. Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz, yani birlikte sayılırsınız? On ay mı?"

"Hayır, on aydır beni kendine yaklaştırmıyor ki... Bu da berbat bir şey!" Şubat ayındaki o bir sefer hariçti ama o da çok uzun zaman önceydi. O kadar uzun zaman önceydi ki, artık bunun hatırası onu geceleri sıcak tutmaya yetmiyordu. "Başlangıçta, hayatının kontrolünü ele geçir-

memden korkuyordu. Şimdiyse dostluğumuzu bozmaktan korkuyor.”

“Bu, çok fazla korku demek...”

“Hayalarımın infilak etmesinden korkuyorum.” Çok geçti. Kevin yalnız olmadıklarını hatırladı ama neyse ki hiç kimse onlara dikkat etmiyordu. Bir erkeğin yayılmasını isteyeceği türden bir haber değildi. “Beni öldürüyor. Tüm bunlar beni öldürüyor.”

“Bunu ona söyledin mi? Yani nasıl hissettiğini demek istiyorum, yoksa hayalarının patlayacağını değil. Çünkü kimse bunu bilmek istemez. Özellikle de ben.”

“Nasıl hissettiğimi biliyor. Oldukça açık bir şekilde belirttim.”

“A ile başlayan o kelimeyle mi?”

“Evet.”

Joe bir kaşını kaldırdı. “Cidden oldukça açılmış. Aynı karşılığı almadın, sanırım.”

“Hayır, hissettiklerimin ona otobüs çarpması ve ardından doğum yapmasından kaynaklandığıyla ilgili bir açıklama aldım. Gerçek değilmiş. Sadece duygusal çalkantıymış. Tanrım, A ile başlayan kelime devreye girmeden önce bile hissediyor olabileceğim her şeyle ilgili mazeretleri vardı. Ona ilgi duymamın tek sebebi hamile olmasıymış ve bunun gibi şeyler.”

“Peki, ya şimdi? Artık hamile değil. Başka kaza da geçirmedi ve Lily iki aylık oldu.”

Omuz silkme sırası Kevin’e gelmişti. “Bir daha söylemedim.”

“Neden?”

Neden mi? Çünkü duygularının geri çevrilmesi ve gerçek olmadığına dair bir açıklama yapılması, çoğu erkeğin eğlenceli bulduğu bir durum değildi. “Bir kez daha duy-

gusal açıdan hayalarım tekme yemeye niyetim yok, ben almayayım.”

“Takım taklavatına fazla kafayı takmışsın, ahbap.”

“Canın cehenneme, Joe! Evde seni bekleyen âşık bir karın olduğundan, senin için söylemesi kolay.”

“Kolay mı oldu sanıyorsun? Yani sihirli bir şekilde kucığıma mı düştü sanki?” Joe başını salladı. “Ben de birkaç kez çuvala elimi sokmak zorunda kaldım.”

“O halde anlıyorsun. O kadar zahmete girmeye devam etmek kolay değil.”

“Bilirim.” Gazozundan büyük bir yudum içti. “Sanırım asıl soru, bu riske değer biri olup olmadığı.”

Bunu düşünmesi bile gerekmiyordu. “Beth buna değer.”

“O zaman, şunu biraz düşün: Eğer ‘kaza artı doğum olayından’ beri nasıl hissettiğini söylemediysen, yanıldığını nasıl bilebilir?”

Bu, gerçekten iyi bir soruydu ve aptal kardeşi, orada dikilip bir kez daha herkese içki ısmarlarken, düşünceği bir şey sağlamıştı. Bira ve tebrikler yeniden havada uçtu. Bir de okumadan sepete attığı birkaç tane daha ruj sürülmüş peçete...

İstediği tek kadın, onun için asla bir peçeteyi öpmeyeceğini çok açık bir şekilde dile getirmişti.

Sabahın iki buçuğuydu. Kevin, başını ve avuçlarını Beth’in kapısına dayamış, iki aylık kızının ağlamasını dinliyordu.

Lily’nin felaket akciğerleri vardı. Saatler geçtikçe, onun dairesinden bile uyku havasında olmadığı belli oluyordu. Bazen sessizlik oluyordu ama sonra, ciyaklaması

yeniden başlıyordu... Muhtemelen Beth artık onu yatırbileceğine karar verdiğinde.

Beth'in gelip ondan yardım istemeye çekinmemesini istiyordu ama zaman ilerledikçe gelmeyeceği belli olmuştu. Nadiren yardım isterdi. Kevin ne yaparsa yapsın, ne kadar hatırlatırsa hatırlatsın, tek başına olmadığını Beth'in kafası almıyor gibiydi.

Lanet inatçı kadın!

Beth'in kapının yanında yürümesinden, Lily'yi avazı çıktığı kadar bağırmaya başladığını anlayınca, ne yapması gerektiğini düşünmeyi bırakıp kapıyı çaldı.

Kapı açıldı. Geriye doğru kaçmamak için, benliğinin son zerresine kadar mücadele etmek zorunda kaldı. Gerçekten doğum yaparken, şu anki halinden çok daha iyi görünüyordu. Saçı karmakarışıktı; yüzü uykusuzluktan şişmişti. Gözleri ıslaktı ve kızarmıştı. Her an ağlayacakmış gibi burnunu çekiyordu. Gözlerindeki bakış tuzağa düşmüş, öfkeli bir hayvanı anımsatıyordu.

Mike yine haklıydı. Yine de dünyanın en güzel kadınıydı ve burası dışında hiçbir yerde olmak istemiyordu.

"Çok gürültü çıkardığını biliyorum," dedi Beth, titrek bir sesle. "Seni uyandırdıysak üzgünüm."

Kevin uzanıp Lily'yi ondan aldığı anda, Beth rahatlatarak kendini saldı. "Beni neden aramadın, Beth?"

"Seni rahatsız etmek istemedim. O sadece... Her şeyi denedim. Doyurdum, altını aldım. pişigi yok. Bir yerine batan bir şey yok. Yok... Hiçbir şey. Sadece uyumak istemiyor."

"O zaman koridorun karşısına geçersin, onu bana bırakırsın ve benim sıram olduğunu söylersin." Lily'yi kucağına yeniden yerleştirerek sırtını hafifçe dairesel hareketlerle ovaladı.

Küçük prensesi, fırında pişirilmiş fasulye yeme yarışmasının birincisine yakışır bir şekilde geçirdi ve Kevin'e sokularak gözlerini kapattı.

Beth ise tamamen dağıldı. Ağlayarak koltuğa çöküp başını ellerinin arasına aldı. "Gazını çıkardım. Tekrar, tekrar, tekrar... *Onu* bile doğru dürüst yapamıyorum. Dünyanın en kötü annesiyim."

Kesinlikle ona gülmenin zamanı değildi. "Beth, hadi ama! Bebekler bazen bunu yapar. Oğlanlar bebekken, Lisa içlerindeki tüm gazı çıkarırdı ve annem onları kucağına alır almaz, bu devasa geçirtilerden çıkarırlardı."

Beth ona bakmadan başını salladı. "Sadece kendimi daha iyi hissetmem için söylüyorsun bunu."

"Ciddiyim. Lisa ağlayıp dünyadaki en kötü annenin *kendisi* olduğunu söylediğinde, annem ona, insanların hepsinin farklı yapılarda olduğunu, bu yüzden bebeğin karnına, diyaframına veya her neresiyse oraya farklı şekillerde baskı uyguladığımızı söylemişti. Kim bilir? Her neyse, yatman gerek."

"Doğru." Koltuğun kenarına konan kutudan birkaç mendil çekip yüzünü sildi. "Onu beşiğine koyup yatacağım."

"Mümkün değil. Bu ufaklık, sen daha anlamadan acıkmış olacaktır ve ihtiyacın olan son şey, iki saat içinde yenden uyanmak. Git yat. Ben ona bakarım." Kevin ona, nevrozlarının içine kıvrılmadan önce düş almasını önercekti ama duşta dururken uyuyakalmasından, sonra da düşüp başını vurarak boğulmasından korktu. "Git ve yat."

Beth karşı koymaya bile çalışmadığında veya iyi olduğunu ve kendi başına halledebileceğini iddia etmediğinde, Kevin onun ne kadar çok yorulduğunu anladı. Yalnızca Lily'nin başının tepesini öptü. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Sendeleyerek yatağa doğru yürüdü.

Kevin'i uyuyan sıcacık bir tosuncuk ve çelişkiyle baş başa bıraktı. Kevin'in evinde mama yoktu; çünkü Beth'in evinden biberonları hazır halde almak kolayına geliyordu. Ama bir çanta hazırlamak için Lily'yi bırakırsa ve yine çılgılığı basarak uyanırsa, Anne Ayı huzur içinde kış uykusuna yatamazdı.

Sonunda, Lily kucagında olduğu halde kanepeye uzandı. Dönüp Lily'yi düşürme riskini azaltmak için kirlentlerden birkaçını kolunun altına sokarak gözlerini kapattı.

Uzun süreden beri ilk kez kendini tümüyle hoşnut hissediyordu. Beth'le aynı çatı altında, kızı kollarındayken Kevin kendini hızlıca uyumaya zorladı. Bu küçük haylazla baş edebilmesi için elinden geldiğince dinlenmeliydi.

Bir de o ve Beth'in sabah yapacakları konuşma için.

Yirmi İki

Güneşin camından içeri akın etmesi, Beth'i uyandırdı. Yatakta doğruldu. Kalbi, göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

Sabah olmuştu. Kızının uyanık kalmayı sevdiği acımasız, hâlâ karanlık olan ama teknik olarak sabah saatleri sayılan türden bir sabah değildi, gerçek sabahtı. İşin aslı, saat sekizdi.

Lily neden ağlamamıştı?

Elleri titreyerek örtüleri üzerinden atıp yataktan çıktı. Ardından Kevin'i hatırladı. İliklerine kadar hissettiği yorgunluğu ve ağlamayı -Lily'nin ve *kendisinin* ağlamasını hatırladı. Bebeği teslim edip yatağa kıvrılırken o kadar yoğun bir rahatlama hissetmişti ki, yanaklarından yaşalar süzölmüştü. Kevin, Lily doğduğundan beri ilk kez bütün gece uyuyabilmesi için kalmış olmalıydı.

Panik halinde sabahlığını giyip odadan sessizce çıktı. Lily uyuyorsa, Kevin muhtemelen kanepede sızıp kalmıştı ve onu uyandırmak istemiyordu. Sonra Kevin'in sesini duyarak durdu, köşeden mutfığa gizlice baktı.

Kızları kucağında hayranlıkla Kevin'in yüzüne bakarken, o, ileri geri sallanıyordu. "Hayatının muhteşem ol-

ması için elimden gelenin en iyisini yapacağım ama her zaman muhteşem olmayacak. İşte en çok öyle zamanlarda, mutfakta dans etmen gerekir. Ruhuna iyi gelir.”

Beth, iç çekerek başını duvarın köşesine yasladı. Sesinin yumuşak, hassas tınısından en az Lily kadar büyülenmişti.

“Müziğe bile ihtiyacın yok,” dedi Kevin Lily’e. “Kafanın içindeki müzikle dans edebilirsin. Ama umarım, annenin dinlediği o boktan country ve western saçmalığı olmaz. Sakın bok deme, Lilicik. Ya da dersen ve annen duyarsa, sakın benden duyduğunu söyleme, tamam mı? Ona, Mike amca söyledi, de.”

Beth’in boğazı duygusallıkla düğümlemiş olmasaydı, kıkırdayabilirdi. Kevin’i Lily’yle birlikte görmek, ona hep şükran hissettiriyordu ama bu an, bir babayla bebek kızı arasındaki son derece özel bir andı ve gizlice dinliyor olmamalıydı.

Yavaşça uzaklaşarak banyoya yürüdü. Sifonu çekerek, dişlerini fırçalayarak biraz gürültü yaptı. Mutfığa geri döndüğünde, Lily sallanan koltuğundaydı. Kevin masaya, buharı tüten iki fincan kahve koyuyordu. Kevin ona gülümsedi. Lily, ayaklarını uzatıp tekmeleyerek koltuğunun sallanmasına yol açtı.

“Günaydın, günışığı.” Kevin, sandalyeyi onun için çekti.

“Teşekkürler... Her şey için.” Oturup elleriyle fincanı sardı. “Kalmak zorunda değildin. Sadece güzelce kestirmeye ihtiyacım vardı, hepsi bu.”

“Hayır, ihtiyacın olan, güzel bir gece uykusuydu. Ve her şey kontrolümüz altındaydı, değil mi Lilicik?”

Bebek ayaklarıyla teperek Kevin’e diliyle bir ses çıkardı.

“Onu dinleme sen, her şey yolunda.” Beth’in karşı-

sındaki sandalyeye oturarak kahvesinden bir yudum içti. “Ama yine de sana dışarıda, koridorda bir bebek bezi olduğunu söylemek zorundayım. Çünkü çöp kovasının kapağının kokuyu tutabileceğini sanmıyordum. Çok... Ürkütücüydü.”

“Yani koridora mı bıraktın?”

“Ya orası olacaktı ya da dondurucu...”

“Koridor idare eder.”

Birkaç dakika kahvelerini içip Lily’nin ayaklarını tepmesini izleyerek sessizce durdular. *Sakin bir aile anı,* diye düşündü Beth. Neredeyse gerçek bir aile gibiydiler.

Ve olabilirlerdi de. Yapması gereken tek şeyin sihirli kelimeyi söylemek olduğunu biliyordu. Kevin belediye binasında ona evlilik akdini öyle hızlı imzalatırdı ki, ayakkabılarını giymeye fırsatı olursa şanslı sayılırdı.

Dün gece yorgunken, ağlıyorken; Lily de yorgunken ve ağlıyorken, kendine tüm bunları neden tek başına geçirdiğini sormuştu. Koridorun hemen karşısında, onlara birer prensesmişler gibi davranacak ve yükün üzerine düşen kısmını göğüsleyecek güvenilir bir adam vardı. Tanırım, belki Beth’e düşen görevin de büyük kısmını alırdı. Çünkü Kevin tam da o tarz bir adamdı.

Keşke ilişkilerini Lily’den ayırmanın bir yolu olsaydı. Bebek her şeyi sonsuza dek değiştirerek onları tepetaklak etmeden önce, bir kereden fazla görüşmüş olsalardı keşke. Kevin’i kendisi veya baba olmaktan, Beth’i kendisi veya anne olarak çözümlemenin yolu yoktu.

O ve Kevin, yatak partneri olmuşlardı. Arkadaştlılar. En önemlisi de ortak ebeveyndiler. Ama âşık mıydılar? Cinsel açıdan değil elbette ama ilişkileri aşka dayanan iki kişi miydiler? Kevin ne derse desin, Beth emin olamazdı.

“Daha iyi görünüyorsun,” dedi Kevin. Beth, boş kahve fincanının dibine baktığını fark ederek irkildi.

“Daha iyi hissediyorum. Son birkaç gece biraz zor geçti.” Kevin ağzını açınca, Beth elini kaldırarak onu susturdu. “Evet, seni yatağından çıkarıp onu sana vermemeliydim.”

“Uzun süredir birlikteyiz, Beth. Ya da birlikte değiliz, sen her ne diyorsan. Bunu tek başına yaşamam gerekmediğine inanman için daha ne yapabileceğimi bilmiyorum.”

“Deniyorum.”

Kevin, her şeyden çok, üzgün görünüyordu. Bitkin. “Bir yıl. Neredeyse koca bir yıl oldu ve bazen başlangıçtakinden... Bir adım bile ileri yol kat etmişiz gibi hissetmiyorum.”

“Lütfen bunu şu an yapma.”

“O halde ne zaman?”

“Bir harabe olmadığım bir zaman... Bir ayda ardı ardına altı saat uyku uyuyabildiğim bir zamanda. Bilmiyorum ama şu an değil.”

“O zaman da Lily dış çıkarıyor olacak; sonra başka bir şey çıkacak.”

“Bundan daha fazlasını yapamam, Kevin.”

“Belki de Lily’ye bakması için annemi ayarlayabilirsin. Bu sayede, biz de yemeğe çıkabiliriz.”

“Henüz çok erken.” Ayağa kalkıp kahve makinesine doğru yürüdü. Böylece, Kevin’in yüzüne bakmak zorunda kalmayacaktı. “Benim kahvaltı hazırlamama ne dersin?”

Kevin, kendini duvara çarpmış gibi hissetti... Geçemediği ve arkasını göremediği kocaman tuğla bir duvar. Çıkamaz sokak.

“Bu şekilde devam edemem, Beth.”

Kevin’in sesindeki kesinliği fark etmişçesine omuzları düştü. “Çok uzun zaman önce, Lily için yapabileceğimiz en iyi şeyin arkadaş olmak olduğuna karar vermiştik.”

“Arkadaşız zaten. Ama seni seviyorum, Beth.” İşte! Yine söylemişti. “Kocan olmayı da istiyorum.”

Beth’in yüzünde artan panikten, beklediği cevabı alamayacağını anlayabiliyordu. Ve bir kez daha hayır derse, onunla ilişkisini kesmek zorunda kalacaktı. Bir koridor ayrımıyla evcilik oynamak artık olmayacaktı.

Güzel, kiralık bir yer bulacak, çocuk destek çeklerinin bunu karşılamasını temin edecekti. Böylece Beth’le Lily, güzel bir bahçesi olan gerçek bir evde yaşayabileceklerdi. Kızı, olabildiğince sık onu ziyarete gelecekti. Babacığının evine gelmesi için özel bir valizi olacaktı. Lily’yi aldığı ve geri bıraktığında, Beth’le anlamsız havadan sudan sohbetleri olacaktı.

Bunu düşününce karnına bir sızı girdi ama artık kapının yanlış tarafında yaşamaya katlanamıyordu. Nihayet o eski *çok yakın ama yine de bir o kadar uzak* klişesini anlıyordu.

“Sevdiğim kadınla kızımın karşı dairesinde yaşamaktan bıktım. Benimle ailem arasında iki kapı ve bir koridor olmasından bıktım.”

“Ben de hamile kalmasaydım seni bir daha asla görmeyeceğimi bilmekten yoruldu. Lily’nin yanı sıra, bizi gerçekten bağlayan bir şey var mı, diye merak etmekten usandım. Ayrıca evlenip tüm evliliğimi Lisa gibi, gerçek olup olmadığını merak ederek geçirmek istemiyorum.”

“Sana karşı hissettiğim her şey gerçek, Beth.” Bunu, gösterdiğinden daha açık hale nasıl getirebileceğini bilmiyordu. “Ve Lily’nin hatırına evlenmemiz gerekmediğini de kanıtladık. Doğdu, ismi konuldu, annesiyle babası

arkadaşlar. Eğer yollarımızı ayırırsak, ebeveynleri evli olmayan veya boşanmış tüm diğer çocuklar gibi ikimizle de vakit geçirecek ve iyi olacak.”

Beth, masaya geri oturdu. Kevin, *fincanının hâlâ boş olduğunu fark etti mi*, diye merak etti. “Yollarımızı ayırmakla neyi kastediyorsun?”

“Bu şekilde devam edemeyeceğimi söyledim. Ve şu an pek önemli görünmese de, daha biz farkına varmadan Lily ayaklanmış olacak. Oynayacağı bir tutam bile çimen olmayan bir barın üçüncü katındaki bir dairede yaşayamaz. Bir ev aramanın vakti geldi ve buradaki tek soru, benim de sizinle gelip gelmeyeceğim.”

Beth’in yüzü soldu. “Gördün mü? Bunun olacağını biliyordum. İlişkimiz parçalanıyor ve şimdi bir de yaşayacak yeni bir yer bulmam gerekiyor.”

Kevin’in asabını kontrol altında tutan tek şey, Lily’nin koltuğunda kendi kendine agulamasaydı. “Yapma bunu, Beth. Sizi sokağa atıyormuşum gibi gösterme. Sen ve bebek için, destek çekleriyle karşılayabileceğin düzgün bir ev bulmaktan söz ediyorum.”

“Senden istediğim bu değil.”

“O halde ne istiyorsun?”

Beth, fincanının dibine bakarak sadece başını salladı.

“Her şeyin olduğu gibi devam etmesini istiyorsun ama artık yapamam. Üzgünüm. Daha fazlasını istiyorum.”

“Şu an sana daha fazlasını verebileceğimi sanmıyorum. Ama istemiyorum... Bilmiyorum.”

Kevin, orada oturup başını tuğla duvara vurmaya devam etmek yerine, bunu gitmesi için bir işaret olarak algıladı. Ayağa kalktı. Lily’yi öptükten sonra, kendisinin hissettiği kadar perişan görünen Beth’e döndü. “Bunu birkaç gün düşünmen gerek; sonra yeniden konuşacağız. Ya ger-

çek bir ilişkimiz olacak ya da yollarımızı ayırıp Lily'nin velayetini paylaşacağız. Kararını bana bildir."

Kevin, fikrini değiştirmeden -Beth'in gözlerindeki üzüntü ona söylediklerini geri aldırıp böyle iyi olduklarını söyletmeden- dışarı çıkabildi. Çünkü iyi değildi.

Eğer Beth ona bittiğini, yani yollarını ayırmaları gerektiğine karar verdiğini söylerse, bir daha asla iyi olmayabilirdi.

*İşte en çok öyle zamanlarda mutfakta dans etmen gerekir.
Ruhuna iyi gelir.*

Gecenin bir yarısı, radyoda hüzünlü bir country şarkısı çalarken, Beth kızıyla mutfakta dans ediyordu. Aşk, kaybetme ve kalp kırıklığıyla ilgili bir şarkıydı. Kucağında Lily'yle salımrken, gözyaşlarının Lily'nin üstüne damlamamasına uğraşıyordu.

Kevin'i özlemişti. Kevin her geceki aynı yerinde, aynı şeyi yapıyor olmasına rağmen, bu gece farklı geliyordu. Koridorun hemen karşısındaydı ama yine de çok uzaktaydı. Ayrıca, ilişki konusunda lafı dolandırıp durdukları diğer pek çok defanın aksine, bu kez onun geri geleceğinden emin değildi.

Bu, onun neredeyse son... Bir yılı düşünerek geçirdiği olasılıkların hepsinden daha çok canını yakıyordu. Eğer onu hayatına alırsa ve Kevin onu terk ederse ne olacağı konusunda endişelenerek o kadar çok vakit geçirmişti ki, onu uzaklaştırmıştı.

Artık Kevin gittiğine göre, anlayabiliyordu. Onun söylediği gibi, yollarını ayırsalar bile yürütebilirlerdi. İyi bir ilişki kurabilirlerdi ve Lily iyi olurdu, aynı Kevin'in dediği gibi.

İyi olmayacak kişi, Beth'ti. Onu geri istiyordu.

Lily'nin başının üzerinden tezgâhtaki beyaz bir kare dikkatini çekti. Bir Jasper's peçetesiydi. Kevin kapıdan çıkıp gittiğinden beri ilk kez gülümsedi.

On dakika sonra, cesaretini toplayarak Kevin'in numarasını çevirdi. Kevin, ikinci çalışta cevap verdi; sesinde uyku mahmurluğu vardı. "Sorun ne?"

"Lily iyi. Ben... Birkaç dakikalığına gelebilir misin?"

"Çoktan geldim. Kapıyı aç."

Üzerinde pijama altı hariç bir şey olmadığı halde, koridorda duruyordu. Saçı darmadağınikti. Telefon hâlâ kulağındaydı. Beth, onu gecenin bir yarısı aradığı için suçluluk hissetti. Bebekle ilgili bir sorun olduğunu düşünüp koridorun karşına koşarak geçmiş olmalıydı.

"Sorun ne, Beth?" diye sordu, içeri girip kapıyı arkasından kapatarak.

"Bir şey yok." Lily, Beth'in kucağında kıpırdandı: babasını istiyordu.

"Biz..."

Kevin kızının yanağına burnunu sürtüp onu kucağına alabilmek için telefonu masaya koyarken, sustu. Beth, artık çok aptalca geldiğini fark etti. Gecenin bir yarısı onu yatağından çıkarmamalıydı.

"Siz ne?"

Beth iç çekti ve pes ederek ona tüm hikâyeyi anlattı. "Lily ve ben, mutfakta dans ediyorduk ve... Seni özledik."

"Özlediniz demek, öyle mi?" Kevin ona yaklaştı. Lily'yi tek koluyla tutuyordu. Aradığı için aptal olduğunu düşünüyor gibi görünmüyordu. Ayrıca kızgın veya üzgün de görünmüyordu. Umutlu görünüyordu ve bu, Beth'i de umutlandırdı.

"Evet." Kevin boşta ki eliyle yanağını okşayınca, zorlukla yutkundu. "Sen olmadan doğru gelmedi."

"Artık buradayım." Kolunu Beth'in beline doladı, Lily'i aralarına aldı ve hafiften salınmaya başladı.

Beth de onunla salınıyordu. "Senin için bir şey yaptık."

"Vay canına. Dans. El sanatları. Kızlarımın gecenin bir yarısı bu kadar meşgul olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu."

Kızları... Beth'in içi bir hoş oldu ve fikrini değiştirmeden önce, peçeteyi uzattı. Peçeteyi alabilmek için Beth'in belini bırakması gerekti ama Beth ona, tepkisini net bir şekilde görebileceği kadar yakındı.

Beth'in bir "beni becer" fuşya rujı yoktu ama beyazın üstünde belli olan koyu kırmızı bir rengi vardı. Jarper's logosunun üstünde, iki rujlu öpücük vardı: Beth'inki ve Lily'nin dudaklarının minik, büzüşük bir izi. Logonun altına mesajını aynı rujla ve titizlikle yazmıştı: *Seni seviyoruz*.

Kevin buna uzunca bir süre baktı. Ta ki Beth'in hissettiği heyecan dalgasının yerini endişe almaya başlayana dek. Lily bile annesinin karnını aniden ağrıtan gerilimi hissetmiş gibi kıpırdanmaya başladı.

Sonra Kevin ona baktı ve bakışındaki çekici çarpıcılık, Beth'in nefesini kesti. "Biz mi?"

"Seni seviyorum." Bunu söylemek, düşündüğünden çok daha kolay gelmişti. Çok doğru gelmişti. Kalbini sıkkan bir kayıştan kurtulmuş gibiydi.

"Benim için bir peçeteyi öpmüşsün?"

"O halde doğru olmalı."

"Aynı fikirde olduğumuza göre, hepsini istiyorum. İşim olmanı istiyorum. Şehir dışında, büyük bir bahçesi olan güzel bir ev bulmak istiyorum."

Beth, gözlerinin içine baktı. Neredeyse inanmaya korkuyordu. "Ben de bunu istiyorum."

"Ve bir gün bu maymuncuk onunla evlenmek isteyen birini bulursa, düğününde seninle dans etmek ve sana, babamın anneme hâlâ baktığı gibi bakmak istiyorum."

"Evet." Beth de bunu istiyordu.

Kevin, Lily'yi sağ koluyla tutarak sol eliyle de Beth'i kendine doğru çekip onu öptü. "Dans et benimle."

Kollarını Kevin'e, kızına doladı ve başını onun göğsüne yasladı. "Her zaman!"

Son

Beth Hansen, iki hafta sonra ılık bir cumartesi gecesini, bir oyun alanının ortasında Bayan Kevin Kowalski oldu. Bir şort ve nispeten temiz beyaz bir gömlek giyiyordu. Saçına, düğün öncesi lokumlu kurabiyelerden kalma marşmellov bulaşmıştı. Üzerinde en az yarım düzine böcek spreyi katmanı vardı.

Kevin'in yeğenlerinin onun için ormandan topladığı kır çiçeklerinden yapılmış bir buket taşıyordu. Çiçeklerin hepsini tanıyamasa da, yaprakların hiçbirinin zehirli sarmaşık olmadığına ve goncaların hepsinin böceksiz olduğuna ikna edilmişti... Çocuklar değil, Mary tarafından. Lily, bebek arabasında uyuyordu. Üstü cibinlikle örtülmüştü. Kevin, kardeşlerinden bir son dakika hediyesi olan ve üzerinde sahte bir smokin baskısı bulunan bir tişört giyiyordu.

Babası Beth'e, iki kenarı da bir kampçıdan ödünç aldıkları Çin fenerleriyle aydınlatılmış olan bir yolda eşlik etti. Annesi ağlıyordu. Baş nedimesi Paulie, ona dadanan bir at sineğine küfür etmemeye çalışıyordu.

Her yıl, tüm Kowalski ailesi, iki haftalığına kamp yapmak için New Hampshire'ın kuzeyine seyahat ederdi. Dört tekerli araçlarına biner ve gölde yüzerlerdi. Çok hoş

karavanlarda uyuduklarından tam olarak ilkel bir kamp sayılmazdı ama lokumlu bisküviler, çubukta sosis ve bolca çamur olurdu. Kevin’le Beth’in, Joe ile Keri’den abartılı bir hediye olan yeni, gıcır gıcır karavanları, balayında olmaları dolayısıyla göletin karşı tarafına, diğerlerinden uzakta ıssız bir noktaya park edilmişti.

İki aylık bir bebeği kampa getirmenin akıllıca olup olmadığını sorgulamıştı ama Kevin, Lily’nin beslendiği, altının değiştiği ve kucağa alındığı sürece nerede olduğunu pek de önemsemediğini belirtmişti. Dahası, onun bir Kowalski olduğunu söylemişti. Buna dayanabilirdi.

“Ben de sizi karı koca ilan ediyorum,” diye ilan etti sulh hâkimi. “Gelini öpebilirsin.”

Kevin, onu öpmek için tezahürat, alkış, ıslık ve çocuk erkek topluluğunun inilti ve öğürmeye benzer seslerine aldırış etmeden ayaklarını yerden kestğinde, Beth kollarını kocasının boynuna doladı. Tabii arkasından, doğal olarak uykusunun bölünmesinden hoşlanmayan Lily’nin pek de mutlu olmayan ciyaklaması geldi.

Kevin, Beth’i yere bıraktı. Onlarla kamp yapmayan ama Sam’le birlikte gelen Paulie, çoktan bebek arabasının yanına gitmiş, bebeği kaldırıyordu. Kevin’le Beth, derme çatma bir tebrik kabul sırasında ilerlerken kucaklandılar, öpüldüler. Beth, bunun daha çok bir işkenceye benzediğini düşündü. Sonra Lily’yi alabildi.

“En azından, artık evlilik yıldönümünü her sene nasıl kutlayacağını öğrenmiş oldun,” dedi Paulie. “Kowalski ailesi yıllık kamp yolculuğu.”

“Mahşeri,” dediler Kevin’le Beth bir ağızdan. Herkes güldü.

Ardından yemek, daha fazla yemek ve sonra pasta geldi. Daha doğrusu, pastalar geldi. Çünkü aileye, dostlarına

ve kamp alanındaki aşağı yukarı herkese yetmesi için, üç tane kare pasta vardı.

Lily'nin karnı doydu, altı değiştirildi. En sonunda, elden ele bir tur dolaşmasının ardından, nihayet Shelly'nin kucığında uykusuna geri döndü. Stephanie, iPod'unu birilerinin temin ettiği hoparlörlere bağladı ve kamp alanını melodik bir country şarkısı doldurdu.

Kevin, Beth'i kollarına çekti ve karı koca olarak ilk kez dans ettiler. Beth, başını onun göğsüne yasladı. Gözyaşları kirpiklerinin üzerinde birikiyordu. Kevin'in müzik zevki düşünülürse, Tim McGraw ve Faith Hill düetini bulmayı nasıl başardığını bilmiyordu ama mükemmeldi. Kevin'in aşkı, kesinlikle Beth'e bir şeyler yapmıştı.

"Karımla asla dans edemeyeceğimi düşünüyordum."

Bu, Beth'in çok hoşuna gitti. "Bir kıza ilginç zaman geçirtmeyi iyi biliyorsun, hayatım."

Kevin'in elleri Beth'in kalçalarına doğru kaydı ama ailenin önünde uygunsuz kaçacak kadar aşağıya değil elbette. Ama daha sonra uygunsuzlaşacağını vaat edecek kadar aşağıya. Beth, tenine yayılan tatlı ürpertinin bedenini kemiren yüksek konsantrasyonlu DEET kimyasalından ziyade, yaşadığı anın heyecanından kaynaklandığını düşünmeyi tercih etti.

"Gelinlik, çiçekler ve tüm o ıvır zıvırı almadığın için bir gün pişman olacak mısın?"

"Asla pişman olmayacağım. Ayrıca çiçeklerim vardı. Sadece benim için toplanmış özel çiçekler."

"Hımm... Onlara dokunmadan hepsini tanıyabildin mi?"

"Hayır, ama annen zehirli sarmaşık ve böcek kontrolü yaptı."

Kevin gülerken, Beth başını ona yasladı ve göğsünden

gelen sesi hissetti. Kevin'in elleri Beth'in sırtına doğru kaydı. Şarkının geri kalanı boyunca salınırlarken, yanağını Beth'in başının üzerinde tuttu. Şarkının son notaları da yavaşça yok olunca, parmağıyla Beth'in çenesini kaldırıp onu tekrar öptü. Sonra da ağzını kulağına yaklaştırdı:

“Bunu söyleyeceğime inanamıyorum,” dedi. Beth dışında hiç kimse duyamasın diye son derece sessiz bir şekilde, “Ama iyi ki beni bekletmişsin. Daha doğrusu, iyi ki bizi bekletmişsin. Yani, tüm bunlar için.”

Beth de memnundu. Evlilikleri şüphelerle geçmeyecekti. Gecenin bir yarısı, kocası onunla evlenmeyi gerçekten istedi mi acaba diye tavana bakmayacaktı. “Seni seviyorum.”

“Ve bunu bir peçeteye yazdığına göre, doğru olmalı.”

Kevin, sözüne sadık kalarak Lily'yle Beth'in gecenin bir yarısı kendisi için öptükleri peçeteyi çerçeveletip barın üstüne asmıştı. Beth, parmağındaki geniş ve parlak altın halkanın yanı sıra, bunun da sepetteki peçete sayısını azaltmasını umuyordu.

“Artık hediyeni ister misin?”

“Burada, herkesin önünde mi?”

“Herkes yardım etti. Biz dans ederken, aslında Joe da kendine düşen kısmını bitirdi. Bence, açtığını görmek isterler.”

Kevin'in onu hediyeler için hazırlanan masaya götürmesine izin verdi. Eline gazeteye sarılmış ve görünüşe göre bütün bir bant rulosu kullanılarak kapatılmış yassı bir paket verince, güldü.

“Ya ekstra hediye paketini unutmuşuz ya da kampçılardan birinde saklanıyor,” diye açıkladı Keri.

“Onu ben paketledim,” dedi Brian.

Bobby onu itekledi. “Ben de yardım ettim!”

“Harika görünüyor.” Beth, sonunda zayıf bantlanmış bir alan bulana dek paketi elinde çevirdi. Kolay olmamıştı ama yassı kutuyu dişlerini kullanmadan açmayı başarmıştı.

Kapağı kaldırıp pelür kâğıdı açtığı anda, nefesi kesildi; anında gözleri yaşla doldu.

Kevin’e Noel’de verdiğiyle aynı, kolaj bir resim çerçevesiydi. Tam ortada, Mary’nin Lily üç haftalıkken üçünü birlikte çektiği fotoğraf vardı. Beth’in Noel’de oğlanlar ve Stephanie ile oynarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Çekildiğinden bile haberdar olmadığı, Paulie’yle Jasper’da gülerken bir poz... Hâlâ hastanedeyken annesiyle babasının Lily ile bir fotoğrafı... Bebek hediyeleri partisinde çekilmiş, Beth’in ortada tacıyla durduğu, tüm ailenin toplu bir fotoğrafı...

Ayrıca iki tane de bu gecedен vardı. Birisi, birbirlerinin gözlerine bakarak evlilik yeminlerini ettikleri sırada çekilmişti. Diğeriyse karı koca olarak dans ettiklerinde, birbirlerinin kollarındayken.

Bu Joe’nun işi olmalı, diye düşündü Beth. Yanında bir dizüstü bilgisayar ve yazıcı vardı. O nedenle, onlar danslarını bitirirken son iki resmi basmış olmalıydı.

Bunların hepsi, sonsuza dek camın altına saklanmış samimi anlardı. Ailesi... “Çok güzel!”

Kevin kolunu beline dolayıp onu kendine doğru çekti. “Yeni evde beraber asılıyken, muhteşem görünecekler.”

Henüz yeni bir ev yoktu ama Kevin, Lily’nin ilk Noel’ini içinde oynamak için henüz çok küçük olduğu bahçeli gerçek bir evde geçirmesine son derece kararlıydı. “Evet, öyle olacak. Bu sırada senin, yani *bizim* kanepemizin üzerinde asılı duracaklar.”

Bobby’nin sesi aralarına girene dek Beth’i tekrar öptü. “Gelinlik çorap bağı atma mahşeri zamanı!”

Beth'le Kevin ayrıldılar. Beth, hazırladıkları oyunu görünce güldü. Kazıklara, at nalları yerine gelinlik altına giyilen çorap bağına benzeyecek şekilde boyanmış halkalar atacaktı. Çocuklar çoktan kimin hangi takımda olacağına dair tartışmaya başlamışlardı. Erkekler, düğün kokteyli olarak uydurulan kâğıt Kool-aid oralet bardaklarını gizlice bira ve gazozla değiştiriyorlardı.

Ailem, diye düşündü Beth yeniden. Hiç tereddüdü yoktu. Pişmanlık sancıları veya Albuquerque özlemi yoktu. Tanrım, barın aşağısındaki sokakta indirime giren son model bir minivanı bile gözüne kestirmişti.

Burası, onu önemseyen insanlarla onun yuvasıydı. Hepsini seviyordu. Özellikle de kardeşleriyle kazıkların arasının kaç adım olması gerektiğini ve kimin adımlarını kullanacaklarını tartışan şu uzun olanı...

Kevin onun olduğu yöne doğru bakınca, "Seni seviyorum," diye dudaklarını oynattı.

Kevin, gamzelerini tümüyle göstererek sırttı. "Şu an beni seviyor olabilirsin ama çocuklar karşı takımlarda olmamız gerektiğini söyledi. Damadın takımıyla gelinin takımı."

Beth gülerek 'gelinlik çorap bağı atışı mahşeri'nde çiçeği burnunda kocasına gününü göstermeye hazır halde ailesine katıldı.